

AZ X-AKTÁK

Kevin J. Anderson

Antitestek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

The X-Files

Kevin J. Anderson: Antibodies

HarperPrism

A Division of HarperCollinsPublishers

New York, 1997

. © 1997 by Twentieth Century Fox Film Corporation

Fordította: *Apostrophe Plus Bt.*

Borító: *Császma József*

Hungarian edition

© by Door Kft., 1997

Hungarian translation

© by Apostrophe Plus Bt., 1997

*Ajánlom e könyvet
az ügynököknek, a nyomozóknak, a tudósoknak
és a Szövetségi Nyomozóhivatal, az FBI .
összes többi alkalmazottjának.
Anyaggyűjtő munkám során számos ügynökkel
megismerkedtem, és láttam, hogyan dolgozik
az FBI a valódi ügyeken.
Ezek az emberek nem egészen olyanok,
mint Mulder és Scully, de mind büszkéek arra,
hogy hivatásuk magaslatán állnak.*

Köszönetnyilvánítás

Egy efféle könyvet megírni éppoly körülményes dolog, mint részt venni a legtitkosabb összeesküvésben. Jelen munka elkészülésében fontos szerepet játszottak a következő, a háttérben lappangó sötét alakok: Kristine Kathryn Rusch, Chris Carter, Mary Astadourian, Jennifer Seabee, Frank Spotnitz, Caitlin Biasdell, John Silbersack, dr. Robert V Stannard az Adobe Állatkórházból, Tom Stutler, Jason C. Williams, Elton Elliot, Andrew Asch, Lil Mitchell, Catherine Ulatowski, Angela Kato, Sarah Jones és (mint mindig) feleségem, Rebecca Moesta.

A DyMar Laboratórium romjai
Vasárnap, 23:13

Hideg, ködfoltoktól nyúlós éjszaka volt. Egyszer csak felrikoltott a riasztó.

A tüzeset elhagyatott helyszínét sietősen felállított biztonsági rendszer védte az illetékelektől. Éjszakánként egyetlen őr, Vernon Ruckman figyelte a monitort, és azért kapta a pénzét - meglepően sokat -, hogy távol tartsa a betolakodókat a DyMar Laboratórium omladozó romjaitól, az Oregon állambeli Portland határában.

Rozsdamarta Buick szedánjával a nedvesen csillogó, murvával felszórt kocsifelhajtóra kanyarodott. A kopott kerekek alatt csikorogtak a kavicsok, amint az autó felkaptatott a kis emelkedőre, ahol másfél hete még a rákkutató központ állt.

Vernon leparkolta a kocsit, kikapcsolta a biztonsági övet és kiszállt. Át kell kutatnia a területet.

Egy percet sem vesztegethet tovább, de minden lépését meg kell fontolnia. Felkattintotta szolgálati elemlámpáját - amilyen súlya van, szükség esetén még fegyverként is hasz-

nálhatja -, és a fénycsóvát a megfeketedett falakra irányította.

Megbízói szolgálati autót ugyan nem bocsátottak Vernon rendelkezésére, de egyenruhát, jelvényt és megtöltött revolvért kapott. Magabiztos fellépésével, jelenlétével kell elijesztenie az üszkös épületmaradványok közt randalírozó kölyköket. Az elmúlt másfél hétben, amióta a laboratórium felrobbant, már több birtokháborítót megugrasztott: a kölykök kuncogva rohantak el az éjszakában.

Pedig a hely nem adott okot vidámságra. A valaha volt laboratórium összeomlással fenygető romjait néhány napon belül a földdel teszik egyenlővé. Máris különböző munkagépek, buldózerek, kotrógépek sorakoztak a hatalmas üzemanyagtartályok körül. És gondosan lelakatolt, a robbanószerkezeteket és gyújtószerkezeteket tartalmazó ládák. Valaki égető szükségét érezte, hogy az egykori gyógyászati központnak még a maradványait is sürgősen eltakarítsa.

Amíg ez be nem következik, a terület nem más mint veszély- és balesetforrás. Vernon Ruckman pedig semmit sem akart kevésbé, mint hogy a baleset épp akkor következzen be, amikor ő van szolgálatban.

Az elemlámpa ragyogó, keskeny fénysugara átfúrta magát a ködön, a távolsággal egyenes arányban homályosulva tompa fényköröket rajzolt a megroggyant tetőgerendák, elszenesedett oszlopok és a magukat még úgy-ahogy

tartó falak kusza labirintusára. A látvány ősrégi horrorfilmek elhagyatott helyszínét idézte Vernon eszébe, és talán meg sem lepődött volna, ha rejteküket odahagyó, poros celluloid-szörnyek libbennek elébe.

Az épület kiegészét követően dróthálóval kerítették körbe a területet. A kapu résnyire nyitva állt. Hirtelen szélfuvallat támadt, a nyitott kapuszárny fémesen megnyikordult, azután ismét a köd mozdulatlan csendje ereszkedett a tájra.

Odabentről mozgás hallatszott, odébbgördülő kő- és fatörmelék halk neszei. Vernon beljebb lökte a kaput, és belépett az általa védett területre. Aztán - ahogy az a nagykönyvben meg van írva - megállt, körbefülelt és óvatosan közelebb merészkedett. Bal kezében az elemlámpát szorongatta, jobbát a derekára csatolt, nehéz rendőrségi revolveren tartotta.

A bőrvéről alálógó kis tok a bilincset rejtette, amelynek rendeltetésszerű használatával Vernon tisztában volt, de eddig nem adódott rá alkalma, hogy tudását a gyakorlatba is átültesse. Az állandó éjszakai műszakra beosztott biztonsági őr tevékenysége az olvasásban és a téves riasztások regisztrálásában nagyjából ki is merül. Utóbbi leginkább az élénk képzelettel megáldott szolgálatot adók esetében fordul elő.

Vernon barátnője afféle éjjeli bagoly volt, angol szakos egyetemista, szépreményű költő, aki a múzsa csókjára, vagy ki tudja mire várt a

huszonnégy órán át nyitva tartó kávézóban, ahol állást vállalt. Vernon azon volt, hogy biológiai óráját mindinkább a lányéhoz igazítsa, és az éjszakai szolgálat tökéletes megoldásnak tűnt. Bár az első egy-két hétben álmosan, fáradtan jelentkezett munkára és tért haza.

Most azonban nem kellett attól tartani, hogy elalszik. Belépett a kiégett labirintusba.

Valaki van odabent.

Lépteit zaját előbb elnyelte a vastag pernyeréteg, majd üvegszilánkok, betonarabkák roppantak talpa alatt. Vernon még jól emlékezett rá, hogyan festett a laboratórium alig két hete is: ultramodern komplexum, amelynek üveg-fém sivárságát jólesően oldják az oregoni partvidék erdőiből származó értékes fából készített épületelemek.

De aztán jöttek az állatvédők. Valaki meggyújtotta a kanócot, és mindez a gyönyörűség felrobbant.

Vernont nem lepte volna meg, ha nem egy felelőtlen kölyök, hanem egy állatjogi aktivista motoszka a romok között. Ugyanis az állatvédőket gyanúsították a robbantással. Talán valamelyikük visszatért a véráldozatot követelő összecsapás színhelyére, és most emléktárgyakat, harci trófeákat gyűjt.

Bárki legyen is odabent, Vernonnak valami azt súgta, hogy végtelenül óvatosnak kell lennie.

Nyakát behúzza araszolatott beljebb, igyekezett nem tudomást venni a hőtől szürkésfőhőre hólyagosodott, repedezedett falakról.

Az egykori földszintet mindössze a szentlélek ereje tartotta, bármelyik pillanatban az alagsor ásító sötétségébe omolhatott. Egyetlen ablak sem élte túl a robbanást, a valaha volt épület-szerkezeti elemek berogytak, megfeketedtek.

Az egyik eldugott zugból megint mocorgást hallott. Az elemlámpa körbepásztázott. Árnyékok nyúltak-tűntek el a vakító fényben, dermesztő rémalakokat vetítve az üszkös falakra. Vernon eddig hírből sem ismerte a klausztrofóbiát, most mégis úgy érezte, egy barlang fojtogató sötétje öleli körül, szívja el előle az éltető levegőt.

Megtorpant, lámpájába kapaszkodva körbevilágított. Ismét az a zaj, valahol az épület belsejében. Valaki eszeveszetten ás-kapar, hogy megszerezze, amit a romok maguk alá temettek. A neszezés a legtávolabbi sarokból, az irodák irányából érkezett, ahol a mennyezet megröggyant ugyan, de hála a megerősített támfalaknak, nem omlott be a robbanást követően.

Fekete szellemalak dobálta félre, kutatta a törmeléket. Vernon nagyot nyelt, és közelebb lépett.

- Hé, maga! Ez magánterület! Tilos itt tartózkodnia!

Kezét továbbra is a revolver markolatán nyugtatta. *Ne mutasd ki a félelmedet!*, intette magát. A betolakodó most ez egyszer nem csúszhat ki a keze közül.

Az elemlámpa fénysugarát egyenesen a tagbaszakadt, széles vállú férfira irányította, aki

felegyenésedett, majd lassan megfordult. Semmi jelét nem adta, hogy megijedt volna, vagy menekülni akarna. Ez, ha lehet, még idegesebbé tette Vernont. Az idegen furcsa öltözéke is meglepte: a kormos, össze nem illő ruhadarabokat vagy egy elhagyott rongyoszákból rángatták ki, vagy különböző ruhaszáritó kötelekről szedték össze.

- Mit csinál itt? - kérdezte Vernon. A férfi arcába világított. A hívatlan látogató mocskos, ápolatlan volt, és valahogy betegnek tűnt. *Remek*, gondolta Vernon. Egy csavargó, aki abban reménykedik, hogy talál valamit a romok között, amit aztán pénzzé tehet. - Semmi keresnivalója itt.

- Dehogyan nincs - válaszolta a férfi. Hangja furcsamód erőteljesen, magabiztosan csengett.

Vernon önkéntelenül elhátrált a közeléből.

- Semmi keresnivalója itt - ismételte meg egyre idegesebben.

- Jogomban áll itt lenni - felelte az idegen. - A DyMárnél dolgoztam.

Vernon előrébb lépett. Nem erre a válaszra számított. Továbbra is az idegen szeme közé világított, bízva abban, hogy a megfélemlítő hatás nem marad el.

- Dorman vagyok. Jeremy Dorman. - A férfi az ingzsebében kotorászott. Vernon megragadta a revolverét. - A belépőkártyámat akarom megmutatni.

Az őr újabb lépést tett felé. Az elemlámpa

vakító fényében Dorman még inkább betegnek látszott. Erősen izzadt.

- Sürgősen orvoshoz kéne mennie.

- Nem, amire szükségem lenne, az itt van - mutatott a sötétségbe Dorman.

Vernon csak most vette észre, hogy a megtermett férfi a tűzbiztos faliszéf környékét tisztította meg a törmeléktől.

Dormannek közben sikerült előhalásznia a zsebéből egy viharvert, fényképes igazolványfélét - a belépőkártya tanúsága szerint ez az ember valóban a DyMar Laboratórium alkalmazottja volt. Tényleg itt dolgozott... de ez még nem jelenti azt, hogy joga van a romok között kutatni.

- Nekem hiába mutogatja a papírjait - közölte Vernon. - Most bekísérem. A rendőrségen majd tisztázhatja, joga van-e...

- Nem! - szakította félbe dühösen Dorman. Szája sarkában kis nyálbuborékok pattantak szét. - Csak az időmet rabolja.

Egy szemkápráztató pillanatig úgy tűnt, az idegen arcbőre kitágul, cseppfolyóssá válik, de aztán az arcvonások visszaugrottak megszokott helyükre. Vernon nagyokat nyelt, és igyekezett elhitetni magával, hogy ura a helyzetnek.

Dorman azonban már nem figyelt rá, ismét a faliszéf felé fordult.

Vernon eltökélten mögé tornyosult, előrán-totta fegyverét.

- Most már elég legyen, Mr. Dorman! A falhoz! Gyerünk! - Maga sem értette, hogyhogy

nem figyelt fel eddig a beható piszkos inge alatt dudorodó daganatokra. De valami baj lehet a látásával. Esküdni mert volna, hogy a duzzanatok kocsonyás reszketéssel egyik helyről a másikra vándorolnak.

Dorman összeszűkülte szemmel pillantott hátra a válla felett. Vernon ráfogta a revolverét. Ha megilletődött, netán tisztelettel adózott volna a részegeződő fegyver látványának, Dorman ügyesen titkolta. Látszólag minden figyelmét lekötötte a repedezett, megperzselődött falszakasz, amely egykor a titkos trezort rejtette.

- Mondtam már, feltart - mormolta. - Nem érek rá...

- Ez még belefér az időnkbe - dörrent rá Vernon.

Dorman mindenbe beletörődő sóhajjal megadta magát, kezét-lábát széttárva a megfeketedett betonfal felé fordult. Kézfején a bőr viaszos-műanyagszerűen megfeszült... szétfolyt? Vernont a hányinger kerülgette. Az ipse maszszív drogos, de legalábbis savval vagy káros kemikáliákkal kezelték le, döntötte el magában. Próbált erőt meríteni a kezében szorongatott revolverből, kevés sikerrel.

Ráadásul a betolakodó inge alatt megint megremegett és odébb kúszott az egyik kidudorodás.

- A saját érdekében, kérem... ne tanúsítson ellenállást! Megmotozom!

- A maga helyében én nem tenném— szúrte

át a szavakat fogai közt Dorman. Szeme sem rebbent, meredt maga elé, mint akinek az élete múlik azon, hogy a felhólyagosott betonfal repedéseiről pontos számot adjon.

- Ne fenyegetsen! - mordult rá Vernon.

- Haja szála sem görbül... Feltéve, hogy nem ér hozzám.

Vernon idegesen a hóna alá csapta az elem-lámpát, és szabad kezével végigtapogatta a másik férfit.

Dorman forró, láztól feszes húsában gyulladt göbök dudorodtak. Az egyik daganat nedvedzett.

- A fenébe! - kapta el a tenyerét Vernon. - Mi a szar ez?! - Undorodva pislogott a kezét borító nyálkára.

Dorman bőre alatt önálló életre keltek az iszonytató duzzanatok: mintha süllyedő hajóról menekülni kívánó patkányok próbálnák átrágni magukat az élő szervezeten.

-Kértem, hogy ne érjen hozzám! - csatant fel a férfi, és dühösen szembefordult az őrrrel.

- Mi a bűdös franc ez?! - Vernon a tokjába lökte revolverét, és nyáktól izmos kezét a nadrágjába törölgette. Irtózva hátrált el a férfitől, akinek teste fölött ismeretlen férgek uralkodtak.

Hirtelen úgy érezte, lángra lobban a tenyere. Mintha sósav marna a húsába.

- Hé! Mi történik itt?! - Botladozva elháralt, de elrohanni már nem maradt ideje.

A fájdalom csípős forrósága átcikázott tagjain, tüzes golyóbisként robbant ereiben, szemvillanásnyi idő alatt megbénította karját, vállát, mellkasát.

- Ugye kértem, hogy ne nyúljon hozzám - mormolta Dorman, és leeresztette a kezét.

Verribn Ruckman testét görcsbe rándította a fájdalom. Hűlő, merevedő izmai moccani sem engedték, csupán a fejében pukkantak meleg, színpompás petárdák. Látni már nem látott, ám lelki szemei előtt egy mélyebb tudatállapot fehér fénycsíkja villant. Karja, lába halálos mozdulatlanságba dermedt.

Aztán csontok roppanását hallotta. A saját csontjai törtek szilánkokra.

Maradék erejét összeszedve felüvöltöti, majd hanyatt vágódott. Testén átlüktetett a fájdalom, és - akár a taposóakna - az esés erejére reagálva robbant.

Kezéből kiesett az elemlámpa, a hamuba hullott és éles fényével megvilágította a kiégett romokat.

*

Mielőtt ismét a széfre koncentrált volna, Dorman hidegvérrel végignézte a biztonsági őrháláltusáját. A Zizomszövetpusztulásával újabb és újabb vöröses-feketés ömlenyek jelennek meg az áldozat testén, a bőre felrepedezik. A földre hullt elemlámpa fényében Dorman jól látta a kitüremkedő tumorokat, a ragadós-nedvedző gennyhólyagokat, a burjánzó daganatokat.

A szokásos.

Dorman az utolsó beomlott faldarabokat, a gipszvakolat törmelékeit is félredobálta a trezor előtt. Jól ismerte a számkombinációt. Gyorsan a megfelelő pozícióba forgatta a tárcsát, elégedetten hallgatta a henger halk kattanásait. Húsos, elgémberedett ujjával levakarta a széf falára égett festékdarabkát, aztán feltépte az ajtót.

A széf üres volt. Valaki már korábban kiurította, és magával vitte a tartalmát: a kutatási jegyzőkönyveket, a *stabil* prototípus pontos Leírását.

Hátrakapta a fejét, dúvadként meredt a halott őrré, mintha Vernon Ruckmannek bármi köze lehetett volna a rabláshoz. Hétrét görnyedt a fájdalomtól, amint újabb görcsös roham rázkódtatta meg testét. A széfben tárolt anyag volt minden reménye. Legalábbis eddig azt hitte, még létezik számára remény.

Felegyenesedett. *Mi a fenét csináljak most?*, kérdezte őrjöngve önmagától. Lenézett a kezére. Az minden percben alakját változtatta: felpuffadt-leapadt, megnyúlt-összeaszott, mint ha a bőr alatt a sejteket egyféle természeti katasztrófa mozdítaná ki és rántaná vissza normális helyükre. Arca eltorzult az izmain átreszkető kintől. Mélyeket lélegzett, hogy legyűrje a rettenetet és visszaszerezze teste fölött az uralmat.

Napról napra rosszabbodik az állapota. De megesküdött magának, mindent megtesz - ami

csak elképzelhető és szükségszerű -, hogy életben maradjon. Amíg normális emberi életet élt, addig is megtett mindent, ami elképzelhető és szükségszerű volt.

A csalódottságtól kábán körbevonszolta magát a DyMar kiégett irodafrontján. A számítógépek és a különböző laboreszközök atomjaikra robbantak a tűzben. Megállt egy megfeketedett, beroggyant íróasztal mellett. Csak az elhelyezkedéséből sejtette, hogy az asztal egykoron David Kennessy, a kutatást irányító orvosé lehetett.

- Légy átkozott, David! - motyogta Dorman.

Minden erejét összeszedve kirángatta az egyik megperzselődött fiókot. A hamuban turkálva egy fényképre bukkant: a fémkeret megolvadt, az üveg összevissza töredezett. Rezzenéstelen szemmel bámult a fotóra, miközben ideges mozdulatokkal lehámozta róla a keretet.

A sötét hajú, tetterős David Kennessy, oldalán egy hasonlóan erő sugárzó, szőke fiatalasszonnyal és egy hirtelenszőke kisfiúval belevigyorgott a lencsébe. A családi együttes előtt elnyúlva, nyelvét lógatva ott lihegett mindenki kedvence, a fékeié labrador. *Az a rohadt dög...!* A kép akkor készült, amikor a család legborzasztóbb rémalmaiban sem merült még fel, hogy az épp csak tizenegy éves gyerek leukémiában szenved. *Patrice és Jody Kennessy.*

Dorman a markába gyűrte a fényképet. Tudja, hol bújhattak el. Tudja, hol kell keres-

nie őket. Ott *kell* lenniük. A vizsgálati anyagokat ellopták, de a kutya vérében ott lapul a válasz. Patrice Kennessy egyetlen helyre menekülhetett a nyilvánosság elől. És még csak nem is sejti, hogy farkcsóváló háziállatkája teste korszakalkotó gyógyító felfedezés nyitját rejt.

Dorman a biztonsági őr kihúlt tetemére pillantott. Bár a látványtól - Vernon testét gusztustalan, daganatos fekélyek borították - felfordult a gyomra, a legcsekélyebb lelkifurdalás nélkül ragadta magához az őr fegyverét. Ki tudja, mi vár rá? Olyan helyzet is adódhat, amikor revolverrel kell alátámasztania állításait.

A halálba dermedt testet maga mögött hagyva, a pisztolyt és a fényképet szorongatva, Dorman keresztülküzdötte magát a DyMar romjain.

Szervezetén belül végzetes biológiai óra kegyegett. Még néhány nap, és a rászabott idő lejár...

*FBI Székház
Washington
Hétfő, 7:43*

A medve hatalmas volt, ötször akkora, mint a legtermetesebb pankrációbajnok. Bronzbar-na bundája felborzolódoit kőkemény izmain; félelmetes erejű grizzly, díjnyertes példány. El-tátott pofájából elővillaníak agyari, mintha a maga ősállati. háborítatlan valójában épp a ka-vicsos patakból előugró lazacot készülné ke-resztülroppantani.

Mulder felbátnult a rettenetes állkapocsra, a tépőfogakra, lenyűgözte a nyers állati erő.

Cseppet sem bánta, hogy csupán preparátu-mot lát, amely a Hoover Épületben került kiál-lításra, és jó érzéssel töltötte el az is, hogy a fe-nevadat üvegtárló mögé zárták. A preparáló-rok valószínűleg legvadabb rémálmaikban sem kívánják maguknak, hogy ekkora szörnyeteget kelljen kitömnüik.

A jobb sorsra érdemes trófeát egy kábító-szerben utazó nehézfiú elleni rajtaütésen ko-bozta el az FBI. A drogbárónak több mint húszezer dollárjába került, hogy külön bejára-tú, alaszakai vadászexpedícióját megszervezze, és feltehetően még ennél is többre, hogy a re-

mek zsákmányt preparáltassa. Amikor az FBI letartóztatta, a hatályos rendelkezéseknek megfelelően a tiltott tevékenységből származó javait lefoglalta, köztük a gigantikus vadállatot is, mivel a férfi kábítószer-kereskedelemből eredő pénzből finanszírozta a vadászatot, s a kitömött medve a szövetségi kormányzat tulajdonába került.

Nem tudták, mihez kezdhetnének vele, így az FBI által elkobzott tárgyak figyelemre méltó gyűjteményében helyezték el: most ott ágaszkodott egy felcicomázott Harley-Davidson, különböző smaragd és gyémánt nyakékek, fülbevalók, karkötők és aranyrudak között.

Ha Muldernek kedve támadt elszabadulni az alagsori, homályos irodákból, ahol az X-aktákat tartotta, feljött ide, és elnézelődött a kiállítóteremben.

Még mindig a medvét bámulta, de gondolatai már visszakalandoztak a frissiben kapott, szokatlan halálesetről beszámoló jelentésre - újabb X-akta? -, amelyet egyik oregoni emberük küldött.

Ha egy olyan szörnyeteg, mint ez a medve, végez az áldozatával, a halál okát nem nehéz megállapítani. Ám egy semmiből előtűnő, furcsa betegség rengeteg kérdést vet fel - különösen, ha az új, dühöngő kór épp annak az orvosi kutatólabornak a területén üti fel a fejét, amelyet néhány napja felgyújtottak.

Fox Mulder ügynök sosem szerette a megválaszolatlan kérdéseket.

Beszállt a liftbe, visszament az irodájába, és újra végigolvasta a jelentést.

Aztán Scully keresésére indult.

*

Dana Scully különleges ügynök az FBI gyakorlólőterének egyik vastag, hangszigetelő plexivel leválasztott lőállásában állt. Elővette fegyverét, egy 9 mm-es Sig Sauert. Belecsúszta a tizenöt töltényt tartalmazó tárat, a tizenhatodik töltény egyenesen a töltényűrbe csusszant.

Scully beütögette a kódot a balján lévő számítógép-klaviatúrán; a hidraulika meglódult, és a dróton vagy húsz méternyi távolságra lihegett el a „rossz fiú” fekete sziluettje. Rögzítette a célpontot, majd fejére illesztette a zajszűrő fülvédőt, lelapítva ezzel vörösarany haját

Megmarkolta a pisztolyát, szabályos, „háromszög” tüzelőpozíciót vett fel, célzott. Hunyorogva a célpontra összpontosított, meghúzta a ravaszt és kieresztette az első golyót. Meg sem nézte, hova csapódik be a lövedék. Célzott és lőtt újra, aztán ismét és ismét tüzelt. A kiürült töltényhüvelyek, mint megannyi fémes pattogatott kukorica, röpködtek körülötte, csilingelő, karcos koppanással estek a betonpadlóra. Az égett lőporszag csípte az orrát.

Azokra az árnyaszerű teremtményekre gondolt, akik meggyilkolták a nővérét, Melissát, és akik fáradhatatlanul azon dolgoznak, hogy el-

hallgattassák, lehetetlenné tegyék Müidért, elismerten szokatlan teóriáival egyetemben.

Scullynak minden körülmények közt nyugodtnak kellett maradnia, nem mozdulhatott el a tüzelőhelyzetből, az idegei nem mondhatták fel a szolgálatot. Nem engedhette, hogy a düh és az érzelmei eluralkodjanak fölötte: azzal a célzás pontosságát veszélyeztette volna.

Rezzenéstelenül meredt a fekete sziluettre, de lelki szemeivel azokat a körvonalazhatatlan lényeket látta, akik beleártották magukat az életébe. Himlőhegek, szövetbeüléések, túszúrások nyomai, titokzatos eltűnések - mint az övé is -. valamint a rák mind-mind azt bizonyította, ők műveltek vele valamit, amíg maguknál tartották. Nem harcolhatott az összeesküvés ellen, nem volt célpont, amire lőjön. Egyetlen esélye maradt: hogy felkutatja őket. Fogát összeszorítva újra és újra lőtt. amíg a tárki nem ürült.

Levette a fülvédőt. Leütött egy billentyűt, és a céltáblaként szolgáló sárgás papírlap halkan surrova megindult felé. Az FBI negyedévenként ellenőrizte ügynökei alkalmasságát, mindenkinek lőgyakorlaton kellett részt vennie. Scullynak csak egy hónap múlva kellett jelentkeznie, de szeretett a kora reggeli órákban gyakorolni. Senki nem tartózkodott a lőtéren ilyentájt, addig maradhatott, ameddig neki tetszett.

A nap folyamán később turistacsoportok bukkantak fel itt, és végignézhették valamelyik

idegenvezetői szerepre kárhoztatott ügynök lövészetű bemutatóját. Ha szerencsájuk volt, nemcsak Sig Sauerek, M-16-osok, hanem még Thompson géppisztolyok ropogását is hallhatták. Scullynak semmi kedve sem volt összelálkózni a megfigyelőablak biztonságában ámuldozó, tágra nyílt szemű kiscserkészek és tanáraik csapatával.

Maga elé húzta az átluggatott papírlapot. Elégedett lehetett a teljesítményével: mind a tizenhat lövedék a feltételezett célpont mellkasát fúrta át.

Az oktatáson a fejébe verték, hogy abban, akire tüzel, ne emberi lényt lásson, hanem csupán célpontot. Scully sosem fejt, szívre vagy egyéb testrészeire irányította fegyverét, hanem a céltárgy kellős közepére. Nem a rossz fiúkra lőtt, hanem „leszedte” a céltárgyat.

A jó ügynök azonban csak akkor kapta elő a pisztolyát és lőtt a gyanúsítotttra, 'ha minden más módszer csődöt mondott. Már csak a velejáró papírmunka miatt is csínján kellett bánni a fegyverhasználattal. Minden egyes lőszerrel, töltényhüvellyel e! kellett számolni - sokszor ez jelentette a nyomozás legnehezebb részét, egy kiadós tűzharcot követően majdhogynem lehetetlen volt megoldani a feladatot;

Scully kiszabadította a céltáblát a csíptetőből, és a golyó ütötte lyukaktól rongyos kartonlapot, amelyre a sárgás papírlap felfeküdt, a helyére igazította. Néhány gombnyomás, és a hidraulika visszaállt szokott helyére. A nő ek-

kor vette észre a megfigyelőkarzat falának támaszkodó Műidért. Vajon mióta van itt?

- Szép munka volt, Scully - mondta a férfi. Nem kérdezte, gyakorolgat-e, vagy életének démonait próbálja így elűzni.

- Kémkedsz utánam, Mulder? - kérdezte könnyedén a nő, igyekeztén elrejteni meglepetését. Néhány másodpercnyi kínos csend után folytatta: - Na jó. Hadd hallom, mit tartogatsz számomra.

- Új ügy bukkant fel a láthatáron. Ha valakit, téged érdekelni fog, ebben biztos vagyok - mosolyodott el Mulder.

Scully visszaakasztotta a helyére a védőszemüveget, és a férfi után indult. Ha Mulder esetei legtöbbször hihetetlennek is tűntek, mindig furcsának és érdekesnek bizonyultak.

Khe San Kávézó
Washington
Hétfő, 8:44

Amint Mulder oldalán elhagyta a székházat, Scullyt legalább annyira izgatta az új ügy, amire társa „ráharapott”, mint amennyire a hideg rázta még a gondolatától is a kis kávézónak, ahová Mulder invitálta. A férfi nagylelkű, „Én fizetek!” ajánlata sem derítette fel.

Elhaladtak a fémdetektor mellett, kiléptek a kapun, leballagtak a széles gránitlépcsőön. A hatalmas, kockaszerű épület mind a négy sarkánál egyenruhás biztonsági emberek posztoltak.

Elhaladtak a turisták sora mellett, akik már az első csoporttal szerettek volna bejutni az FBI központjába. Noha a járókelők nagy része a Washington üzleti negyedében szokványosnak mondható öltönyt-nyakkendőt viselte, a mindentudó tekintetek elárulták Scullynak, a turisták meg vannak győződve róla, hogy valamenynyien csakis különleges ügynökök lehetnek.

A szomszédos házak - a belvárosi építészeti stílus gyöngyszemei - méltóságteljesen, díszítésetől roskadozón magasodtak az utca forgataga fölé. Az emeleti helyiségeket tanácsadó

cégek, ügyvédi irodák, befolyásos érdekszervezetek bérelték, az épületek földszintjén egymást érték a kávéházak, esemegeüzletek, újságosstandok.

Mulder kitárta a Khe San Kávézó üvegajtáját.

- Szabadna tudnom, miért ide jövünk mindig? - kérdezte Scully, és szemügyre vette az odabent tartózkodó egy-két vendéget.

Sok bevándorló koreai család nyitott hasonló üzleteket a szövetségi negyedben: önkiszolgáló éttermeket, kávéházakat, vendéglőket. A Khe San Kávézó tulajdonosai azonban az átlag amerikai ízlésnek akartak megfelelni. Mindenáron. És botrányos eredménnyel.

- Szeretem ezt a helyet - vont vállat Mulder. - Olyan szép nagy műanyag poharakban adják a kávé.

Scully nem akadékoskodott tovább. Szerinte ugyan ennél fontosabb dolguk is lenne... ráadásul nem is éhes.

Egy óriási, poros művirág szomszédságában lévő állványra fehér táblát támasztottak: erre firkálták fel a napi ajánlatot. A pénztárgép közelében állt az ásványvizes, üdítő üvegekkel teli hűtő. A helyiség legnagyobb részét a most még üres tálalóasztal foglalta el: ebédidőben itt szolgálták fel az olcsó - és árának megfelelő élvezeti értékkel bíró -, amerikai szájízhez igazított keleti ételspecialításokat.

Mulder az egyik asztalkára hajította az aktakáját. Scully még le sem ült, a férfi már a kasszánál sorban állók felé igyekezett.

- Mit hozhatok?

- Csak kávé kérek - mondta a nő, bár szíve szerint semmit sem kért volna,

- A tükörtojásuk és a vagdaltjuk egészen fantasztikus - győzködte Mulder.

- Csak kávé kérek - ismételte meg Scully.

A férfi két hatalmas bögrével tért vissza, és Scully előbb érezte meg a kávé kesernyés illatát, mint hogy Mulder az asztalra tette volna a poharat. A nő két kezébe fogta, ujjait kellelmesen melengette a pohár fala.

Mulder kinyitotta az aktatáskáját, és azonnal a tárgyra tért.

- Szerintem érdekelni fog a dolog. - Előhúzott egy barnás irattartót, - Ez itt a portlandi DyMar Laboratórium - mondta -, egy szövetségi pénzforrásokból támogatott rákkutató központ.

Azzal átnyújtotta a gyönyörű, modern orvosi létesítmény vékonyka brosúráját: a csupa üveg, csupa fém épület szigorú hidegségét jól oldották a szépen megmunkált fagerendák, a keményfa padló. Az előcsarnokot cserepes növények, tiszta fafelületek díszítették, míg a laborrészleg fehéren, sterilen csillogott.

- Szép hely - hajtotta össze a szórólapot Scully. - Igyekszem figyelemmel kísérni a rákkal kapcsolatos kutatásokat, de erről a laborról még nem hallottam.

- A DyMar nem akart címlapra kerülni - mondta Mulder. - És nem is került - egészen mostanáig.

- És most mitől lett érdekes? - Scully az asztalra tette a brosrát.

Mulder egy fekete-fehér fotót nyomott a nő kezébe. A képen ugyanaz az épület volt látható: kiégve, romosán, dróthálóval körbekerítve. Tájkép csata után.

- Feltehetően szándékos gyújtogatással van dolgunk - közölte Mulder. - A nyomozás még nem zárult le. Mindez másfél hete történt. Az egyik portlandi napilaphoz levelet juttatott el valami „Jog az élethez” elnevezésű csoport, és magukra vállalták a szabotázszt. De soha, senki nem hallott még róluk. Talán állatvédők lehetnek, akiknek nem tetszettek a kutatást vezető orvos, dr. David Kennessy állatkísérletei.

- Állatvédők gyújtották volna fel a labort?

- Felrobbantották, hogy pontosak legyünk.

- Ez egyszerűen elképzelhetetlen, Mulder. Ezek az aktivisták rendszerint megleégszenek azzal, hogy felvonulnak, tiltakoznak és némi publicitást kapnak - pillantott ismét a leégett épület fotójára Scully.

- Igen, így van. De most valaki egyszer s mindenkorra véget akart vetni a kísérleteknek.

- Miféle kutatást folytatott dr. Kennessy, ami ennyire felháborította az állatvédőket?

- Erről nem sokat tudunk - felelte homlokát ráncolva Mulder. Hangja kissé bizonytalanná vált. - Az biztos, hogy a rák ellenszerét kereste, forradalmian új módszerekkel. Éveken át az öccsével együtt dolgozott.- Ez csak azért meglepő, mert amíg David végzettségét

tekintve biológus és orvoskémikus volt, addig Darin villamosmérnök.

- Mi köze az elektrotechnikának a rákkutatóshoz? - lepődött meg Scully. - Az öcs gyógyászati berendezések vagy vizsgálati eszközök fejlesztésén dolgozott volna?

- Nem tudjuk - felelte Mulder. - Darin Kennessy mindenestre úgy fél éve összerúgta a port a bátyjával. Kilépett a DyMartól, és csatlakozott egy túlélő kommunához¹. Valahova az oregoni erdőségekbe vették be magukat. Természetesen nem érhető el telefonon.

Scully újra átfutotta a brosúrát, de a kutatócsoport tagjainak neve nem volt feltüntetve.

- David Kennessy az öccse nélkül folytatta a kísérleteket?

- Igen - mondta Mulder. - Illetve maga mellé vett egy fiatalabb orvost, Jeremy Dormant. Megpróbáltam megszerezni a kutatási naplójukat, a jelentéseiket, hogy kiderítsem, egész pontosan min is dolgoztak, de az anyagukat törölték a nyilvántartásból. Csak annyit sikerült megtudnom, Kennessy olyan módszerekkel próbálkozott, amelyeket eddig sosem használtak a rákkutatásban.

- Miért háborítana fel ez bárkit is? - kérdezte Scully. - Sikerült eredményt felmutatniuk?

¹ Ezek az emberek teljesen elszigetelten élnek a civilizációtól, a lakott területektől lehetőleg minél távolabb, és fegyverek, saját előállítású szárított és konzervált élelmiszerek stb. felhalmozásával készülnek egy esetleges világméretű katasztrófa, pl. nukleáris háború túlélésére.

Mulder a kávéjába szűrösz.

- Az állatvédők azért tiltakoztak, mert szörntük dr. Kennessy kegyetlen, tiltott állatkísérleteket folytatott. Erről sincsenek információink, de megeshet, hogy a jó doktor nem mindenben igazodott a genfi egyezményekhez.

- Vállat vont. - A feljegyzések nagy része elégett vagy megsemmisült, nehéz lesz bármit is megtudnunk.

- Megsérült valaki a tűzben? - kérdezte Scully.

- Kennessy és Dorman meghalt, de a nyomozóknak az is gondot okozott, hogy a testrészeket összeszedjék, nemhogy azonosítsák őket. Ne felejtse el, a labor nem egyszerűen elégett, hanem felrobbant. Valószínűleg több bombát is elhelyeztek az épületben. Az az állatvédő csoport biztosra akart menni, Scully.

- Tényleg érdekes történet, de nem értem, miért izgat téged ennyire, Mulder.

- Rögtön rátérek arra is.

Scully, a szemöldökét táncolva még egyszer a labor romjainak fotójára pillantott, aztán visszaadta a fényképet a férfinak.

A többi asztalnál öftönyös-nyakkendőös urak beszélgettek, fel sem merült bennük, hogy bárki kihallgatja az eszmecseréjüket. Ám Scully, jó szövetségi nyomozóhoz illően, mindent látott és hallott. Közvetlenül mellettük a NASA emberei ültek, egy új interplanetáris rakéta fellövésének esélyeit, a szükséges változtatásokat vitatták meg; egy másik asztalnál mások fojtott

hangon azon tanácskoztak, miként lehetne az űrprogram költségvetését csökkenteni.

- Kennessyt már korábban is megfenyegették - folytatta Mulder -, de ez a csoport a semmiből tűnt elő, és rengeteg embert sikerült maguk mellé állítaniuk. Ez a „Jog az élethez+ mintha sosem létezett volna. Amíg el nem jutatták a levelüket a *Portland Oregonian*hez, a nevüket sem hallotta senki.

- Kennessy a tiltakozások és fenyegetések ellenére is folytatta a munkát? - Scully ismét felemelte a brosrát, elolvasta a kiemelt, zengzetes propagandasorokat: „áttörés a rákkutatásban”, „biztató eredmények”, „még néhány hét, és kezünkben lesz az igazán hatásos ellen-szer”.

A nő mély levegőt vett: a szavak érzékeny húrokat pendítettek meg a lelkében. Az onkológusok ezekkel a mondatokkal nyugtatgatják betegeiket az ötvenes évek óta.

Mulder egy tizenegy-tizenkét év körüli fiú fényképét húzta elő az irattartóból. A csontsovány gyerek gyengének, tekintete megviseltnek tűnt. Bőre szürkés, pergamenszerű volt, haja nagy része kihullott.

- Ő Jody, dr. Kennessy tizenkét éves fia. Leukémiás. Kennessy mindenáron meg akarta találni a gyógymódot, néhány állatvédő miatt nem hagyott fel a kutatással. Egyetlen percre sem függesztette fel a kísérleteket.

Scully az asztalra könyökölt, tenyerébe fektette az állat.

- Még mindig nem értem, miért foglalkoztat téged ennyire ez a gyújtogatás.

Mulder az utolsó fotót is elővette az irattartóból. A megfeketedett törmeléken egyenruhás férfi feküdt, arcát halálos görcsbe rántotta a kín, bőrén mindenütt gennyes hólyagok és daganatok dudorodtak, keze-lába furcsa szögben kitekeredett. A rovarirtóval lefújt pók nézhet ki így.

- A labor területén bukkantak rá a holttestre tegnap éjjel - mondta Mulder. - Nézd meg jól! Láttál már ehhez foghatót?

Scully a fényképre meredt, tekintetében riadalom villant.

- Valami hihetetlenül gyorsan terjedő, halálos fertőzés végezhetett vele.

Mulder megvárta, amíg a nő minden háborzongató tünetet alaposan szemügyre vesz.

-Talán Kennessy kutatásainak számlájára írható. Talán valamelyik kórokozó nem pusztult el a tűzben...

Scully a homlokát ráncolva, hangosan gondolkodott.

- Ki tudja, mit csináltak az állatvédők a robantás előtt? Lehet, hogy kiengedték a kísérleti állatokat... és velük együtt valami más is elszabadulhatott.

Mulder a kávéjába kortyolt. Visszarendegette a papírokat az irattartóba, és türelmesen várta, hogy a nő is levonja a maga következtéseit.

Scully még a fényképet tanulmányozta, de

arcára volt írva, felkeltette érdeklődését az eset.

- Nézd ezeket a tumorokat,.. Mennyi időbe telhetett, amíg így elborították a testét?

- Az áldozat teljesen egészségesnek látszott, amikor néhány, órával korábban szolgálatra jelentkezett. - A férfi közelebb hajolt. - Szerinted milyen betegség törhetett ki szegény fickón?

Scully elgondolkozva harapdálta az alsó ajkát.

- Amíg közelebből meg nem vizsgáltam, semmit nem mondhatok. Remélem, elkülönítve tárolják a holttestet.

- Persze. Gondoltam, szeretnél velem jönni, és megnézni.

Scully óvatosan a kávéba kortyolt: épp olyan borzalmas íze volt, mint várta.

- Induljunk, Mulder! - mondta, és felállt az asztaltól. Az optimista ígéretekkkel teli, fényes szórólapot a férfi kezébe nyomta.

Kennessy valószínűleg az eddigiektől eltérő, talán tiltott szerekek kísérletezett, gondolta. Lehet, hogy a robbanást követően néhány kísérleti állat megszökött. És testükben hordozák a gyilkos kórt.

*22-es állami autóút
Partvidék, Oregon állam
Hétfő, 22:00*

A kutya az erdő felé iramodott, de aztán megtorpant az út közepén. Az árokból a lehullott falevelek nyirkos, nehéz illata szállt. Fényszóró villant a kavicsos bekötőúton, megvilágítva az út menti postaládákat. A lucfenyők és cédrusfák illatát elnyomta a beton járművektől, autógumiktól, felforrósodott motoroktól bűzös kipárolgása.

A közeledő kocsí reflektorai csillogó fém-pénzekként ragyogtak a sötétben. A kutya megigézetten bámulta, mély tűzű sötét szemében apró csillámokra tört a fény. Már a rovarok ciripelését, az egymáshoz súrlódó faágak halk neszét sem hallotta. Csak az autóra figyelt.

És az egyre jött, hangosan, mérgesen.

*

Az út nedvesen, sötétben csillogott, vastag törzsű fák koronája borult fölé. A gyerekek nyűgösek voltak az egész napos utazástól... a sebtében elhatározott vakáció már nem is tűnt olyan jó ötletnek.

Még vagy száz kilométeres út áll előttük, mielőtt elérnék a vadregényes, festői partszakaszt, ahova igyekeznek. Onnan még ki tudja, hány kilométer az első turistaközpont a maga kávéházaival, művészeti galériáival, ajándékboltjaival, szálláshelyeivel. Főleg a szálláshelyeivel: mindegyik „fogadónak” vagy „panziónak” hívja magát, még véletlenül sem írnák ki, hogy szálloda.

Ugy százötven kilométerrel ezelőtt hagyták el az útkereszteződést, amely egy benzinkúton és egy hamburgeresbódn kívül egy, az ötvenes évekből ott maradt motellal is ékeskedett, ám ennek homlokzatán rózsaszín neonbetűk hirdették: „Megtelt”

- Megszervezhettük volna jobban is ezt az utazást - szólalt meg Sharon.

- Azt hiszem, ezt már említetted - morogta ingerülten Richard. - Nem is egyszer.

A hátsó ülésen Megan és Rory már nem tudták, mit csinálhatnának végtelen unalmukban. Rorynak ahhoz sem volt kedve, hogy a videojátékkal játsszon, Megan már ahhoz is fáradt volt, hogy a bátyját piszkálja.

- Unatkozom - nyafogta Rory.

- Apa, mit lehet ilyenkor játszani? - kérdezte Megan. - Te is unatkoztál kisfiú korodban?

Richard mosolyt erőltetett az arcára, és a visszapillantó tükörből a Subaru Outback hátsó ülésén duzzogó gyerekeire lesett. Az autót kifejezetten a kirándulás kedvéért Bérelte ki, remélve, hogy az erős motor, a kitűnő állapot-

ban lévő kerekek jó szolgálatot tesznek a hegyi utakon. Amikor elindultak, a világ legklaszszabb apjának képzelte magát.

- Mi, a nővéremmel, „silót” játszottunk. Illinois-ban laktunk, tudjátok, ott rengeteg farm van. Figyeltük az út szélét, és valahányszor megláttunk a pajták mellett egy ilyen gabonátárolót, felkiáltottunk: Siló! Az nyert, aki több silót vett észre. - Igyekezett érdekes színben feltüntetni a játékot, de visszagondolva, a „siló” csupán a kihalt közép-nyugati tájon tűnhetett szórakoztató időtöltésnek.

- Sötétben nem lehet ilyet játszani - jegyezte meg Rory.

- Szerintem nincsenek is pajták meg silók - okoskodott Megan.

Az autó falta a kilométereket, a fák árnyéakai megnyúltak a keskeny úton, a reflektor fényalagutat vágott a sötétségbe. Richard megmarkolta a kormányt, és azon gondolkozott, mivel deríthetné jobb kedvre a kölyköket. *Ennek a kirándulásnak sikerülnie kell!*, fogadkozott magában. Holnap megnézik az Ördögtajtékot, ahol az óceán hullámai megtörnek egy sziklán, majd egy lyukon keresztül gejzirként törnek elő a szikla másik oldalán. Aztán irány a Columbia folyó, torkolatvidéke, ahol egymást érik a vízesések.

Először azonban szállást kell találniuk, ahol álomra hajthatják a fejüket.

- Kutya! - kiáltott fel hirtelen a felesége. - Nézd! Egy kutya!

A férfi egy pillanatig azt hitte, Sharon a „síló” továbbfejlesztett változatát akarja játszani, de aztán ő is észrevette a mozdulatlanságba dermedt fekete négylábút az út kellős közepén. Az állat szeme visszatükrözte a reflektorok fényét.

Richard a fékre taposott. A bérelt Subaru új gumijai kipörögtek az utat borító avaron. A kocsى megpördült, némiképp lassult is, de megállíthatatlanul, kormányozhatatlanul zúdult előre, akár egy lokomotív.

Hátul a gyerekek sikoltozni kezdtek. De még náluk is hangosabban sivítottak a kerekek és fékek.

A kutya megpróbált félreugrani az utolsó pillanatban, de a lökhárító telibe találta: szörnyű volt hallani is a tompa puffanást. Az ütközés ereje a motorháztetőre röpítette a labradort, onnan a szélvédőnek vágódott, majd oldalt lecsúszott az árokba.

A kerekek alól nedves kavicsok fröccsentek szét, aztán az autó végre megállt.

- Jézusom! - ordított fel Richard, és olyan erővel rántotta meg a sebességváltót, hogy az egész kocsi beierázkódott.

Idegesen ráiicigálni kezdte a biztonsági övet, tépte-húzta, míg végül a csat engedett. Megan és Rory ijedten kuporogtak a hátsó ülésen. Richard feltépte az ajtót, és kiugrott.

Körülnézett, nem közeledik-e másik kocsi. Még csak az hiányzik, hogy beléjük, rohanjanak.

De nem. A sötétségen. és a csenden kívül nem volt a közelükben más. Még az éjszakai rovarok is elhallgattak, mintha csak azt figyelnék, mi történik.

Richard idegesen a kocsi elé került. A lökhárító behorpadt, a fényszóró berepedt, a motorháztető megkarcolódott. Eszébe villant a kép, ahogy magabiztosan, majdhogynem nagyképpően visszautasítja a kölcsönzős ajánlatát: nem, nem kíván biztosítást kötni. Most csak bámulta a Subaru elejét, és számolgatta, mennyibe fog kerülni a javítás.

A hátsó ajtó halk kattanással kinyílt, a halottsápadt Megan dugta ki a fejét.

- Apa, ugye, nem esett baja? - Kihajolt, hunyorogva kémlelte a sötétséget. - Ugye, semmi baja a kutyának?

Richard nagyot nyelt, és tekintetét a megrongálódott kocsiról az árokra fordította.

- Várj, kicsim. Mindjárt megnézem.

A labrador betört koponyával, kifacsarodott végtagokkal feküdt. Miután levágódott a kocsiról, még hosszan csúszhatott is a földön, mert az aljnövényzet egy csíkban teljesen lelapult. A kutya még élt. Szűkölve igyekezett a szögesdrót kerítés felé kúszni, de törött csontjai lehetetlenné tették számára a mozgást.

Több bordája megroppant, fekete orrából vér csordogált. Uristen! Szegény párának megváltás lenne a halál.

- Orvoshoz kéne vinnünk - meredt elszörnyedve az állatra Rory.

Richard nem tudta, mikor szállt ki a fia. Meglepetten vette észre, hogy a felesége is a kocsi mellett áll, és tágra nyílt szemmel mered a kutyára. A férfi lemondóan megrázta a fejét.

- Attól tartok, kisöreg, rajta már a doktor sem tud segíteni - mondta Rorynak.

- Akkor sem hagyhatjuk itt - tiltakozott Megan. - Orvoshoz kell vinnünk.

Richárd ismét a fekete kutyára pillantott, aztán az autóra. Teljesen tehetetlennek érezte magát. Felesége a nyitott ajtóba kapaszkodott.

- A csomagtartóban van egy pléd, csinálhatnánk egy kis helyet. A bőröndök elférnek a gyerekek mellett az ülésen. A következő városban biztosan találunk állatkórházat, elvihetnénk odáig ezt a szerencsétlen jószágot.

Richárd a feleségére nézett, aztán a gyerekeire, végül a kutyára. Nem sok választása maradt. Hányingerrel küszködve indult a plédért, amíg Sharon átpakolta a csomagokat.

*

Mint később kiderült, ahhoz, hogy a következő várost, Lincoln Cityt elérjék, végig kellett hajtaniuk az óceán partján kacskaringózó műúton. A városkára sötétség borult, csupán néhány ablakból szűrődött ki némi kékes fény: a helybeliek tévét néztek. Úgy látszik, itt napnyugta után megáll az élet, füstölgőit magában Richárd, az állatklinikát keresgélve.

Végre megpillantotta aivilágítatlan feliratot: *Hughart Állatorvosi Klinika*; és bekanyarozott.

dott az üres parkolóba. Megan és Rory csendesen szípoztak hátul, felesége összeszorított szájjal, szótlanul ült mellette.

A családfőre várt a feladat, hogy felmenjen a lépcsőn és becsengessen. Majd addig dörömbölt a bejárati ajtón, amíg fény nem gyúlt az előtérben. Egy idős férfi kukucskált ki az ablakon.

- Egy sérült kutya van az autónkban - kiáltotta Richard. - A segítségére lenne szükségünk.

Az idős állatorvoson nem látszott, hogy meglepődött volna. Amikor kinyitotta az ajtót, Richard a Subaru mutatót:

- Elénk ugrott. Attól félek, nagyon rossz állapotban van.

- Meglátjuk, mit tehetünk - mondta az öregember, és a kocsira indult.

Richard felnyitotta a csomagtartót. Megan és Rory is előmászott, érdeklődve, reménykedve pislogott az állatorvosra. Az idős férfi előbb a gyerekekre, majd az apjukra pillantott, tekintetében megértés csillant.

A kutya szétroncsolt testtel, véresen feküdt a pléden. De még mindig élt. Richard meglepetésére a labrador élettelibbnek tűnt, mint amikor berakták az autóba, nagyokat szuszogva, mélyen aludt. Az állatorvos kifejezéstelen arcára pillantott és igazolva látta, amit eddig is sejtett: az állatnak semmi esélye, hogy túlélje a balesetet.

- Nem a maguk kutyája? - kérdezte az idős férfi.

- Nem, uram - felelte Richard. - És sem nyakörvet, sem azonosító bilétát nem találtunk rajta.

Megan belesett a csomagtartóba.

- Ugye, meg tudja gyógyítani a bácsi? - kérdezte. - Apa, visszajövünk meglátogatni szegényt?

- Egyelőre itt hagyjuk, kicsim. Nyugodtan a doktor bácsi gondjaira bízhatjuk.

Az állatorvos a kislányra mosolygott.

- Meggyógyul, ne félj! Majd bekötözöm a sebeit. - Richardra nézett. - Segítene bevinni a rendelőbe? Utána akár mehetnek is tovább.

Richard nagyot nyelt. Kínos volt, hogy az öregember így a leikébe lát. De talán hozzászokott már, talán hetente előfordul, hogy az ő gondjaira bízzák a reménytelen sorsú állatokat.

A két férfi megragadta a pléd széleit, és kiemelte a nehéz kutyát a csomagtartóból, majd erőlködve a klinika hátsó bejáratához cipelték.

- Azt hiszem, lemondhatunk róla - mondta az állatorvos, és belökte a lengőajtót.

A kutyát a műtőasztalra fektették, az idős férfi felkapcsolta a lámpákat.

Richard az ajtóhoz lépett, és hálálkodva elköszönt az állatorvostól. Kifelé menet névjegyét a recepciós pultra ejtette. Aztán mégis meggondolta magát, zsebre gyűrte a kártyát, és kisietett az épületből.

Beült a kocsiba, és becsapta az ajtót.

- Itt jó helyen lesz - mondta senkihez és mindenkihez címezve a megnyugtatónak szánt mondatot, azzal sebességbe tette a kocsit. A kutya vérétől ragacsos keze a kormánykérekre tapadt.

A Subaru meglódult, és Richard kétségbeesetten gondolkozott, miként állíthatná helyre a családi kirándulás békés, örömteli hangulatát.

Az erdőben ismét éji dalukba kezdtek a rovarok.

*Könyörületesség Kórház
Portland, Oregon állam
Kedd, 10:30*

Egy szürke nap délelőttje, A reggeli köd még nem szállt fel, a nyirkos levegő miatt hidegebbnek tűnt az idő, mint valójában volt. Délre talán odébbvándorolnak a felhők, néhány percre kisüt a nap, ezerszer áldott fénye áttör a homályon. De aztán ismét megjelennek a felhők, és ismét esni kezd.

Tipikus portiandi reggel.

Mit számít, milyen az idő?, tűnődött Scully. Mulderrel úgyis a kórház hullaházában töltik az egész napot.

A kórház alagsora, a kihalt folyosók sírbolt-ra emlékeztettek. Scully más kórházak más hullaházaiban is ugyanezt érezte. Számtalanszor boncolt már hasonló körülmények között, végzett vizsgálatokat a hűtőrekeszek fagyos lakóin. Az ember lassan hozzászokik a helyhez, de igazán jól érezni sosem fogja magát itt.

Dr. Frank Quinton, Portland város törvényszéki orvosszakértője angyal mosolyú, fémkeretes szemüveget viselő férfi volt. És majdnem teljesen kopasz: csak a feje hátulján kunkorodott pár pelyhes, hófehér hajszál.

Barátságos, nagypapás mosolyából Scully arra következtetett, hogy dr. Quinton kedves, jó természetű ember lehet - ugyanakkor a keménységet is látta a férfi tekintetében. Halottkémiai pályafutása során Quinton túl sok összeroncsolódott kocsiból előhúzott tizenéves kölyköt, túl sok öngyilkosságot, túl sok értelmetlen balesetet láthatott: a halál legkegyetlenebb módjait is ismerte.

Az orvos melegen megrázta Scully kezét, aztán Mulderrel is kezét fogott. Mulder a társa felé biccentett.

- Mint már a telefonban is említettem, uram - mondta a halottkémnek -, Scully ügynök szakképzett orvos, és nagy tapasztalattal rendelkezik a szokatlan halálesetek terén. Esetleg előrébb vinné a nyomozást, ha ő is megvizsgálná a holttestet.

Quinton a nőre villantott egy ragyogó mosolyt. Scully nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon vissza erre a kedves arcú emberre.

- Mi történt a hullával, miután megtalálták? - kérdezte.

- Teljes fertőtlenítést végeztünk, és hűtőkamrába tettük a testet, hogy megakadályozzuk az esetleges bakteriális fertőzést - felelte a halottkém.

Magas, cingár segéde a közelében állt, csipetős írotáblát szorongatott, és egy kiskutya farkcsóváló imádatával vigyorgott Quintonra. A fiatalember már most majdnemoolyan kopasz volt, mint a főnöke. Egész magatartásából

sugárzott, bálványozza Frank Quintont, példaképének tekinti, és leghőbb vágya, hogy egy szép napon ő is törvényszéki orvosszakértő lehessen.

- A 4E rekeszben van - közölte a fiatalember, bár Scully biztos volt benne, Quinton magától is jól tudja, melyik tepsiben fekszik a néhai biztonsági őr.

A készséges segéd sietve a csillogó, rozsdamentes acélrekeszek elé lépett. Scully tudta, ezek legtöbbször olyan emberek testét rejtik, akik természetes halállal haltak meg, netán szívroham végzett velük, esetleg autóbalesetben hunytak el, vagy az öregek otthonában szenderültek jobblétre.

De csupán egyetlenegy jelöltek meg és pecsételtek le: a 4E-t. Ajtajára cakkos szélű, kör alakú matricát ragasztottak, „Fertőzésveszély!” felirattal.

- Köszönöm, Edmund - mondta a halottkém, aztán Scullyval és Mulderrel együtt ő is a 4E rekeszhez ment.

- Gondoskodtak róla, hogy senki ne érhesse a holttesthez? - kérdezte Scully.

- Szerencsére a rendőröknek volt annyi eszük, hogy ne nyúljanak a hullához. Megtették a szükséges óvintézkedéseket. Valamennyien gumikesztyűt és védőöltözetet húztak. Ezeket később elégettük idebent.

Edmund letépte a „Fertőzésveszély!” címkét, alóla előtűnt a „Rendőrségi bizonyíték, hozzáférés csak az arra jogosultaknak!” felirat.

A segéd steril gumikesztyűt húzott, mielőtt megfogta volna a rekesz fogantyúját.

- Hát, ő lenne az - húzta ki a hűtőtálcát. - Nem tudom, mi történhetett szegénnyel, de ilyet még sosem láttam.

Jéghideg levegő áramlott ki a rekeszből. Edmund egy luxusautót bemutató manöken kecsességével rántotta szét a halott ór testét takaró műanyag zsák cipzárját. Elégedetten elhátrált, hogy Scullyék is megtekinthessék büszkesége tárgyát.

A zsákból előcsapott a fertőtlenítőszer maró szaga, csípte a nő szemét, orrát. Mégis hitetlenkedve közelebb hajolt. Az ór bőre alatt, mint megannyi fekete véraláfutás, alvadt vér-rögök dudorodtak, nyúlós kitüremkedések, akár egy túlburjánzó gombatelep, feszítették szét a szöveteket.

- Sosem találkoztam még daganatos megbetegedéssel, ami ilyen gyorsán megfertőzte volna az egész testet - mondta Scully. - A rákos sejtek osztódásának is megvan a maga üteme, megmagyarázhatatlan, hogy pár óra leforgása alatt... - A bőr felszínén itt-ott nedvesen csillogó foltokat vett észre. Mi lehet ez a nyálkás valami?

- Első fokú fertőzésselhárítási intézkedéseket rendeltünk el. Napok kérdése, és a laboreredmények megérkeznek a közegészségügyi-sektől - mondta Quinton. - Én magam is elvégeztem néhány vizsgálatot, természetesen a legszigorúbb rendszabályok betartása mellett.

De igen különös eset, házon belül nem tudjuk megoldani a teljes körű vizsgálatot.

Scully a gyakorlott orvos szemével tanulmányozta a tüneteket, amelyek alapján felállíthatná a kórismét. Edmund egy doboz gumikesztyűt nyújtott feléje, a nő felhúzott egyet. Aztán benyúlt a rekeszbe, és megérintette a holttest bőrét. Várakozásaival ellentétben a hús még nem hűlt ki, a hullamerevség sem állt be. A bőr nagyon is élőnek, melegnek, rugalmasnak tűnt.

- Mikor hozták be? - kérdezte.

- Vasárnap éjjel - válaszolta Quinton.

Scully arcát és kesztyűs kezét is csípte a hűtőből kiáramló hideg.

- Akkor mivel magyarázza, hogy a test még nem hűlt ki? A hőmérséklete normálisnak mondható.

A halottkém kíváncsian közelebb hajolt, és gumikesztyűs ujjával megérintette a hulla vállát. Megfordult, és éles hangon segédjére förmedt:

- Edmund, már megint elromlott ez az istenverte hűtő?

A fiatalember olyan kicsire húzta össze magát, amennyire csak tudta, szemmel láthatóan megrémítette a barátságtalan hangnem.

- Minden a legnagyobb rendben van, uram.
- A hőmérőre pislantott. - Tegnap jártak itt a karbantartók. Azt mondták, mindegyik rekesz hőfoka megfelelő.

- Meggyőződhet az ellenkezőjéről! - csatant fel Quinton.

Edmund elsápadt.

- Inkább kihagynám... Ha ön mondja, biztos úgy van, uram. Azonnal hívom a szerelőket.

- Éppen kérni akartam - mordult rá dühösen a halottkém. Aztán lehúzta a kesztyűjét, a csaphoz ment, és alaposan lesikálta a kezét. Scully követte a példáját.

- Más sem hiányzik, mint hogy a hűtők felmondják a szolgálatot - dünnyögte Quinton. - Egész nap ezt a fickót szagolhatnánk.

Scully még egy pillantást vetett a tetemre. Azon morfondírozott, ha a DyMarben a titokzatos kísérletek során tényleg előállítottak valamit, ami aztán elszabadult, és ennek az embernek is halálát okozta... akkor a közeljövőben még sok ilyen hullát lesz szerencséje szemügyre venni. Mit tudhatott meg Darin Kennessey, ami miatt hátat fordított többéves munkájának, és azóta a laboratóriumnak még a környezetét is nagy ívben elkerüli?

- Menjünk, Mulder! Sok munka vár még ránk. - Megtörölte a kezét, és félresöpörte az arcába hulló vörös hajfűrtöt. - Ki kell derítenünk, min dolgozott Kennessey.

*Kenessyék otthona
Tigard, Oregon állam
Kedd, 12:17*

A ház semmiben nem különbözött az utcában álló többi háztól: ez is a hetvenes években épülhetett, zsindelyes faház volt, előtte gondosan nyírt gyep zöldellt. A sövényeket is rendszerben tartották. A maga átlagos külvárosi voltában beleolvadt a portlandi középosztálybeli otthonok sorába.

- Úgy képzeltem, hogy egy szépreményű kutatóorvos háza valahogy... mélyebb benyomást kelt - jegyezte meg Mulder. - Mondjuk a postaláda fehér orvosi köpennyel van leterítve, kémcsövek szegélyezik a pázsitot...

- Ugyan már, Mulder! Csak a szappanoperák doktorai járnak folyton golfozni, és laknak kastélyokban - legyintett Scully. - Kennessyéknek fizetniük kellett az igen komoly kórházi költségeket, amelyekre a biztosítás már nem nyújtott fedezetet.

Már utánanézték Kennessyék pénzügyi helyzetének: Jody leukémiája és a mind gyakrabban szükségessé váló kezelések felemésztették a család anyagi tartalékait, már a házra is jelzáloghitelt vettek fel.

Felballagtak a bejáratig. A veranda két lépcsőjét kovácsoltvas korlát szegélyezte. Túlön-
tözött kaktusz kornyadozott a garázs esőcsa-
tornája mellett.

Mulder elővette a noteszt, Scully összebb
húzta magán a kabátot. Hűvös, nyirkos idő
volt, de nem a hideg, hanem a rátörő kellemet-
len gondolatok miatt rázkódott össze.

Miután megnézte az ór hulláját, és látta, mi-
lyen gyorsan végez áldozatával a kór, arra a
megállapításra jutott, hogy sürgősen ki kell de-
ríteniük, mivel foglalkozott David Kennessy a
DyMar Laboratóriumban. A kutatási feljegy-
zések támpontot adhattak volna, de megse-
misültek a tűzben. Mulder sem jutott semmire:
a szövetségieknek állítólag senki nem tudott a
kutatásról, és azt a felelős személyt sem sikerült
kinyomoznia, aki Kennessy kísérleteit anyagi-
lag támogatta.

A zsákutcák, a kudarcok bosszantották a
férfit, csak növelték vadászkedvét; Scullyt in-
kább az ügy orvosi összefüggései foglalkoztat-
ták.

Az orvosfeleségek általában nem sokat tud-
nak mesélni férjük munkájáról, de ebben az
esetben vaíbszíriüíeg nem ez a helyzet. Scully
és Mulder tehát úgy határozott, elsőként Ken-
nessy özvegyét, Patrice-t keresik fel - intelli-
gens asszony, megvan a magához való esze.
Scully Jodyval is találkozni szeretett volna.

Mulder szemügyre vette a házat, ahogy kö-
zeledtek a bejáratí ajtóhoz. A garázs zárva, a

függönyök behúzva, minden kihalt és csendes. A *Portland Oregonian* vaskos, nejlontasakba csomagolt vasárnapi száma a járdán feküdt. Érintetlenül. És ma kedd van.

A férfi már csengetni készült, amikor Scully tekintete megakadt a felfeszegetett záron.

- Mulder...

Scully a zárhoz hajolt: erőszakos behatolás nyomai a kilincs környékén, törött zárnyelv, az ajtó farészei sérültek. A ki- és leszakadt darabokat valaki sietősen visszaigazgatta a helyükre, így a ház előtt elhaladó járókelők semmit nem vehettek észre.

Mulder dörömbölt az ajtón.

- Van itt valaki? - kiáltotta.

Scully a virágágyásba taposva lábujjhegyre állt az ablak alatt, és megpróbált belesni. Bár a függönyöket összehúzták, egy vékony résen annyit azért láthatott, hogy a nappalit fenekes-től felforgatták.

- Mulder, azt hiszem, elég indokunk van rá, hogy bemenjünk.

A férfi belökte az ajtót, az könnyedén kitárt.

- FBI! - kiáltott be. Kiáltása végigvisszhangzott Kennessyék csendes otthonán.

Beléptek az előszobába, és földbe gyökerezett a lábuk a rombolás láttán.

- Alapos munka! - fütyöntett Mulder.

A házon mintha tornádó söpört volna végig: a bútorokat felborogatták, a huzatokat felhasogatták, a bélést kitépkedték. A szekrényeket

elhúzták a faltól, a szőnyeget fölráncigálták a helyükről, a nekivadult betörők a padlót sem kímélték. A szekrényajtók tárva-nyitva álltak, a könyvespolcokat lecsupasztották, a könyveket és csecsebecséket széthajigálták.

-Meglepne, ha találnánk itt valakit - jegyezte meg Scully csípőre tett kézzel.

- De ha mégis, akkor jó lenne, ha az mindjárt a takarítónő lenne - vélte Mulder.

Mindenesetre benéztek minden helyiségbe. Scully nem tudott rájönni, ki forgathatta fel a házat.

Az állatvédők nem elégedtek volna meg annyival, hogy kioltották David Kennessy és Jeremy Dorman életét, felrobbantották a laborot, most még Kennessy otthonát is földig akarják rombolni?

Vajon Patrice és Jody itthon voltak, amikor betörték a házba?

Scully attól rettegett, hogy bántalmazták, netán megölték az asszonyt és a fiút, és a hulláikra bukkannak valamelyik hátsó szobában,

De a ház üres volt.

- Riasztanunk kell a helyszínelőket, kutasának vérnyomok után - mondta. - Azonnal le kell zárni a helyszínt.

Beléptek Jody szobájába. A szekrényt itt is elmozdították a helyéről, a lambériát tartó csavarokat kirángatták a falból. A fiú ágát feltúrták, az ágyneműt szétdobálták, a matracot valósággal kibebezték.

- Őrület! - suttogta Scully. - Abnormális vandalizmus... de következetes.

Mulder felvette a földről *A függetlenség napjában* szereplő földönkívüliek egyik űrhajójának megrongálódott modelljét. Scully elképzelte, milyen törődéssel, szeretettel illesztgette össze a tizenkét éves fiú a különböző részeket.

- Akárcsak a DyMar elleni támadás - mondta Mulder.

Scully lehajolt és felemelte a kis harci repülőgép modelljét, amely valaha damilon lóghattott le a mennyezetről, de most törött szárnyakkal hevert a földön.

A géptörzset beroppantották, mintha oda is be akart volna nézni valaki. Aki nagyon keresett valamit.

Scully megborzongott. Szegény kis kölyök! Jody eddig is nagy pofonokat kapott az élettől. Nem elég, hogy a vérében tombol a gyilkos kór, ráadásul még ezt a szörnyűséget is el kell viselnie?

Sarkon fordult, és átment a konyhába. Üvegcserepek borították a linóleumot és a pultot. Mi a fenét kereshettek a poharakban? Vagy csak élvezetüket lelték a rombolásban?

Mulder körbejárta a hűtőszekrényt, és a mellette lévő narancssárga műanyag kutyaető tálkára meredt. Felemelte: „Vader”, hirdették cirkalmas betűk a tulajdonos nevét. A tál, néhány beleszáradt morzsától eltekintve, üres volt.

- Nézd csak, Scully! - mondta. - Patrice és Jody Kennessyvel akármi is történhetett... de hova lett a kutya?

- Talán magukkal vitték - felelte homlokát ráncolva a nő. Még utoljára körbenézett a siralmas állapotban lévő konyhán, és nagyot sóhajtott. - Ahelyett, hogy előbbre jutnánk, csak a kérdések szaporodnak.

Partvidék, Oregon állam

Kedd, 14:05

Ebben a kis faházban, az oregoni parti hegy-ség erdeiben senki nem találhat rájuk. Igaz, a segítségükre sem siethet, és megmenteni sem tudja őket senki.

Patrice és Jody Kennessy egymagukban voltak; körömszakadtukig próbálták fenntartani a normális élet látszatát.

Az asszony tudta, nem sokáig mehet ez így. Nem élet az élet, ha a napok örökös rettegésben telnek, ha az ember a legkisebb árnyéktól is megijed, az első ismeretlen neszre reszketni kezd... de másként nincs esélyük a túlélésre. Márpedig Patrice megesküdött, hogy a fia élve átvészeli a borzalmakat.

Az ablakhoz ment, elhúzta a kozslott függönyt, és nézte, amint a ház falánál Jody teniszlabdával ütöget. Jó rálátás nyílt a helyre, ahol játszadozott, de ugyanettől a tisztástól pár lépés csupán a sűrű erdő. A labda a falnak vágódott, nagyot döndült, akár egy pisztolylövés.

Valaha épp az elszigeteltsége, háborítatlansága adta meg e hely értékét: Patrice a sógora számára tervezte a kis házat, hogy a férfinak

legyen hova visszavonulnia, ha elege lett a DyMarból. *Elmenekülni a problémák elől, ahhoz nagyon ért*, gondolta most az asszony. A távoli hegyoldalak lecsupaszított foltjai lassan újraéledő mementói a fakitermelők esztelenségének: néhány éve pár hét leforgása alatt egész erdőrészeket irtottak ki.

A házikó kiváló búvóhely annak, aki nyugalomra, magányra vágyik. Darin még postaládát sem állított fel, a telefont sem szereltette be; Patrice-nek meg kellett ígérnie, titokban tartja, hol ez a hely. Erről senki sem tudhat. Az elszigeteltség erődként öleli körül a faházat. Senki nem is sejtheti, hol vannak. Senki nem találhat rájuk.

Repülőgép húzott el a tisztás felett, oly magasan, hogy apró kis pontnak látszott az égen; aztán eltűnt a látóhatárról, zúgása egyre halkult.

Patrice-t helyzetük tarthatatlansága, reménytelensége is szorongással töltötte el. Jody volt az, aki a borús percekben felvidította, tartotta benne a lelket. Pedig neki szegénynek is kijutott minden rosszból: a menekülés, a DyMar elleni támadás... azt megelőzően az orvosi kar megfellebbezhetetlen véleménye: leukémia, gyógyíthatatlan, nem sok ideje maradt hátra. Minden percben lezuhanhatott a nyakára a betegségguillotine élesre köszörült pengéje.

De most sokkal egészségesebbnek látszik. Patrice remélni sem merte, hogy tartós lehet a javulás. Hamarosan kórházba kéne vinni, de nem lehet. Nem kockáztathat.

Jody kedvetlenül megütötte a labdát, majd ugyanolyan kedvetlenül szaladt utána. Két hét sem telt el, és számára természetes állapottá vált, hogy állandó veszély leselkedik rájuk; az itt eltöltött első néhány napban még ő is félt, most már unatkozott. Mindazon borzalmak ellenére, amiket átélt, olyan fiatalnak, olyan gondtalannak látszott.

Tizenkét évesnek lenni csodálatos dolog: a kis krapek átlép a gyerekkorból a felnőtté válás pubertáskapuján, és ebből rengeteg gondja-baja származik. De Jody nem hétköznapi kisfiú, más gondokkal-bajokkal kell megbirkóznia. Az égi bíróság még nem döntött, végigmehet-e a megkezdett úton.

Patrice kilépett a verandára. Igyekezett minél kevésbé aggodalmas kifejezést varázsolni az arcára. Bár Jody alighanem megszokta mostanára, hogy anyja örökké aggódik valami miatt.

A szokott időben eltűntek a felhők, és kisütött végre a nap. A rét fűvét felfrissítette az éjszakai zápor; az esőcseppek olyan erősen kop-pantak az ablak üvegén, hogy Patrice azt hitte, járkál valaki odakint. Órákon át ébren hanykolódott, vagy a plafont bámulta. A magas fenyők és rezgő nyárfák már délutáni árnyékukat vetítették a kis házhoz vezető köves útra, amely íékanyarodott a dombról, be a fák közé, hogy hosszú-hosszú kilométerekkel távolabb becsatlakozzék az autópálya.

Jody túl erősen ütötte meg a labdát, az a kis útra pattant, gellert kapott az egyik kavicsra,

onnan a dús, magas fűbe pottyant. A fiú felkiáltott, idegesen a labda után hajította az ütőt is, aztán magában füstölögve álldogált.

A kis pukkancs!, gondolta Patrice. *Napról napra jobban hasonlít az apjára.*

- Hé, Jody! - Hangjába igyekezett egy kis dorgálást vinni. A fiú felvette az ütőt, odabak-
tatott anyjához, de tekintete a tisztást vizslatta. Egész nap levert, rosszkedvű volt. - Mi a baj?

Jody lesütötte a szemét, és inkább arrafelé sandított, ahol a nap széles fénysávban megvilágította a fenyőfákat. A völgyben farönkökkel megrakott teherautó dübörgött el.

- Vader - motyogta a fiú, és megnyugtatóst várón anyjára nézett. - Tegnap nem jött haza, és még ma sem láttam.

Patrice-t nagy hullámokban öntötte el a megkönnyebbülés. Már attól félt, a fiú idegeket vett észre a közelben, vagy hallotta a híreket a rádióból.

- Csalánba nem üt a mennykő! Ne félj, előbb-utóbb visszajön. Mint mindig.

Jody és Vader nagyjából egykorúak voltak, elválaszthatatlan jó barátok. Patrice-nek egy pillanatra sikerült elfelejtenie gondjait, elmosolyodott, amikor az okos, békés természetű labradorra gondolt.

Tizenegy éve még rózsaszínben látta a világot. Egyéves, pelenkás fiacskája a padlón kúszott-mászott. Hordhattak elébe bármilyen játékszer, csak a kutyával volt hajlandó látszani. „Ma” kiáltotta, ha az anyját kívánta látni. „Pa”,

ha az apját. És fáradhatatlanul próbálta kimondani Vader nevét is. Az eredmény legtöbbször egy hosszú, pergő „drrrr” lett.

Patrice és David kuncogva figyelték, milyen jól elszórakoztatja egymást a labrador és a kis emberpalánta. Vader föl-alá rohangált, körmei kopogtak a polírozott padlón. Jody sikongatott a gyönyörűségtől. A kutya ugatva körözni kezdett a gyerek körül, és Jody pelenkás fenekén csúszkálva próbálta elkapni.

Azok voltak élete békés, nyugodt napjai. Ahogy egyetlen nyugodt perce sem volt azóta a sorsdöntő éjszaka óta, amikor a férje kétségbeesetten hazatelefonált az ostrom alá vett laborból.

Addig a napig azt hitte, annál nagyobb megpróbáltatást, mint hogy a fia rákos, nem kell kiállnia.

- És mi van, ha valami baja esett, anya? Ha sebesülten fekszik egy árokban? - vált síróssá Jody hangja. - Ha csapdába lépett, vagy lelőtték a vadászok?

Patrice megrázta a fejét, igyekezett megnyugtani a fiát.

- Majd meglátod, Vader épen és egészségesen fog előkerülni, mint mindig.

Hideg kúszott fel a gerincén. *Igen, mindig.*

*Könyörületesség Kórház
Portland, Oregon állam
Kedd, 14:24*

Még a hatalmas, vastag kesztyűn át is érezte a tetem testének síkos légységét. Scully mozgólatai zavaróan szakszerűtlenné, esetlenné váltak - de ez a nehéz szkafinder legalább megvédi attól, amitől Vernon Ruckmant semmi nem védte meg.

A légszűrős maszk hideg, *száraz* levegőt lehelte az arcába, amitől a szeme égni, viszketni kezdett. Scully szerette volna megdörzsölni a szemhéját, de ez ebben a felszerelésben kivihetetlen volt.

Kénytelen lesz elviselni a kényelmetlenséget, amíg a halott biztonsági őr boncolását be nem fejezi.

A hangra bekapcsoló magnó az asztalon állt, várta, hogy a nő részletesen elmondja, mit tapasztal a boncolás során. Nem szokványos eset, az egyszerű biztos.

Első pillantásra is tucatnyi zavarba ejtő, fizikai anomáliára figyelt fel, és a megmagyarázhatatlan, rémítő tünetek száma az alapos szemrevételezés előrehaladtával egyre gyarapodott.

No de mindent csak szép sorjában! Lépésről lépésre kell haladni, ahogy azt a boncolás szabályai kimondják. Nem véletlenül találták ki őket. Ő ne tudná? Hisz még tanította is, abban a rövid időszakban, amikor az X-aktákat *zárolták*, és más-más munkára állították őket Mulderrel. Akkori tanítványai közül azóta többen sikeresen elvégezték az FBI Akadémiát, és ma már ugyanúgy különleges ügynökként dolgoznak, mint ő.

De esküdni mert volna rá, hogy ilyen esete még egyiküknek sem volt.

Márpedig minél kevésbé szokványos az eset, annál inkább ragaszkodni kell a bevált rutin eljárásokhoz, azok sorrendjéhez, nehogy épp a felborult munkamenet zavarja meg tisztánlátását, terelje tévútra gondolatait.

Tehát: első lépés.

- Mikrofonpróba - mondta, és a kis piros lámpa villogni kezdett a magnón. Normális beszédhangján folytatta, bár az tompán szűrődött át a maszkon és a műanyag sisakon.

- A vizsgálandó alany neve Vernon Ruckman. Kora bárminkét év. Súlya körülbelül nyolcvannégy kiló. Általános fizikai állapota megfelelő. Elmondáspk szerint halála előtt kiváló egészségnek örvendett. - Aztán egyszerre csak valamennyi sejtje fogta magát, megkergült és szétduzzadt.

A hulla teste több helyütt elszíneződött: vére szurokfekete táskácskákba gyűlt, amelyek sötétvörös foltokként ütöttek át bőrén. A férfi

arcvonásai eltorzultak, ajka felhúzódtott az ínyére, vicsorba dermedt.

- A rendőrök és a halottkém az esetleges fertőzésveszély elkerülése érdekében óvintézkedéseket tettek, szabad kézzel egyikük sem nyúlt a holttesthez. - Bár még nem tudta, milyen kórral áll széniben, Scully meg volt győződve róla, mindenképp fertőző betegségről van szó.

- A bőrfelületi tünetek, a foltok, a dagاناتok a bőr alatt némiképp a bubópestis szimptomáira emlékeztetnek. - Noha a *fekete halál* megtizedelte a középkori Európa lakosságát, még leggyorsabban terjedő, leginkább végzetes kimenetelű, tüdőgyulladásos változata is csupán több nap alatt tudott ilyen mértékű rombolást véghezvinni az emberi szervezetben. - Úgy tűnik, ez a férfi szinte azon nyomban meghalt, ahogy elkapta a betegséget. Egyetlen más betegséget, szert vagy idegmérget sem ismerek, amely pár óra leforgása alatt halált okozna.

Scully megérintette Ruckman karját; a rancos bőr, akár a megereszkedett, gumírozott anyag, szabályosan lefolyt a csontokról.

- Az epidermisz megnyúlt, mintha a kötőszöveteket is valamiféle károsodás érte volna. Ami az izomszöveteket illeti... - Ujjával még egyszer finoman megbökte a hulla karját: érezte, hogy a hús szokatlanul lágy, mintha folyadékkal telt volna meg. - A rostok szétváltak, furcsa... *kásás* állagúak.

Ahol hozzáért, a hús szétnyílt. Scully meglepetten rántotta el a kezét. Áttetsző, fehéres folyadék csordogált a bőr alól. A nő óvatosan két kesztyűs ujjá közé csippentett egy kicsit a sűrű, sziruposan ragadós anyagból.

- Egészen szokatlan dolgot találtam... furcsa nyálkaféleséget. A szubkután szövetekben gyűlhetett fel és rekedhetett meg, de attól, hogy megmozdítottam, kifolyt a bőr alól.

Összeszorította, majd szétnyitotta két ujját: a nyalka levált a kesztyűről és lecseppent a testre.

- Nem értem - mondta önmagának és a magnónak Scully. El ne felejtse törölni ezt a mondatot a jelentéséből!

- A testüreg feltáráásával folytatom. - Maga mellé húzta a csontfűrészekkel, szikékkel, tágitófogókkal és csipeszekkel megrakott rozsdamentes acéltálcát.

Óvatosan fogva a szikét, nehogy felszakítsa vagy megsértse a kesztyűjét, belevágott a húsba; a bordákat fogókkal feszítve szét, felnyitotta a mellkast. Jelentős erőfeszítést igénylő művelet volt: Scully homlokán veríték gyöngyözött, izzadságpatakok csordogáltak a szemöldökére.

Benyúlt a testbe, kiemelte a nedvesen csillogó tüdőt, a májat, a szívet, a beleket, majd mindegyik súlyát megmérte.

- A daganatok túlburjánzása... - Talán helyesebb lenne egyenesen *fertőzésnek* nevezni, gondolta. - ...miatt az egyes szervek majdnem a felismerhetetlenségig deformálódtak.

Vernon Ruckman testét, szerveit kívül-belül sejtkitüremkedések, ömlenyek, dudorok, kinövések lepték. Scullynak hirtelen az az érzése támadt, ocsmány, kövér, gyilkos férgek tekergőznek a boncasztalon. Valószínűleg a szeme káprázott, de egy pillanatig látni vélte, hogy az undorító daganatok megmozdulnak: a rángatózó-reszkető mozgás valahonnan a tumorok belsejéből indult.

Ám egy végletekig roncsolódott, megbolygatott test esetében meglepő reakciókkal is számolni kell, és a hőmérséklet-változást sem szabad figyelmen kívül hagyni: a szövetek és sejtek állagában változás megy végbe, ha a húttőrekeszből fűtött helyiségbe kerülnek.

A már kiemelt szerveket vizsgálva, a nő újabb, sikamlós nyálkával teli, buborékszerű képződményekre bukkant. A legnagyobb zárványt a jobb tüdőt felmetszve fedezte fel.

Mintát vett a beazonosítatlan nedvből, gondosan egy „Fertőzésveszély!” bilétával ellátott üvegcsébe zárta. Később ő maga is elvégzi az ilyenkor szokásos vizsgálatokat, de a biztonság kedvéért a Közegészség- és Járványügyi Központba is küld belőle, mintegy kiegészítésként a halottkém által már továbbított vizsgálati anyagokhoz. A közegészségügyisek esetleg találkoztak már ilyesmivel korábban is. Scullyt pillanatnyilag a nyalka izgatta a legkevésbé.

- A boncolás befejeztével arra a következőre jutottam... vagy inkább csak találgatok -

mondta fennhangon -, hogy a DyMar Laboratóriumban folytatott kutatások egy sosem ismert, emberre ártalmas organizmus kitenyésztéséhez vezettek. De mert a David Kennessy irányításával zajló kísérletek mibenlétéről és módszereiről nem áll rendelkezésemre információ, a halál okáról helytálló megállapítást tenni nem tudok.

Vernon felnyitott testére meredt.

Szeme sarkából látta a villogó, piros pöttyöt: a magnó türelmesen, felvételre készen várakozik.

Ha tényleg akkora a baj, mint gondolja, ők ketten Mulderrel kevesen lesznek ahhoz, hogy elhárítsák a veszélyt.

- Illetve... kétség sem férhet hozzá, hogy a vizsgált személy halálát valamilyen daganatos, sejtburjánzásos megbetegedés okozta.

Scully agya zakatolt, szélesebben átgondolt minden lehetőséget: dr. Kennessy a rák ellen-szerét kereste... ezt ugyan nem találta meg, de mikrobiológiai, genetikai, vagy ki tudja milyen úton, sikerült kitenyésztene egy, a rákos megbetegedéshez hasonló betegséget okozó vírust... ami fertőz és HALÁLÓS!

A nőt saját eszmefuttatása is annyira megrémítette, hogy nagyot nyelt, hideg veríték csörgött a gerincén.

- De egyszerűen felfoghatatlan... megmagyarázhatatlan... Az eddig ismert vírusok és baktériumok ugyan képesek az élő szervezet felmorzsolására... De könyörgöm! Ilyena rövid

idő alatt?! Vernon Ruckmannek egy-két órával a halála előtt még semmi baja sem volt!

Meglehet, sosem derül rá fény, hogyan kapta el az őt a gyilkos kórt, ami nem pár órán, hanem - Scully ebben biztos volt - néhány percen belül végzett vele.

*Hughart Állatorvosi Klinika
Lincoln City, Oregon állam
Kedd, 1:11*

Dr. Elliott Hughart még vívódott, nem tudta eldönteni, elaltassa-e a sérült fekete labradort, vagy hagyja, hogy magától kimúljon. Az állatorvosként eltöltött évek alatt számtalanszor került már ilyesfajta választás elé, de ez nem könnyítette meg a döntést.

A kutya az egyik rozsdamentes acél műtőasztalon feküdt, és meglepő módon még mindig élt. A klinika többi részén csend honolt. A ketrecek felől hang sem hallatszott, de a beteg állatok idegesen, gyanakodva figyeltek rácsaik mögül.

Odakint koromsötét volt, szemerkélt az eső, ennek ellenére nem volt hideg. Hughart kitárta és kitámasztotta a hátsó ajtót. A langyos szellő felfrissítette a helyiségek vegyszerszagtól, állati kipárolgástól nehéz levegőjét. Hughart mindig is hitt a friss levegő gyógyító hatásában, lett légyen szó emberről vagy állatról.

A lakószobák az emeleti fronton helyezkedtek el. Mielőtt ajtót nyitott volna a csengetésre, a doktor a tévét sem kapcsolta ki, az egymagá-

ban elköltött vacsora maradványait sem pakolta el. Valójában sokkal több időt töltött a földszinten: az irodájában, a műtőben, a laborban. A háznak ez a szintje volt a tulajdonképpeni *otthona*, az emeleti helyiségeket csupán alvásra és étkezésre használta.

Rég letett arról, hogy munkájával hírnévre tegyen szert, vagy rengeteg pénzt keressen: ha jobban belegondol, már csak megszokásból praktizál. A helyiek hozzá hordták ugyan beteg kedvenceiket, de baráti, jó szomszédi szíveségnek tekintették, ha Hughart meggyógyította őket. Néhanapján turisták csengettek be, karjukban sérült állatokkal. A fekete labrador esete nem számított egyedülállónak az orvos praxisában: bűnbánó, rémült arcú átutazók jelentek meg már kimúlt, vagy még élő, de a bal esetben halálos sebeket szenvedett állatokkal, és várták, hogy Hughart csodát tegyen. Volt, hogy a kezelés végéig a városban maradtak. De legtöbbször, mint most is, azonnal folytatták útjukat.

A labrador nyöszörögve, szűkülve reszketett a vérfoltos asztalon. A doktor fertőtlenítette a sérüléseit, elállította a vérzést, bekötözte a sebeket, de röntgenre sem volt szükség, hogy megállapítsa, az állat medencéje több darabra tört, a gerince megroppant, és minden valószínűség szerint belső sérülései is vannak.

Semmit nem tudott a kutyáról - még a nevét sem -, de annyit igen, semmi esélye az életben maradásra. Ha valami csoda folytán mégis fel-

épülne, Hughart kénytelen lenne egy állatmenhely gondjaira bízni, ahol aztán ketrecbe zárnák, és néhány napig reménykedve várhatná a gazdáit. Ám ha senki nem jelentkezik érte, a menhely alkalmazottai végeznék be azt, amit a baleset nem tudott.

A kutya forró teste megremegett Hughart tenyere alatt. A doktor csodálkozva állapította meg, állatnál még sosem tapasztalt ilyen magas testhőmérsékletet. Lázmérőt helyezett el a kutya végbelében, és hitetlenkedve nézte, hogy a kijelzőn előbb a 39,4, majd a 40-es szám jelenik meg. Egy kutya normális hőmérséklete 38,6-38,8 °C között mozog - és ha sokkhatás éri az állatot, általában csökkenni szokott. A kijelzőn ekkor már a 41,1-es szám világított.

Hughart vért vett, hogy a szükséges vizsgálatokat elvégezhesse. Még egyszer tüzetesen szemügyre vette a labrador testét, azt a sebesülést, vagy valamilyen betegség jeleit keresve, ami a magas lázat megmagyarázná. Amit felfedezett, minden addiginál jobban meglepte.

A kutya súlyos sérülései gyógyulni látszóttak, a sebek szemmel láthatóan összehúzódtak. Az idős állatorvos levette a bordákat is felsértő, hosszú, mély vágást borító kötést: bár a gézdarab tocsogott a vértől, alatta a seb összeforrt. A fekete bundán egyetlen karcolás sem látszott. Hughart biztos volt benne, csupán a képzelet játszik vele: annyira szeretné megmenteni az állatot, hogy már látni is véli, hogy gyógyul.

De ez, természetesen, lehetetlen. Az esze azt súgta, mindennek vége, csak szívében élt még a remény.

A labrador felvinnyogott, megremegett. Hughart kérges újjával felhúzta a kutya szemhéját: a szem kifordult, félig főtt tojásra emlékeztetett. Az állat kómában volt, már alig lélegzett. Alighanem bévégeztetett.

A lázmérő 41,6 °C-t mutatott. Ha nem lennének a sérülései, a láz akkor is elvinné.

A kutya orrából vér szivárgott. Az élénkpiros patakokskát látva a doktor úgy határozott, véget vet az állat kínlódásának. Eleget szenvedett.

Hughart a gyógyszeres szekrénykéhez ment, kinyitotta. Fecskendőt és egy üvegce Euthanolt vett elő. A kutya 30-35 kilót nyomhatott; a tíz kilóra számított 2,5 köbcenti nátrium-pentobarbitol már végzetes. Hogy biztos lehessen a dolgában, az orvos tíz köbcentit szívott fel.

Ha a kutya gazdái mégis felbukkannának, a kórlap utolsó bejegyzéseként a „MEA” betűket olvashatnák, amely a „menthetetlen, elaltatva” kifejezés rövidítése. Bár az állatorvosokat képző professzorok ilyen esetekre a „szenvédéseitől megszabadított” kifejezést javasolják.

Miután eldöntötte, mit kell tennie, Hughart nem habozott tovább. A kutya fölé hajolt, megcsipentette és felhúzta a bőrt a nyakszirtjén, belédöfte a tűt, és lassan, de határozottan beadta a halálos dózist. A labrador meg sem

rezzent: egyéb fájdalmaihoz képest ez a kis csípős szúrás igazán semmiség volt.

Hűvös, nyirkos levegő áramlott be a kitámasztott ajtón, az állat teste mégis tüzelt a láztól.

Dr. Hughart nagyot sóhajtott, és kidobta a használt fecskendőt.

- Bocs, öregfiú - mondta. - Menj, vedd magad a nyulak után az égi vadászmeződn... ott már nem kell attól tartanod, hogy halálra gázol egy figyelmetlen autós.

A szer néhány percen belül hatni kezd, leállítja a légzést, és a szív megáll. A folyamat visszafordíthatatlan, de a halál fájdalommentes.

Hughart a levett vérmintával a kezében átballagott a műtőből leválasztott kis laborba. Nem tudta mire vélni a magas lázat. Ilyesmivel még nem találkozott a praxisában. Előfordult, hogy a baleset okozta traumától sokkos állapotba kerültek az állatok, de a láza egyiknek sem szökött fel.

Laikus szemlélő számára úgy tűnhetett, a kis helyiségben örületes rendetlenség uralkodik, pedig Hughart több évtizedes gyakorlat tapasztalatait felhasználva rendezte be a labort, és a maga által kialakított rendszerben tökéletes rendet tartott. Felkapcsolta a villanyt, és a vérből egy tárgylemezre cseppentett. Először is a fehérvérsejteket ellenőrzi, ezek számából következtetni lehet, mivel fertőződött a kutya, milyen paraziták élősködtek a vérében.

Az állat már akkor beteg lehetett, talán haldoklott, amikor a kocsi elgázolta. Ez megmagyarázná, miért nem próbálta elkerülni az ütközést. De a magas láz akkor is érthetetlen. Akármi baja volt a kimúlását megelőzően, az előírások szerint fel kell vezetni a kórlapjára.

Odakint, a ketrecek tájékán hangzavar támadt: két kutya halkán vonítani, majd ugatni kezdett, egy macska kétségbeesetten nyávogott.

Az évek során Hughart mondhatni süket lett az efféle ricsajra, eszébe sem jutott, hogy megnézzze, miért zajonganak kis ápolójai. Teljesen természetes, hogy a beteg állatokat megrémíti a számukra szokatlan környezet; nem értik, miért szakították el őket gazdáiktól, miért zárták ketrecbe, idegen állatokkal azonos helyiségbe őket. Ráadásul fájdalmaik is voltak: Hughart csak az ivartalanításon átesett, vagy hosszabb kezelésre szoruló állatokat tartotta benn megfigyelésre.

Pillanatnyilag egyedül a haldokló fekete labrador miatt aggódott. Az. Euthanolnak mostanra már hatnia kellett.

A mennyezeti világítást kevésnek ítélte, ezért a faliszekrények aljába épített neoncsöveket is felkapcsolta. Megdörzsölte a szemét, majd beállította az élességet.

A kutya valószínűleg már örök álmát alusza - a vére azonban él, nagyon is.

Az állatorvos megsejlelte a vörös- és fehérvérsejteket, a vérlemezkéket, aztán valami

szokatlant vett észre: kis, fémes pöttyszerűségeket... mintha apró kristályok csillogtak, rezegtek volna a vérben. Egyetlen, Hughart által ismert mikroorganizmusra sem hasonlítottak. Mi fertőzhette meg ezt á kutyát? A fényes valamik mérete megegyezett a vérsejtekével, de olyan gyorsan mozogtak, hogy alakjukat nem lehetett kivenni.

- Hihetetlen! - dünnyögte Hughart. Hangja kényelmetlenül hangosnak hatott a kis laborban. Máskor is szokott magában beszélni, vagy az állatokhoz, de eddig ez nem zavarta.

Ám sokat adott volna érte, ha most nincs egyedül. Ha valakivel megoszthatná zavarbaejtő felfedezését.

Miféle kór vagy fertőzés lehet ez? Úgy gondolta, hosszú pályafutása alatt már minden lehetséges állatbetegséget megismert. De ilyet még nem látott.

Csak remélni merte, hogy nem ragályos.

A házra, amely évtizedek óta otthona és munkahelye volt, hirtelen baljóslatú, fenyegető csend borult. Ha a labrador eddig ismeretlen betegségben múlt ki, értesítenie kell a Közegészség- és Járványügyi Központot.

Tudta, mi a teendő, ha veszettség tör ki, ha más, háziállatokra veszélyes kór üti fel a fejét - de mihez kezdjen ezekkel a mikroszkopikus... szilánkokkal?

A műtőben felerősödött a hangzavar. Az állatok körbe-körbe rohangáltak a ketrecekben, ugattak, nyávogtak. Az öregember szinte nem

is hallotta, minden figyelmét lekötötte a rejtély, amit a mikroszkóp lencsájén át látott.

Megdörzsölte a szemét, megigazgatta a műszert, ismét állított az élességen, de a fémes foltok csak nem akartak eltűnni. Ott voltak, sebesen mozogtak, mintha motor hajtaná őket. Hughart nagyot nyelt, torka kapart, szája kiszáradt. Most mit csináljon?

Odakint bábelivé fokozódott a hangzavar: szárnyas jószág csap ekkora ricsajt, ha róka szabadul be a tyúkólba.

Hughart indult, hogy megnézze, mi lehet a baj. Siettében felborított egy széket; sípcsontjába belehasított a fájdalom. Fél lábon ugrálva érkezett meg a műtőbe. Azonnal a megfigyelésre bent tartott állatok felé nézett: azok behúzódtak ketreceik mélyére, mintha minél távolabbra akarnának kerülni a helyiség közepétől.

Az állatorvos eddig figyelemre sem méltatta a labradort - annak már úgyis vége -, de amikor a karmok karistoló hangját meghallotta, a műtőasztal felé kapta a fejét.

A kutya felállt, megrázta magát, leugrott az asztalról, vérfoltokat hagyva az egyébként tiszta acéllapon. Egyetlen seb, egyetlen sérülés sem látszott rajta. Tökéletesen egészségesnek tűnt.

Hughart a döbbenettől mozdulni sem bírt. Felfoghatatlan. Az állat - sebesülései és a halálos dózis ellenére - visszanyerte eszméletét és erejét. Legalább annyira megagyarázhatat-

lan, mint azok a beazonosíthatatlan valamik a
vérében.

Lélegzetét visszatartva óvatosan közelebb
lépett.

-Légy jó fiú! Gyere ide, hadd nézzelek
meg!

A labrador reszkette, morogva elhátrált.

A DyMar Laboratórium romjai
Kedd, 16:50

Kevéssel naplemente előtt az ég kitisztult, és felragyogott a nap a Portlandet övező hegyek fölött. Mulder mérgelődött, miért is nem hozott napszemüveget magával, és hunyorogva kormányozta a bérelt autót a DyMar meredek kocsifelhajtójára.

A labor főbb épületelemei nem rongálódtak meg, de a tűz csak a puszta falakat hagyta meg, és azok is elfeketedtek. A faszerkezetek szén-né égtek, az irodai berendezések megperzselődtek, darabjaikra estek. A fagerendák legtöbbször megroggyant, a többit még úgy-ahogy tartották a beton és fém tartóelemek. Üveg-szilánkok csillantak a hamu és kőtörmelék között.

Felértek a domb tetejére, és Mulder leállította a kocsit a drótkerítés előtt.

- Sok pénzt nem kérhetnek érte - mondta. - Szólok is az ingatlanügynökömnek.

Scully kiszállt.

- Előbb kellett volna észbe kapnod, Mulder - szólt vissza. - Néhány napon belül lerombolják. Ha nem tévedek, irodaközpontot ter-

veznek a helyére. - Körbefuttatta pillantását a fenyveseken, a hegyek lábánál elterülő Portlanden: a várost kanyargó folyó szelte ketté, hidak füzére kötötte össze a két partot.

Muldernek is feltűnt, hogy a munkálatok rendkívül gyorsan haladnak. Ha nem csipkedik magukat, annyi idejük sem marad, hogy rendszeren körülnézzenek a helyszínen.

Benyitott a kapun; a kerítés egyes részeit bedöntötték, másutt lyukak tátongtak a dróthálón. „Omlásveszély!” és „Tilos a bemenet!” feliratú táblácskák próbálták távol tartani a kíváncsiskodókat a romoktól; bár Mulder nem hitte, hogy ezzel a módszerrel bárkit is el lehetne riasztani.

- Úgy tűnik, Vernon Ruckman halálának nagyobb az elrettentő ereje, mint bármiféle figyelmeztető táblának vagy biztonsági őrnek - jegyezte meg Scully is. Egy pillanatra megfogódzkodott a kerítésben, aztán belépett a kapun, és követte Műidért. - Beszéltem az itteni rendőrökkel, akik a gyűjtogatás ügyében nyomoznak. Azt mondják, egyelőre egy helyben topognak.

- Ez az állatvédő csoport elég nagy ahhoz, hogy támadást indítson egy laboratórium ellen, mégsem sikerül egyetlen tagját sem felkutatni? - ráncolta a szemöldökét Mulder.

A levelet, amelyben az állatvédők magukra vállalják a robbantást, az FBI kriminalisztikai laborjában már vizsgálják. Eredmény legkésőbb ma estére várható, és akkor kiderül, kik

állnak a „Jog az élethez” mögött. Amennyire Mulder azt megítélhette, a levél amatőr munka volt.

Kis ideig még a kiégett falakra meredt, aztán Scullyval a nyomában bement az épületbe. Óvatosan lépkedtek. A levegőben pernye, megolvadt műanyag és vegyszerek szúrós szaga terjengett.

A romok közt álldogálva Mulder még egyszer visszanezett a környező erdőségekre és a völgyben elterülő városra. Lelki szemei előtt lepereregtek a két héttel ezelőtti éjszaka eseményei: a megvadult, irányíthatatlan csőcselék talpa alatt már a kocsifelhajtó kavicsai csikorognak... Nagyot sóhajtott, a hamutól kesernyős levegő kaparta a torkát.

- Magad elé tudod- képzelni a jelenetet, Scully? Olyan lehetett, mint amikor a felbőszült, fáklyás parasztok a kastély ellen indulnak. - Alaposan megnézte a berepedt mennyezetet, a megroggyant oszlopokat, a beomlott falszakaszokat, mielőtt még egy lépéssel beljebb merészkedett volna. Úgy gondolta, a tágas előcsarnok valamelyik részén járhatnak. - A feldühödött csőcselék felrohan a hegyre, hogy elpusztítsa az átkos laboratóriumot és az örült tudóst.

A mellette álló Scully enyhén értetlen képet vágott.

- De mitől dühödtek fel? Mit tudtak, amit mi nem? - kérdezte. - Végére is, ebben a laborban a rák ellenszerét kutatták. A mindenfé-

le kísérletek ellen lehangosabban tiltakozók is elismerik a rákkutatás fontosságát.

- Akkor valószínűleg nem ezzel volt bajuk - mondta Mulder.

- Hanem mivel? - értetlenkedett tovább Scully. - Az állatkísérletek bősztették fel őket ennyire? Nem tudjuk, dr. Kennessy milyen kísérleteket folytatott, de... utánanéztem ezeknek a harcos állatvédőknek. Volt rá eset, hogy betörték egy-egy laborba vagy kutatóközpontba, és szabadon engedték a kutyákat meg a patkányokat. De ilyen erőszakos cselekedetre még egyszer sem ragadtatták magukat.

- Akkor mégiscsak a kutatással magával lehetett bajuk - vélte a férfi. - Bizonyára nem véletlen, hogy az összes dokumentum eltűnt. Valaki nem akarta, hogy kiszivároгjanak az információk...

- Ismerlek, Mulder! Neked máris kész elméted van arról, mi és miért történhetett.

- David Kennessy és az öccse szokatlan, újszerű módszerekkel és gyógymódokkal próbálkozott. Ezzel felháborodást, ellenszenvet, né tán irigységet válthattak ki kutatóberkekben. **Dr.** Kennessy elismert biokémikus volt, az öccse évekig a Szilícium-völgyben dolgozott. Csak annyit mondj meg nekem, mi összefüggés lehet a rákkutatás és az elektronika között?

De Scully nem árulta el, mit gondol a dologról, inkább megkereste a helyet, ahol a biztonsági őr hullájára bukkantak. Elgondolkozva megállt a sárga szalaggal körbevett terület

mellett, és a tetem körvonalait jelző fehér kréptaporsíkra meredt. Mulder távolabb folytatta a nézelődést. Odébbbrúgott egy meggörbült fémlemezt. Tekintete megakadt a megfeketedett faliszéfen. Odahívta Scullyt.

- Van benne valami? - kérdezte a nő.

Mulder a kormos törmelék közt kotorászott.

- Üres, de az ajtaja nyitva van. Belül poros, de nem égett ki. - Várta, hogy társa megeméssze a hallottakat. Arckifejezéséből ítélve, Scully ugyanarra a következtetésre jutott, mint ő. A széfet nem a tűz kitörése előtt, hanem *utána* nyitották ki. - Valaki itt járt akkor éjjel, hogy megszerezze a tartalmát. Az őr észrevehette, és utánajött.

- Ez megmagyarázza, mit keresett itt Ruckman - mondta homlokát ráncolva Scully. - De még mindig nem tudjuk, miben halt meg. Ha lelőtték, vagy leütötték volna, egyszerű lenne a képlet. Egyelőre az sem világos, öszszetalálkozott-e egyáltalán a behatolóval.

- Szerintem biztosra vehetjük.

- Tehát ez az ember vitte el a feljegyzéseket, amelyekre nekünk is szükségünk lenne? - kérdezte a nő.

Mulder vállat vont.

- A Kennessy kutatásaival kapcsolatos adatállomány nagy részét törölték vagy titkosították. Semmi módon nem férhetünk hozzá. De itt, a laborban is kellett feljegyzéseknek lenniük... most már ezek sincsenek meg, a biztonsági őr pedig halott.

- Mulder, Ruckmant valamilyen betegség vitte el.

- Halálos kórokozó került a szervezetébe. Nem tudjuk, hogyan.

- Tehát az a valaki gyilkolta meg az őrt és vitte el a kutatási anyagokat, aki akkor éjjel itt járt?

Mulder félrebillentett fejjel gondolkozott.

- Hacsak meg nem előzték őt is.

Scully összeszorított szájjal ballagott az oldalánál, amint a törmelékhalmozatokat kerülgettek, átbújtak egy-két lezuhant gerenda alatt, hogy lehetőleg az épület valamennyi részét feltérképezzék.

Azt, ami a laborból megmaradt, nyugodtan életveszélyes területnek lehetett volna nyilvánítani. A padlózatot hatalmas lyukak tátongtak, lelátást engedve az alagsori helyiségekbe. Ahol nem omlott be, a padló ott is annyira elvékonyodott, hogy minden lépésnél panaszosan nyikorgott.

Mulder felvett a földről egy nagyobbacska üvegdarabot. A rettenetes hőtől elhajoltak, megolvadtak éles szélei.

- Úgy képezem, dr. Kennessy az öccse segítségével is a közelébe jutott a világraszóló eredménynek. De mert az idő sürgetett - a fia állapota egyre rosszabbodott -, fel akarta gyorsítani az eseményeket, akár annak árán is, hogy áthág néhány szabályt. Valaki rájöhetett, miben mesterkedik, és meg akarta állítani. Elővarázsolt a semmiből és felhergelt egy ál-

latvédő csoportot, majd velük végeztette el a piszkos munkát. Végül is elérte a célját: Kennesyt elhallgattatta, a kísérleteknek vége szakadt.

Scully hátrasöpörte arcából vörös haját, fekete hamucsíkot húzva a homlokára.

- Istenem, te mindenben összeesküvést szimatolsz? - sóhajtotta fáradtan.

- Sokszor beigazolódott már a gyanúm - felelte Mulder, és letörölgette a kozsfoltot a nő homlokáról. - Akár igazam van, akár nincs, az biztos, hogy a tűzben két ember odaveszett... legalábbis ennyiről tudunk.

*A Bumside híd alatt
Portland, Oregon állam
Kedd, 23:21*

Megpróbált elbújni és aludni egy keveset - de ha elaludt, borzalmas rémálmok gyötörték.

Jeremy Dorman nem tudta, azért kínozzák-e az iszonyatos álmok, mert a szervezetében munkálkodó mikroszkopikus behatolók károkat okoznak az agyában, ezáltal hatnak a gondolkodására is... vagy csupán bűntudat gyötri.

Nedves gönceibe burkolózva, agyonfagyva húzódott be a híd alá. A szemétkupacokkal mit sem törődve elterült a földön. Lábánál sároszöld habokat vetettek a Willamette folyó iszapos hullámai.

Évekkel ezelőtt a város rendbe tetette a folyóparti sétányt, lámpákat szereltetett fel. A hely ezt követően felkapott lett előbb a kocogók, majd a turisták körében, akik hideg betonpadokon üldögélve, ábrándozva bámulhattak át a túlpartra. A fiatal párocskákat utcai zenészek szórakoztatták, amíg elszürcsölték kedvenc kávékülönlegességeiket.

Ilyen késői órán azonban már senki nem járt erre. Az emberek behúzódtak meleg otthonukba, nem gondoltak a kinti hideggel, az éj-

szaka magányosságával. Donnán hallgatta, ahogy a lassú sodrású folyó hullámai halkan megtörnek a híd lábánál feltorlódott köveken. Bár a víz felől meleg párapamacsokat hozott a szél, a levegő lehűlt, nyirkos hűvössége beleette magát az ember csontjaiba. Dorman megborzongott.

Galambok fészkeltek a hídszerkezet alján, burukkoltak, tollászkodtak. Valahol távolabb a sétányon egy csavargó kotorászott csörömpölve a szemetesekben, visszaváltható üvegek után kutatva. Kiürült malátasörös és asztali boros üvegekkel teli mocskos, barna szatyrait az egyik zöldre festett kuka mellé támasztotta.

Dorman behúzódott az árnyékba. Teste öszszerándult a fájdalomtól, gondolatai szanaszét kalandoztak. Az elviselhetetlen kintől fetrengett, belehemperedett egy pocsoltyába... észre sem vette.

Kamion dübörgött át a hídon. A robaj emlékeket idézett fel benne.

A robbanás a DyMarben...

Gondolatban újraélte azt az éjszakát, az *utolsót*: lángnyelvek, kiáltások, a robbanás. Földühödött, arctalan, névtelen tömeg. A háttérből valaki ügyesen irányította a szálakat: az őrzőngő csöcselék a labor elé gyűlt és vért kívánt.

- Kétlem, hogy a drótháló és néhány műkedvelő őr megvédhetne bennünket - mondta még korábban Kennessynek. A biztonsági rendszer olyannyira nem a megfelelő hatásfokkal működött, hogy Davidnek sikerült beecsem-

pésznie az átkozott kutyáját, és egy pisztolyt is.
- Kezdem azt hinni, az öcsédnek volt igaza, amikor itthagyta a fenébe az egészet.

A DyMar erősítést kért a helyi rendőrségtől, de kérésüket mondvacsínált ürüggyel - „a rendőrség nem avatkozhat be cégek belügyeibe” - elutasították. Azt javasolták, magán biztonsági szolgálatokhoz forduljanak segítségért. David idegesen fel-alá rohangált az alagsori laborhelyiségekben, azon értetlenkedett, hogyan minősítheti a rendőrség a támadásra kész csőcselékét a DyMar „belügyének”. Meg sem fordult a fejében, akadhat valaki, akinek úgy kívánja az érdeke, hogy a laboratórium őrizetlenül maradjon.

David Kennessy biokémikusnak briliáns volt, egyébiránt tökkelütött barom. Az öccse, Darin nem volt ennyire naiv, hallott már a magaspolitikáról - és még időben elhúzta a csíkot. David maradt - nem hagyhatta sorsára a fiát. De egyik fivér sem látta tisztán, milyen érdekeltségeket sértenek a kutatásaikkal.

Azon az utolsó, végzetes éjszakán is David csak a feljegyzéseit és a stabil mintapéldányokat akarta menteni: akár az ősrégi filmek őrült tudósa, aki inkább a lángokba vész, de a noteszt nem hagyja elégni. Nem ijedtnek, inkább ingerültnek tűnt. Odébbrúgott néhány földre pottyant ceruzát, és a maga „gondolkodjunk logikusan” modorában kinyilatkoztatta:

- Pár begyepesedett fanatikus mindig megpróbál a haladás útjába állni - legtöbbször

eredménytelenül. Ezé az új technológiáé a jövő! - Igaza biztos tudatában elégedetten felhorkant.

Valóban, az orvostudomány és az ultramikroszkopikus elektrotechnika egymásra találása új távlatokat nyitott a gyógyászatban. Például a genetikusok egyes baktériumok DNS-manipulációjával mesterséges inzulint állítottak elő. Túl sok ember igyekezett túl sok aspektusból megközelíteni ugyanazt a problémát. Davidnek igaza volt: ezé az új technológiáé a jövő.

Viszont nem tudhatta, amit Dorman igen: kormányzati szinten is vannak, akiknek nem érdekük az efféle fejlődés. Akik - minden előzetes megállapodás, terv és ígéret ellenére - még magának Dormannek sem hagytak annyi időt, hogy elmenekülhessen.

Amíg a zaklatott David a telefonhoz rohant, hogy beszámoljon feleségének a labor elleni támadásról, és figyelmeztesse az asszonyt, hogy az ő élete is veszélyben forog, Dorman kapkodva keresni kezdte a nanoszerkezetek stabil változatát. Ám csak prototípusokat talált, a félretett - ha nem is selejtes, de mindenképpen bizonytalan hatásfokkal működő - változatokat, amelyeket a kísérleti állatokon próbáltak ki, mielőtt a kutyánál áttörést értek volna el. Ezek is működőképesek voltak... épp csak az eredmény volt kétséges. Arra azonban mindenképp alkalmasak, hogy, bizonyos értelemben, megmentse az életét.

Odafent ablaküvegek törtek, a dühödt ordítás egyre közelebbről hallatszott: Dormanek nem maradt veszteget nivaló ideje.

Nincs más választása: ezek a változatok életképesnek bizonyultak a patkánykísérleteknél, a kutya pedig él és virul, teljesen egészséges. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig megdermesztette tagjait a rettenet. És ha nála mégsem hatnak? Az ellenszer egyetlen gyógyszer-tárban sem kapható.

De a gondolat, hogy megbízói elárulták, likvidálni akarják, és így minden problémájuk egy csapásra megoldódna, megadta a végső lökést.

Eltökélten felszívta a fecskendőbe az aktiváló hormont és az önmagát folyamatosan újratermelő hordozóanyagot: a prototípus elméletileg most működésbe lép.

Molotov-koktél robbant az előcsarnokban, rohanó léptek zaja hallatszott. Az alagsori labor ajtaja előtt valakik fojtott hangon vitatkoztak, aztán hűvös, nyugodt parancsszavak csattantak. Odafent ordított a megvadult, vérszomjas horda: Donnán tudta, őket is csőbe húzták, csak díszletnek kellene az előre eltervezett, jól megkoreografált jelenethez.

Vénájába szúrta a tűt, és befecskendezte magának az anyagot. David Kennessy ekkor ért vissza melléje; most már ő is rémültnek tűnt - okkal.

Négy golyó a mellkasába fúródott. A lövések erejétől Kennessy hátratándorodott, életelen teste elnyúlt a laborasztalon. A követke-

ző pillanatban a DyMar épületét elborították a lángok - a tűz sokkal gyorsabban terjedt, mint azt Dorman gondolta volna.

Ki akart rohanni a helyiségből, de a folyosó és a lépcsőfeijáró már lángokban állt. Egy újabb robbanás a levegőbe emelte és a betonfalhoz vágta. A tűzfolyam feltartóztathatatlanul közeledett felé. Dorman nézte, ahogy bőre felhóiyagosodik, megfeketedik. Állati üvöltés hagyta el a torkát: a harag - amiért becsapták ~ és az elviselhetetlen fájdalom üvöltése.

Felébredt. Ordítása még ott vibrált a víz felett, gyenge visszhangként csapódva vissza a híd fémszerkezeteiről.

Megpróbált feltápászkodni. Szemét szoktatnia kellett a sétány lámpáinak világosságához, a felhők mögül előtörő, szűrt holdfényhez. Görcsbe rándult a kintől. Érezte, testében megvonaglanak, helyüket változtatják az önálló életüket élő daganatok.

Könyökét a bordáihoz szorítva, fogcsikorgatva igyekezett visszanyerni az uralmat teste felett. Orrcimpája minden lélegzetvételnél megremegéit. Noha friss, hűvös volt a levegő, mégis úgy érezte, az égő vér fémes-forró szagát szippantja be.

Lába nem akarta megtartani. Dülöngélve, inogva bámult le a helyre, ahol az előbb aludt: öt, üveges tekintetű galamb hevert a földön, széttárt szárnyakkal, megtépázott tollal. Csőrük elnyílt, nyelvükről vékony sugárban vér csordogált.

Dorman-úgy érezte, menten felfordult a gyomra. Öklendezve elfordította a fejét. Fogalma sincs, mire képes, mit művel a teste, amíg ő a rémálmaival küzd. Ezek a madarak tudják.

Szürkés tollpihe szállingózott alá az égből, hangtalanul földet ért.

Dorman kitámolygott a híd alól, felkapaszkodott a sétányra. El kell tűnnie Portlandból. Meg kell találnia a kutyát, mielőtt túl késő lesz mindannyiuk számára.

*Főposta
Milwaukie, Oregon állam
Szerda, 10:59*

Mulder nem áltatta magát azzal, hogy senki-
nek nem szúr szemet a jelenlétük, és észrevét-
lenül elvegyülhetnek a tömegben. Scully és ő
úgy tettek, mintha elintéznivalójuk lenne itt,
jöttek-mentek a postahivatalban, egyik sorból
kiálltak, a másikba be, az írópultnál teljesen
fölöslegesen kitöltötték a sokadik ajánlott le-
vél nyomtatványt. A postai dolgozók gyanak-
kodva figyelték minden mozdulatukat.

Ők pedig a számozott ajtajú, csinos börtön-
cellácskákra emlékeztető fakkokkal borított
falat tartották szemmel. Elsősorban a 3733-as
számú postafiók érdekelte őket.

Valahányszor belépett és a rekeszek irányá-
ba indult valaki, Mulder és Scully összenézett.
Aztán folytatták az idegőrlő várakozást, ha az
illetőre nem illett a személyleírás, nem a meg-
felelő fiókot nyitotta ki, vagy tényleg csak az
ügyeit jött intézni - mit sem sejtve róla, hogy a
postahivatalban az FBI folytat megfigyelést.

Több mint egy és negyed óra telt el így, ami-
kor egy zordon kinézetű férfi lökte be a nehéz
üvegajtót, és egyenesen a postafiókok felé vet-

te az irányt. Beesett arca fölött kopaszra borotvált koponya csillogott - reggelente alighanem bútorfénnel kezelhette frizurája hűlt helyét. A fenti szőrzet hiányáért bőven kárpótolt a bozontos, fekete szakáll. A kiugró járomcsontok két mélyenülő szemet fogtak közre.

- Ő a mi emberünk - mondta Mulder. Abűnügyi nyilvántartóban több fotót is talált a simára borotvált arcú, hosszú hajú Alphonse Gurikról. De kétség sem férhet hozzá, hogy a képeken látott és a most érkezett személy egy és ugyanaz.

Scully biccentett, és elkapta a pillantását Gurikról, nehogy felkeltse a gyanúját. Mulder szórakozottan belelapozott a posta új, híres sportolókról készített bélyegsorozatát ismertető, színes prospektusba. Érdeklődést tettetve, elismerőn hümmögött.

Az Országos Bűnügyi Információs Központ szakemberei, saját kifejezésükkel élve, „megették reggelire” a „Jog az élethez” proklamációját, amelyben a szervezet magára vállalja a DyMar ellen intézett támadást. A kézzel, nyomtatott betűkkel írt levelet egy könnyen lenyomozható papírboltban adták fel: két, szépen kirajzolódó ujjlenyomattal egyetemben. *Diletáns munka.*

Az OBIK és az FBI kriminalisztikai laborja mindössze néhány írás- és ujjlenyomat-szakértő segítségét vette igénybe, és pár órán belül azonosították a levél szerzőjét. Az állandó lakcímmel nem rendelkező Alphonse Gurik már

többször kerülő összeütközésbe a törvénnyel: mindannyiszor valamilyen jogvédő egyesülés harcos aktivistájaként. A Gurik anyagában felsorolt szervezetek olyan ütődött nevekkal bírtak, hogy nehéz volt elhinni róluk, valóban léteznek. Az viszont kétségtelen, a levelet Gurik írta.

Muldernek azért voltak fenntartásai. Aki látta, mi maradi a DyMarból, megbizonyosodhatott róla, ott profik dolgoztak: minden észszerű megfontolásra, szakszerű kivitelezésre vallott. Ezzel szemben Gurik kisstílű amatőr, aki nagyon komolyan veszi magát; de ugyanilyen könnyedén lépre megy, és hagyja bele-rángatni magát valamibe, amit ésszel fel sem ér. Kevés 6 ahhoz, hogy egy laboratórium lebombolását megszervezze!

Gurik közben kinyitotta a 3733-as számú ajtócskát, és kezdte kiszedegetni a leveleit a fakkból. Scully Mulder felé bólintott. A postáját szortírozgató férfi mögé léptek, és felmutatták igazolványukat.

- FBI! - közölte a nő ellentmondást nem tűrő hangon. - Alphonse Gurik, ezennel letartóztatjuk, ne tanúsítson ellenállást!

A kopasz férfi megpördült, kezéből a borítékok a földre csúsztak. Gurikon látszott, legszívesebben elbújna a már kiürített, 3733-as fakkban.

- Nem... nem követtem el semmit - habogta halálrávált arccal, de kezét megadón fel emelte. - Nincs joguk letartóztatni!

Az ügyfelek meglepetten, riadtan hátráltak el a közelükből. Az alkalmazottak a pulton áthajolva, nyakukat nyújtogatva próbálták követni az eseményeket.

Scully egy összehajtogatott papírlapot húzott elő a belső zsebéből.

- Elfogatási parancsunk van maga ellen. Maga elismerte a levelében, hogy köze van a gyújtogatásban, ami a DyMar Laboratórium két munkatársának halálát okozta.

- Igen... nem... de... - motyogta sápadtan Gurik. Szája sarkában kis nyálbuborékok pattantak, amint a megfelelő szavak után keresgélt.

Mulder megragadta a férfi karját, és lecsatolta övéről a bilincset. Scully hátrébb lépett, de figyelte a letartóztatott minden rezdülését. A tapasztalt szövetségi ügynök éberségét nem altathatja el az őrizetbe vett készséges magatartása, azonnal reagálnia kell a váratlan fejleményekre.

- Ha bármi hozzáfűznivalója van a dologhoz, szívesen meghallgatjuk - közölte kedélyesen Mulder. Gurik döbbenetét kihasználva hátrarántotta a férfi kezét, és rácsattintotta a bilincset.

Scully, a rend kedvéért, ismertette Gurik jogait. Amelyeket nálánál jobban csak az őrizetbe vett ismerhetett.

Alphonse Gurikot most nyolcadszor tartóztatták le. Kisebb-nagyobb kihágások, túlkapások szerepeltek a bűnlajstromán: itt-ott elra-

gadtatta magát, itt-ott köveket hajigált olyan vállalatok székházainak ablakára, amelyek törekvéseivel nem értett egyet. Gurikban megvolt az erő, hogy kiálljon amellett, amiben hisz - csak épp meggyőződése tárgyát váltogatta túl sűrűn.

Scully felszedegette a földre hullott borítékokat, Mulder menetirányba fordította Gurikot. Összehangolt trió benyomását keltve hagyták el a postahivatalt.

Harminc másodpercbe is beletelt, mire Gurik magyarázkodni kezdett.

- Jól van... elismerem, én írtam a levelet. De egy szál gyufát sem gyújtottam, és senkit nem öltem meg! Nem én robbantottam fel a DyMart!

Mulder hitt neki.

- Most akkor elismeri vagy tagadja? - kérdezte Scully. - Két ember meghalt. Magát gyilkossággal vádolják. Eddig csak kisebb vétségek miatt tartóztatták le...

- Most is csak tüntetni mentem oda! Már többször felvonultunk a DyMar elé... azután az az épület hirtelen felrobbant. Mindenki kiabálni és észvesztve rohanni kezdett, de semmi rosszat nem követtem el!

- Miért küldte el a levelet? - kérdezte Mulder.

- Valakinek vállalnia kellett a felelősséget - felelte Gurik. - Vártam, hátha magára vállalja valaki a robbantást. Tudom, szörnyű tragédia történt, de az egész értelmetlennek tűnt volna,

ha az emberek nem tudják meg, mi ellen tiltakoztunk. Ezért írtam a levelet... Volt ott egy fickó, ő erősködött, hogy több, egymástól független csoport egyszerre lépjen fel. Még az újságoknak elküldendő levél piszkozatái is elkészítette, és gondoskodott róla, hogy mindnyájan kapjunk belőle egy példányt a tüntetés előtt. Ez a krapek teljesen kiakadt, amikor rájött, mi folyik a DyMarben. Videofelvételeket játszott le nekünk, és írásos anyagot is sikerült szereznie valahonnan a kutatásokról. El sem tudják képzelni, mit műveitek a laborban azokkal a nyomorult állatokkal! Látniuk kellett volna azt a szegény kutyát!

- Mi lett ezzel az emberrel? - kérdezte Scully karba tett kézzel.

- Felszívódott. Úgy látszik, mégsem volt olyan nagy legény... csak a szája járt. Hát megírtam én a levelet. Meg *kellett* írnom. A világnak értesülnie kellett azokról a borzalmakról!

Gurik engedelmesen ócska furgonjához vezette a két ügynököt. A kocsi zománcozása néhol egészen az alapozófestékig felpattogzott

A szakadozott üléseken papírdobozok tornyosultak, bennük szórólapok, térképek, újságcikk-kivágások, egyéb propagandaanyagok. A furgon lökhárítóin és hátulján matricák virítottak. Az egyik ablaktörlő letört. Mulder megnyugodva állapította meg, hogy legalább nem a vezető felőli lapát hiányzik.

- Nem én gyűjtogattam! - ismételte meg vehemensén Gurik. - Egy követ sem dobtam el.

Mi csak a transzparensünket tartottuk, és jel-
szavakat kiabáltunk. Nem tudom, ki dobta a
bombákat, de nem én voltam,

- Hallhatnánk valamit a „Jog az élethez”-
ról is? - tudakolta Scully. - Ok hogy kerültek a
képbe?

- Én alapítottam. Most miért csodálkozik?
Nem hivatalosan bejegyzett szervezet, és raj-
tam kívül nincs egy tagja sem. Olyan csoporto-
sulásba szerveződöm, amilyenbe nekem tet-
szik. A legtöbb egyesület, amibe beléptem,
magam hoztam létre. Akkor éjjel nagyon sok
csoportból jöttek, a legtöbb aktivistát nem is
ismertem.

- Melyik csoport szervezte a tüntetést? -
kérdezte Scully.

- Fogalmam sincs. Tudja, mi aktivisták, tart-
juk egymással a kapcsolatot. Nem mindig ér-
tünk egyet, de ha egyesítjük erőinket, nagy dol-
gokra is képesek vagyunk - fejtegette Gurik. -
Szerintem most is az történhetett, hogy a kü-
lönféle szervezetek vezetői összehangolták az
akciót. Voltak ott állatvédők, genetikai kutató-
sok ellen tiltakozók, hithű ortodoxok... És
persze engem is hívtak. Ilyen múlttal a hátam
mögött nem hagyhattak ki.

- Ez csak természetes - mormolta Mulder.
Azt remélte, Gurik elvezeti őket a „Jog az élet-
hez” többi tagjához, erre kiderül, hogy ő egy
személyben a csoport.

De egy valami világos volt Mulder számára:
valakik előre eltervezték a robbantást, meg-

szervezték a tüntetést, amelynek leple alatt aztán véghez is vitték tettüket.

- Valójában mi ellen tiltakoztak? - érdeklődött Scully.

- Hogyhogy mi ellen? - nyúlt el értetlenül Gurik ábrázata. - Az állatkísérletek ellen! Tudja maga, mit művelnek a tudósok a laboratóriumokban?

- Hogyne tudnám - bólintott Scully. - Betegségek ellenszerét kutatják. A DyMarben történetesen azon fáradoztak, hogy a rákos betegekben segítsenek.

Gurik felhorkant.

- Szóval maga miatt nyugodtan megdögölhetnek az állatok, csak mi, emberek tovább élhessünk? Az állatoknak is ugyanúgy joguk van az élethez, mint nekünk!

Scully hitetlenkedve pislogott Mulderre. Szálljon vitába a letartóztatottal?

- Nézze - mondta Mulder -, a nyomozás megállapította, hogy a DyMarben, a szabályoknak megfelelően, kizárólag patkányokon kísérleteztek...

- Hazudik! - vágott szavába Gurik.

Mulder ügyet sem vetett a közbeszólásra, Scullyhozfordult.

- Szerintem semmi érdemlegeset nem tud. Őt is felültették, mint a többiek. Valakik le akarták állítani a DyMar kutatásait, és elhallgattatni Kennessyt. És úgy rendezték, hogy az állatvédőkre terelődjön a gyanú.

- De ki akarhatta, és főként miért?

- Azt hiszem, Patrice Kennessy tudja a választ - közölte magabiztosan Mulder -, és épp ezért van veszélyben.

Scully tekintetébe szomorúság költözött az eltűnt asszony nevének említésére.

- Meg kell találnunk Patrice-t és Jodyt - mondta. - És az öccsel, Darin Kennessyvel is beszélnünk kéne. Jodyt nem lesz nehéz megtalálni. Hisz rákos. Kezelésekre és orvosi segítségre van szüksége.

- Ó, azok a kezelések! - tört ki dühösen Gurik. - Tudják, hogyan fejlesztették ki a gyógymódokat? - Krákogott, mintha nagyot akarna köpni. - Tudják maguk, milyen műtéteket végeznek azokon a szerencsétlen állatokon, milyen gyógyszerekkel tömik, milyen készülékekre kapcsolják- rá őket? Kutyák, macskák ezrei esnek áldozatul, és mindenféle otthonról elkóborolt, utcán befogott kis állat.

- Igen... tisztában vagyok vele, mit jelent a sugárkezelés és a kemoterápia - mondta Scully. Eszébe jutott, neki mi mindent kellett elszemvednie: a kezelés majdnem olyan fájdalmas és halálos, mint maga a betegség. De nincs türelme erről vitatkozni. - A kísérletek szükségesek; ha eredménnyel járnak, emberi életeket menthetnek meg a jövőben. Én is elítélem, ha az állatoknak felesleges vagy értelmetlen fájdalmat okoznak, de a kutatásoknak folytatódniuk kell, Új gyógymódok kikísérletezésével gyógyíthatóvá válnak a ma még halálos betegségek. Sajnálom, nem tudok egyetérteni magával.

- Az meg sem fordul a fejében, hogy esetleg embereken is kísérleteznek? - Gurik tekintében düh parázslott. Sokat sejtetően Scully felé bólintott. - Nem így beszélne, ha tudná, miféle kutatások folytak ott! Nem látta, amit én.

*Szövetségi hivatali épület
Crystal City, Virginia állam
Szerda, 11:30*

Adam Lentz egy jellegtelen, alig néhány bútordarabbal berendezett irodában ült, és gondolataiba mélyedve nézegette az íróasztalán fekvő videokazettát, amelyen még mindig érződött a DyMar Labort leromboló tűz füstszaga.

Sem az ajtóra, sem a vadonatúj asztalra nem tettek névtáblát, a helyiség teljességgel mentes volt a hatalom és a tekintély efféle felesleges kellékeitől. Adam Lentz szabadon válogathatott a rangok és címek között, mindig azt használta, amelyet az alkalom épp megkövetelt, s amely valódi munkája elvégzését a legjobban megkönnyítette.

Az iroda falait fehérre festették, ablaka nem volt - nehogy bárki beleshessen rajta. Maga az épület is tökéletesen jellegtelen volt, épp csak egy a sok átlagos, nem valami szép kormányzati épület közül, tele zsúfolt, az egyre terjedő bürokrácia kifürkészhetetlen titkait rejtő irodákkal.

Esténként, a munkaidő lejártával Crystal City elnéptelenedett, valóságos kísértetvárossá

változott, amint az államszövetségi hivatalok alkalmazottai - tisztviselők, aktatologatók, iktatók és irattárosok - hazasiettek Gaithersburgbe, Georgetownba, Annapolisba, Silver Springbe. Lentz gyakran csak azért maradt benn későig, hogy a szerterajzó embercsoportokat megfigyelve tanulmányozza a különböző viselkedésmódok megnyilvánulásait.

A meg nem nevezett kormányhivatalban végzett munkájának része volt az is, hogy felügyeljen a DyMar Laboratóriumra, David és Darin Kennessy kutatásainak menetére. Más tudósok is dolgoztak teljes erőbedobással ezen a témán, a Kaliforniai Technológiai Intézetben, a NASA-nál, a Molekuláris Biológiai Kutatóintézetben, még Japánban is, a Mitsubishi Kutatási és Fejlesztési Központjában, de a Kennessy testvéreknek rendkívüli szerencsájük volt - vagy okos döntéseket hoztak -, és Lentz tudta, ha valahol bekövetkezne az áttörés, az minden valószínűség szerint a DyMar lenne.

Így hát figyelemmel kísérte a munkát, látta, milyen fantasztikus haladást értek el a testvérek, buzdította őket, és visszafogta őket. A patkányokon és más kisebb állatokon elvégzett korábbi kísérletek közül némelyik egészen elképesztő eredményt hozott - némelyik pedig egészen irtóztatót. Azokat a kezdeti mintákat és a prototípusokat mind elkobozták és - Lentz remélte - megsemmisítették. Ám David Kennessy, aki öccse távozása után is folytatta a

munkát, végül túlságosan sikeresnek bizonyult. A dolog egyszerűen túlment bizonyos határokon, és ezt Kennessy még csak észre sem vette.

Lentz nagyon remélte, hogy az elkobzott videokazetta nem sérült meg a tűzben, amellyel a DyMart felszámolták. Az úgynevezett takarítóbrigádok a megszokott alaposággal átfésülték a romokat, esetleges bizonyítékok, megmaradt mintapéldányok vagy jegyzetek után kutatva, rátaláltak az elrejtett széfre, kiemelték a tartalmát, és elhozták neki a kazettát.

Maga felé fordította a kis hordozható videó-tévékészüléket, amelyet az asztalára állított. Kulcsra zárta irodája ajtaját, majd visszaült egyszerű székébe, és betette a videóba a kazettát. Hallott már egy bizonyos rendkívüli felvételtől, de látni még soha nem látta. Miután beállította a képet és a hangerőt, hátradőlt, és karba tette a kezét.

A tiszta, világos laboratóriumban a kutya fel-alá járkált egy nagyobb állatok számára készített ketrecben. Halkan nyüszített, és bizonytalanul csapott kettőt a farkával, mintha kérlelné valakit, hogy engedje már ki börtönéből.

- Légy jó fiú, Vader - mondta David Kennessy, miközben áthaladt a kamera látótérén. - Ülj le szépen!

Kennessy nagy léptekkel rótt a helyiséget, ujjaival végigszántott sötét haján, homlokáról letörölt néhány verítékcseppet. Ideges volt, de még mennyire, pedig minden tőle telhetőt

megtett, hogy magabiztosnak látsszék. Darin Kennessy - valószínűleg az okosabb fivér - fél évvel korábban otthagyta a labort, és felszívodott. Davidnek azonban nem volt annyi esze, hogy kövesse öccse példáját.

Az embereket nagyon érdekelte, hogy a kutatócsoport mire jutott, és David nyilvánvalóan úgy érezte, a legjobb lesz, ha készít egy videofelvételt. Persze az eszébe sem jutott, hogy kutatásai sikere az ő személyes bukását vonja maga után. Elért eredményeivel megrémítette az embereket, akik soha nem hittek benne igazán, sem abban, hogy ilyesmire bárki képes lehet.

Lentz azonban tudta, hogy a kutató egyetlen fia haldoklik, s az apát minden valószínűség szerint ez a tény készítette arra, hogy az elfogadhatónál lényegesen kockázatosabb lépésekre szánja magát. Az ilyesmi azonban ropant veszélyes.

Kennessy megigazította a kamerát, keze belélogott a látótérbe, a kép egy pillanatra megremegett. A kutya ketrece mellett ott állt a széles vállú asszisztens, Jeremy Dorman, és tekintetével követte főnöke minden mozdulatát. Akárcsak Igor és az ő imádott Frankensteinje.

- Na jó - mondta Kennessy a kamera mikrofonjába. Elég erős volt a háttérzaj, különböző műszerek működtek a laborban, és a kísérleti rágszálók neszeztek ketreceikben. - Akkor hát kezdődjék az igazi nagy műsor!

Micsoda teátrális húzás, gondolta Lentz.

Kennessy odaállt a kamera elé.

- Az adatok összegyűltek, már elküldtem a részletes dokumentációt. A rágcslókon elvégzett kezdeti tesztek egyértelműen igazolták, hogy a dologban óriási lehetőségek rejlenek. Ám ezeket a jelentéseket el sem olvasták, vagy legalábbis nem értették meg. Elegem van abból, hogy a feljegyzéseim eltűnnek különböző papírkupacokban. Tekintve, hogy ez a felfedezés soha nem látott mértékű változást fog előidézni a világegyetemben, talán akad valaki, aki áldoz pár percet erre a kazettára.

Ó, nem, dr. Kennessy, gondolta Lentz, a jelentései egyáltalán nem tűntek el. Nagyon is odafigyeltünk rájuk.

- Ezek ostoba köztisztviselők, David - motyogta Dorman. - Nem várhatod el tőlük, hogy meg is értsék, mit támogatnak anyagilag. - Azután a szájához kapta a kezét, mintha ekkor jött volna rá, hogy nem kellett volna ilyen megjegyzést tennie a videokamera mikrofonjának közelében.

Kennessy az órájára pillantott, majd asszisztenséhez fordult.

- Felkészült, Herr Dorman?

A nagydarab férfi idegesen toporgott, kezét a ketrecen nyugtatva. A fekete labrador szuszogott, és orrát a rácsok között Dorman tenyeréhez nyomta. Az asszisztens úgy megrémült, hogy kis híján elájult.

- Biztos vagy benne, hogy meg kell tennünk? - kérdezte.

Kennessy tekintetéből mélységes megvetés sugárzott, amint munkatársára nézett.

- Nem, Jeremy. Tulajdonképpen azt akarom, hogy egyszerűen adjuk fel, tegyük az egészet ad acta, és hagyjuk Jodyt meghalni. Legjobb talán, ha rögtön nyugdíjba is megyek, nem?

Dorman megadóan felemelte mindkét kezét.

- Jól van na, csak megkérdeztem.

A háttérben az egyik betonfalon egy plakát volt látható, amelyen Albert Einstein átad egy gyertyát valakinek, akit nagyon kevesen ismertek volna fel: K. Eric Drexlernek; Drexler pedig a néző felé nyújtott egy gyertyát. *Gyere, vedd át!* Drexler egyike volt azon álmodozóknak, akik néhány évvel korábban elsőként kezdtek el géntechnológiával foglalkozni.

Nagy kár, hogy nem jutottunk el hozzá elég hamar, gondolta Lentz.

Vader kérdő tekintettel nézett gazdájára, aztán leült a ketrec közepére. Farka ütemesen dobolt a padlón.

- Jó fiú vagy - motyogta Kennessy.

Jeremy Dorman kiment a képből, majd pár pillanat múlva visszatért, kezében egy Smith & Wessonnal.

A Lentzhez befutott jelentés szerint maga Dorman ment el egy portiandi fegyverkereskedésbe, és vásárolta meg készpénzért a pisztolyt. *Legalább erre nem szövetségi pénzt költöttek!*

Kennessy ismét a kamera felé fordulva beszélt, miközben asszisztense izzadva hol a fegyvert, hol a ketrecben ülő kutyát nézegette.

- Amit most mutatni fogok önöknek, az minden képzeletet felülmúlóan megdöbbentő lesz. Mondanom sem kell, itt minden valóságos, nincsenek trükkök, különleges előkészületek. - Összefonta a karját a mellén, és egyenesen a kamera lencséjébe nézett. - Olyan megrázó élményben részesítem önöket, hogy annak hatására rögtön elvetik összes előítéleteiket.

Dormanhez fordult.

- Amennyiben készen állsz, lőhetsz.

Dorman zavartnak látszott, de lassan feleremelte a pisztolyt. Fel-alá ugráló ádámcsutkája elárulta, mennyire ideges. Célba vette a kutyát.

Vader megérezte, hogy valami baj van. Elhátrált, amennyire csak a ketrec engedte, hangerősen, fenyegetően morogni kezdett, azután Dormanre vicsorgott.

Az asszisztens keze jól láthatóan reszketett.

Kennessy szeme szikrákat szórt.

- Gyerünk már, Jeremy, a mindenségit! Ne rontsd még tovább a helyzetet, elég pocsék ügyis!

Dorman lőtt. Kétszer. A lövéseknek furcsán halk, fémes hangjuk volt így, a kazettáról visszánézve. A golyók becsapódása a ketrec rácsának lökte a nagy fekete kutyát. Az egyik lövés Vader mellkasát érte, a másik a gerincét

törte el. A golyók ütötte sebekből ömlött a vér, teljesen eláztatta a kutya sűrű szőrét.

Vader felvonyított, azután lihegve elfeküdt a ketrec padlóján.

Dorman elkerekedett szemmel nézett le a pisztolyra.

- Űristen! - motyogta. - Az állatvédők kelesztre fognak feszíteni bennünket, David.

Kennessy nem volt a hosszú hatásszünetek híve. Újra a kamera elé lépett, és előadta begyakorlott beszédét. Egyértelműen ő volt itt a főszereplő, és bár a bemutató hatásvadászónak tűnhetett, tudta, hogy el fogja érni a kívánt hatást.

- Felfedezésem a gyógyításon kívül számos más területen is felhasználható. Ezért dolgozik rajta oly sok ember oly hosszú ideje. Azok a kutatók, akik elsőként alkalmazzák majd a gyakorlatban felfedezésemet, példátlan módon felpeszdtik a társadalmat. - Kennessy hangja olyan volt, mintha, mondjuk, egy igazgatótanács előtt tartana beszédet, holott szeretett kutyája halálos sebekből vérezve feküdt néhány lépésnyire tőle.

Lentz elismerőleg bólintott. Le a kalappal egy ilyen ember előtt! Közelebb hajolt a képernyőhöz, az asztalára könyökölt. *Még egy okkal több, amiért ezt a technológiátfeltétlenül zárolnunk kell. Csak akkor engedélyezhető a közzététele, ha mi szükségesnek ítéljük.*

A képernyőn Kennessy a ketrec felé fordult, és tárgyilagosan beszélt tovább.

- Efféle jelentős trauma esetén legelőször az történik, hogy a nanolények lezárják a kutya fájdalomközpontjait.

A ketrecben fekvő Vader szeme lecsukódott, fejét mellső lábán nyugtatva mély álomba merült. Nagy levegőt vett, és lassan kiengette.

Kennessy letérdelt a ketrec mellé, kezét bedugta a rácson, megsimogatta a kutya fejét.

-A testhőmérséklete máris emelkedik a hulladékhőtől. Mint látják, a seb már nem vérzik. Jeremy, hozd ide a kamerát, hogy készíthessünk pár közelit is.

A kép remegett, rázkódott, azután újra éles lett, a kutyát mutatta, majd a sebeket. Kennessy tudta, hogy a látvány magáért beszél, ezért pár pillanatig kivárt, mielőtt folytatta volna előadását.

- Efféle súlyos sérülést egyébként könnyebb helyrehozni, mint a szervezet több területén támadó betegségeket, amilyen például a rák. Lőtt sebnél mindössze némi foltozásra, sejtkö-tőzésre és egy kis rekonstrukcióra van szükség. A genetikai betegségeknél azonban minden egyes sejtet meg kell javítani, minden egyes rendellenességet kiigazítani. Egy daganatos beteg megtisztítása heteket, esetleg hónapokat is igénybe vehet, míg ezek a sebek... - A mozdulatlan labradorra mutatott. - Nos, Vader holnap már újra vígan kergeti a mókusokat.

Dorman hitetlenkedve nézett rá, és a fejét csóválta.

- Ha ez megjelenik a lapokban, David, egy pillanat alatt munkanélküliek leszünk mindannyian.

- Nem hinném - mosolyodott el Kennessy. - De fogadhatunk egy doboz kutyatápbba.

Nem egész egy óra telt el, amikor a kutya felébredt. Feltápászkodott a ketrecben, megrázta magát, aztán vakkantott egyet. Meggyógyult. Egészséges volt. Mondhatni, jobb, mint új korában. Kennessy kiengedte a ketrecből, és Vader vad farokcsóválás közepette vígan körülugrálta. A férfi hangosan felnevetett, és megpaskolta kutyája fejét.

Lentz döbbsen meredt a képernyőre, most értette meg, hogy Kennessy kutatása még rémitőbb és még eredményesebb, mint ő gyanította. Az embereinek tökéletesen igaza volt, hogy elhozták a mintadarabokat, és megsemmisítettek minden további bizonyítékot

Ha valami ilyesmi elérhetővé válna a nagyközönség számára, az ép ésszel fel sem mérhető következményekkel járna. Nem, nem. Mindent meg kell semmisíteni.

Lentz kivette a kazettát a videomagnóból, és elzárta a szigorúan bizalmas dokumentumok számára fenntartott helyiségbe. A DyMar-beli széf megóvta a tűztől a kazettát, és néhány más dokumentumot, de Lentz nagyon jól tudta, hogy sajnos nem sikerült minden maradványt, minden mintapéldányt begyűjteniük.

Most, a látottak után Lentz már megértette, mi volt az a telefonhívás, amit rögzítettek.

Kennessy az otthoni számát tárcsázta a tűz es-téjén. Hangja nyers volt, kétségbeesett. Felesé-gét szóhoz sem hagyta jutni.

- Patrice, fogd Jodyt és Vadért, és menj el otthonról - *azonnal!* Amitől félttem, bekövet-kezett. Menekülnöd kell. Én csapdába estem itt a DyMarben, de ti még megúszhatjátok. Menekülj, Patrice! Ne hagyd, hogy ... utolérje-nek!

A felvételnek itt vége szakadt, mielőtt Ken-nessy vagy a felesége mondhatott volna még valamit. Patrice hallgatott a férjére, és villám-gyorsan cselekedett. Mire a takarítók odaértek az elővárosi házhoz, az asszony a gyerekekkel és a kutyával együtt eltűnt.

Miután megnézte a videokazettát, Lentz rá-ébredt, milyen végzetes hibát követett el. Előt-te azért aggódott, hogy Patrice-nél esetleg le-hetnek jegyzetek, vagy bármiféle információ a kutatással kapcsolatban, amit a takarítóknak be kellett volna gyűjteniük. Most azonban ki-derült, hogy a veszély sokkal nagyobb.

Hogy az ördögbe kerülhet-e el a figyel-mét eddig? A kutya nem csupán a család ked-vence volt, akit nem volt szívük hátrahagyni. Az a labrador volt *a kutya*. A kísérleti állat, amely ott hordozza véráramában a nanoszerkezete-ket.

Lentz nagyot nyelt, és a telefonkagylóért nyúlt. Aztán hirtelen megdermedt, és lassan visszahúzta a kezét. Úgy döntött, erről a ballé-péséről nem feltétlenül szükséges beszámolnia

felettesének. Jobb, ha gyorsan elsimítja a dolgot.

A DyMar megsemmisült, Adam Lentznek most mégis erősítést kell szereznie. A pénz természetesen nem lehet akadály, és az idővel sem szabad spórolni.

Mindenképpen meg kell találnia egy nőt, egy kisfiút, és főként a kutyájukat.

Kenessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Szerda, 13:10

Kora délutáni napfény pettyezte az oregoni hegyeket borító erdőségekben a sávokat, ahol a fakitermelők letarolták a hatalmas törzseket. Patrice és Jody a nappaliban ült az asztalnál egy ezerdarabos kirakójáték fölött.

Ebédre hideg szendvicset ettek, és egy zacskó chipset, amely már kicsit megavasodott és megpuhult a nyirkos levegőtől. Jody nem panaszkodott. Patrice örült, hogy fiának megint van étvágya. Jody állapotában figyelemre méltó javulás állt be, de az asszony elfojtotta magában az ébredező reményt. Tudta, a javulás csak átmeneti lehet, már előre rettegett attól, hogy a kis arcon az egészséges pír hamarosan elhalványul, és Jodyért megint nyújtogatni kezdi karját a Kaszás.

Egyelőre azonban örült minden egyes másodpercnek, amit együtt tölthettek. Jodyn kívül nem maradt már senkije és semmije.

Az ütött-kopott kirakójáték fölé hajoltak. Amikor majd kész lesz, a kép a Hold krátereit és kőszirtjeit fogja ábrázolni, és a távolban a Föld bolygót, ahogyan az Apolló egyik úrhajó-

sa lefotózta. A kék-zöld gömb szinte teljesen elfoglalta a kis faasztalt, de elég sok darabka hiányzott még a kontinensekből.

Az asszony és a kisfiú nem szórakozott valamijól, a játék a figyelmüket sem kötötte le túlzottan. Épp csak el kellett tölteniük az időt valahogy.

Keveset beszéltek, ez általában így alakul, ha két embernek hosszú időn át egymáson kívül nincs más társasága. Félmondatokkal, rejtélyesnek tűnő megjegyzésekkel társalogtak, tréfáikat senki más meg nem érthette volna.

Jody az antarktiszi jégtakaró egy darabját tartotta a kezében, forgatta ujjai között, hogy lássa, hogyan illik bele a képbe.

- Ismersz bárkit is, aki volt már az Antarktiszon, anya? - kérdezte.

Patrice mosolyt erőltetett az ajkára.

- Az a vidék nem szerepel az utazási irodák ajánlatában, kisfiam.

- Apa nem járt ott? A munkája miatt? Vagy Darin bácsi?

Patrice homloka egy pillanatra ráncba szaladt.

- Úgy érted, azért, hogy valami új gyógymódot próbáljanak ki, mondjuk pingvineken? Vagy jegesmedvéken? - *Miért is ne? Hiszen a kutyán is kipróbált valamit...*

-A jegesmedvék az Északi-sarkon élnek, anya - csóválta vigyorogva a fejét Jody. - Egy kis módosításra lenne szükség az adatbázisodban.

Néha egészen úgy beszélt, mint az apja.

Patrice kénytelen volt elmagyarázni fiának, miért kell elrejtőzniük a külvilág elől, miért kell várniuk, amíg bizonyos kérdésekre választ kapnak, és megtudják, ki állt a DyMar elpusztítása mögött.

A Kennessy fivérek között rettenetes veszekedésre került sor, mert Darin állította, hogy a munka, amit végeznek, nagyon veszélyes, és borotvaélen táncolnak. Végül otthagya bátyját és a DyMart, eladta a házát, sorsára hagyta ezt a faházat, és csatlakozott egy oregoni túlélő csoporthoz. Attól a pillanattól kezdve David mindig mély megvetéssel nyilatkozott öccséről, és legyintve elhárította magától az efféle csoportok rendszerint meglehetősen ostoba tiltakozásait.

Darin biztos volt benne, hogy igen nagy veszélybe kerülnek, amint többen is megtudják, mivel foglalkozik a DyMar, David azonban képtelen volt elhinni, hogy a hozzájuk hasonló ismeretekkel rendelkező kutatókon kívül bárki fel tudná fogni, milyen eredményt sikerült elérniük.

- Igazán kellemes érzés látni, hogy egyesek többet is megértenek, mint az ember feltételezte róluk - mondta David -, de én erre azért nem számítanék túlzottan.

Patrice már tudta, hogy férje naiv volt. Igaz, itt nem olyasmiről volt szó, mint ami miatt az átlagemberek fel szoktak zúdulni - ez túlságosan bonyolult dolog volt, és jelentős előrelátás

kellett ahhoz, hogy nyilvánvalóvá váljék, hogyan változtatná meg az egész világot. De bizonyos körök nagyon is odafigyeltek. Darinnek jó oka volt rá, hogy féljen, hogy elmeneküljön. Patrice most már csak azt szeretne volna tudni, ki áll ennek az egésznek a háttérében.

A DyMar előtti tüntetés résztvevői között akadtak különböző szekták tagjai, szakszervezetek képviselői, állatvédők, és isten tudja, ki még. Voltak ott bolondok éppúgy, mint agreszív, vérszomjas alakok. És az ő férje ott lelte halálát, csak annyi ideje volt, hogy pár szóval figyelmeztesse: *Menj! Menekülj! Üldözni fognak! Ne hagyd, hogy utolérjenek!*

Az asszony remélte, hogy a veszély ideiglenes, hogy mindössze a tüntetőknek a labor iránt érzett haragja lobbant fel, így gyorsan beterelte a gyereket és a kutyát a kocsiba, aztán órákon át céltalanul autózott a környéken. Láta a távoli sziklán álló laboratóriumot elemésztő lángokat, és ekkor már a legrosszabbtól tartott. Mivel azonban még mindig nem fogta fel, milyen nagyságrendű konspiráció folyik körülötte, hazasietett, abban reménykedve, hogy ott találja Davidét, vagy legalábbis üzenet várja férjétől.

Ehelyett azt kellett látnia, hogy a házukat feldúlták. Valakik kerestek valamit, keresték *őket!* Patrice összekapkodott pár dolgot, amire szükségük volt, és miközben száguldottak, minél messzebb Tigardtól, Portlandtól, agyában is száguldottak a kétségbeesett gondolatok.

Sötét parkolóokban több ízben rendszám-táblát cserélt, valamivel éjjél előtt egy bankautomatából kivette a napi készpénzmaximumot az Oregon állambeli Eugene-ben; mire átért a város másik végébe, elmúlt éjjél, így levehetett a számláról még egy napi maximumot. Azután repült a tengerpart felé, Darin régi, elhagyott faháza felé, ahol Jody és ő elrejtőzhettek, amíg csak újra biztonságban nem érzik magukat.

Évek óta szabadúszóként dolgozott mint építész, otthon készítette el a terveket, ami különösen az utóbbi néhány hónapban volt nagyon hasznos, amikor Jody egyre rosszabbul lett a ráktól és a hagyományos kemoterápiás és sugárkezeléstől.

Patrice tervezte ezt a kis búvóhelyet sógora számára jó pár évvel ezelőtt. Bérbe vett felszereléssel Darin maga vezette be az áramot, alakította ki a kocsifelhajtót. Kivágott néhány fát is, de odáig már nem jutott el, hogy otthonossá tegye a nyaralót. Túlságosan lefoglalta a „heti nyolc nap” munka. Amire David vette rá.

Senki nem tudhat erről a helyről, senkinek nem juthat eszébe, hogy itt keresse őket, itt, ebben az elhagyott faházban, amelynek tulajdonosa eltűnt fél évvel ezelőtt. Tökéletes megoldásnak látszott ahhoz, hogy Jody és ő levegőhöz jusson, és hogy eltervezzék a következő lépést.

Most azonban a kutya is eltűnt. Pedig Vader volt Jody minden öröme. A labrador szemlátómást nagyon élvezte az új környezetet. Sokáig

élte a városi kutyák kerítés korlátozta életét, most viszont szabadon rohangálhatott az ore-goni erdők hatalmas fáinak között.

Patrice-t nem lepte meg, hogy Vader elkóborolt, de arra számított, hogy vissza fog térni. Meg kellett volna kötnie - de hát hogy is lett volna képes ilyesmit tenni, amikor ő és a fia már úgyis rabokként éltek itt. Az asszony anynyira félt, hogy levette a kutya nyakörvét az azonosító címkével együtt. Ha Vadért elfogják, vagy ha megsérül, most esély sincs rá, hogy visszajuttathassák hozzájuk, viszont rajta keresztül nem is tud senki a nyomukra bukkanni.

Jodyt rendkívül rosszul érintette a dolog. Alig tudott másra gondolni, mint arra, bár visszajönne a kutya. Szomorúságától eltekintve egyébként egyre egészségesebbnek látszott; a kezelések miatt kihullott haja szinte teljesen visszanőtt. Nagyon rég nem volt már ennyi energiája. Megint úgy festett, mint egy átlagos kisfiú.

Ám Vader eltűnése rettenetesen fájt neki, akárcsak egy nyílt seb. Valahányszor a helyére telte a Föld-Hold kirakó egy-egy darabját, az ablak felé fordult, és az erdő szélét fürkészte.

Hirtelen fejugrott.

- Anya! Visszajött! - kiáltotta, és hátralökte székét.

Patrice első reakciója a rémület volt, mert üldözőik jutottak az eszébe, és nem értette, mivel árulhatta el búvóhelyüket. De aztán a nyitott ajtón át meghallotta a kutyaugatást.

Felállt, odament az ablakhoz, és elkerekedett a szeme, amikor megpillantotta a fák közül kiszáguldó labradort.

Jody úgy rohant a fekete kutya felé, hogy anyja szinte biztos volt benne, orra fog esni a kavicsos kocsifelhajtón, vagy megbotlik valami kiálló gyökérben.

- Jody, vigyázz magadra! - kiáltott fia után. Más sem hiányzik, mint hogy Jody eltörje a karját. Az mindent tönkretenne. Eddig még sikerült kivédeni, hogy kapcsolatba kerüljenek orvossal vagy bárki mással, akinek meg kellett volna mondani a nevüket.

A fiú szerencsére épségben ért oda a kutyához, és mindketten valósággal örömmámorban úsztak.

Vader ugatott, körbetáncolta kis gazdáját, és nagyokat ugrott. Jody átkarolta a labrador nyakát, pár pillanatig együtt ugrált vele, azután lebirkózta, és a fűben hemperegtek tovább.

Végül nedvesen, fűfoltosan viasszaladt Vaderrel a házhoz. Patrice kijött eléjük a tornácra.

- Ugye, mondtam, hogy nem lesz semmi baja - mosolygott fiára.

Jody sugárzó arccal bólintott, és megpaskolta a kutya fejét.

Patrice lehajolt, ujjait végigfuttatta a fekete szőrön.

A labrador szemlátomást alig bírt nyugton megmaradni, egyfolytában toporgott, farkát

olyan hévvel csóválta, hogy kis híján elveszítette az egyensúlyát.

Patrice némi sáron és néhány bogáncson kívül semmit nem talált. Sérülésnek nyoma sem volt.

Megsimogatta a kutya fejét, és Vader ráemelte mélybarna szemét.

- Bár el tudnál mesélni nekünk mindent! - sóhajtott fel fejét csóválva az asszony.

*Hughart Állatorvosi Klinika
Lincoln City, Oregon állam
Szerda, 17:01*

Amint a klinika felé közeledtek az álmos kisvárosban, Scully hallotta a kutyák ugatását.

Az épület egy átalakított, hatalmas régi családi ház volt, a zsalugáterekre ráfért volna a festés, A két ügynök felment a betonból készült lépcsőn, majd belépett az ajtón.

Miközben David Kennessy öccsének próbáltak a nyomára bukkanni, Mulder kezébe került egy jelentés, amely ettől az állatorvostól származott. Amikor Scully beküldte sürgős elemzésre a különös folyadékot, amelyből a biztonsági őr boncolása során vett mintát, a Közegészség- és Járványügyi Központban azonnal megállapították, hogy némi hasonlóság fedezhető fel ez és egy másik minta között - amely Oregonból érkezett.

Ellriott Hughart kezelte egy kutyát, egy labradort, amely ugyanazzal az anyaggal fertőződött meg Mulder érdeklődését felkeltette ez a véletlen egybeesés. Most legalább volt valamiféle kiindulópontjuk.

Az állatorvos titkárnője az előtérben ült, és meglehetősen zaklatottnak tűnt. A falak men-

tén elhelyezett összecsukható székek szinte mindegyike foglalt volt, az emberek különböző állatszállító alkalmatosságokat tartottak az ölükben. Egy ketrecben kismacsák birkóztak. Pórázon tartott kutyák nyüszítettek. Egy asztalkán régi magazinok álltak halomban, felette plakátok figyelmeztettek a férgesség, a macska-leukémia, illetve más, oltással megelőzhető betegségek veszélyeire.

Mulder felmutatta igazolványát, miközben odalépett a titkárnő íróasztalához.

- Fox Mulder ügynök vagyok a Szövetségi Nyomozóhivataltól. Beszélni szeretnénk dr. Hugharttal.

- Kértek időpontot? - kérdezte a nő fáradt hangon, majd amikor az információ eljutott az agyáig, felkapta a fejét. - Micsoda? FBI?

- Dr. Hughart két nappal ezelőtt kezelte egy kutyát - magyarázta Scully. - Vérmintát küldött a Közegészség- és Járványügyi Központnak.

- Kihívom a doktor urat, amint lehet - mondta a nő. - Jelenleg épp ivartalanító műtétet végez. Akarnák esetleg bemenni a műtőbe?

- Köszönjük, megvárjuk itt kinn - felelte Mulder.

Fél órával később, amikor Scully feje már iszonyatosan fájt a szerencsétlen állatok keltette hangzavartól, kijött az idős orvos. Szórazottán, mégis kíváncsian pislogott sűrű ősz szemöldöke alatt. Az FBI-ügynököket nem volt nehéz kiszűrni a váróteremben.

- Kérem, jöjjenek be az irodámba - mondta az állatorvos, és egy kis vizsgálószobába vezette látogatóit. Az ajtót gondosan becsukta.

A szoba közepén rozsdamentes acél asztal állt, a levegőben nedves szőr és fertőtlenítő szaga érződött. A hátsó falnak támaszkodó üvegajtós szekrény tele volt fecskendőkkel, ampullákkal, hőmérőkkel és más eszközökkel.

- Nahát! - Hughart halk, szelíd hangján érződött, hogy izgatott. - Soha nem volt még dolgom az FBI-jal. Mit tehetek önökért?

- Ön egy labradortói származó vérmintát küldött tegnap a KJK-nak - mondta Scully. - Ezzel kapcsolatban szeretnénk feltenni néhány kérdést.

Mulder feltartotta a Vadert ábrázoló fotót, amelyet a feldúlt Kennessy-házból hoztak el.

- Azonosítaná a kutyát, uram? Ezt kezelte?

Az állatorvos meglepetten felvonta szemöldökét.

- Ezt szinte lehetetlen megállapítani egy ilyen fotó alapján. A méret és az életkor körülbelül megfelelőnek tűnik. Lehet akár ugyanaz az állat is. - Az idős ember pislogott. - Valami bűnügyről van szó? Mi köze ehhez az FBI-nak?

Scully elővette a Patrice és Jody Kennessy ábrázoló fotókat.

- Ezt a két embert próbáljuk megtalálni, és úgy véljük, ők a kutya tulajdonosai.

Az orvos a fejét rázta, és vállat vont.

- Nem ismerem őket. A kutyát elütötte egy autó, és egy turista hozta be. A fickó alig várta, hogy kívül kerülhessen az ajtón. A kocsija hátsó ülésén gyerekek sírtak. Késő este volt már. Kezelésbe vettem az állatot, bár nem volt valami sok remény. - Megcsóválta a fejét. - Észre lehet venni, amikor meg fognak halni. Tudják. Látni a tekintetükben. De ez a kutya... igazán különös...

- Hogyhogy különös? - kérdezte Scully.

- A kutya nagyon komoly sérüléseket szenvedett - felelte az idős ember. - Törött bordák, medence és gerinc. Megrepedt belső szervek. Igen nagy fájdalmak. Biztosra vettem, hogy nem marad életben. - Ujjával szórakozottan rajzolgatott a csillogó asztallapra. - Megtettem, amit lehetett, de tényleg nem volt remény. A testhőmérséklet magasabb volt, mint bármilyen láz, amit állatnál eddig tapasztaltam. Ezért vettem le a vérmintát. Arra azonban, amit végül is találtam, egyáltalán nem számítottam.

Mulder felvonta a szemöldökét. Scully a társára nézett, majd visszafordult az orvoshoz.

- Autóbalesetekből származó sérüléseknél nem szokott felugrani a testhőmérséklet - jegyezte még. - Elképzelhetetlen, hiszen a kutya sokkos állapotban vélt.

Az állatorvos türelmesen bólintott.

- Igen, épp ez ébresztette fel a kíváncsiságomat. Ugy gondolom, az állat valamiféle fertőzést szedhetett össze már a baleset előtt. Talán

ezért nem vette észre a közeledő autót. - Hughart gondterheltnak, szinte zavartnak látszott. - Amikor láttam, hogy végképp nincs remény, beadtam a kutyának egy Euthanol - azaz nátrium-pentabarbitol - injekciót, hogy elaltassam. Tíz köbcentimétert szívтам fel, ez jóval több, mint amennyi a labrador testtömegét tekintve szükséges lett volna. Ilyen esetekben nincs más megoldás, az állatot meg kell szabadítani a szenvedéstől... márpedig ez a kutya rettenetesen szenvedett.

- Láthatnánk a tetemet? - kérdezte Scully.

- Nem. - Az állatorvos elfordult. - Attól tartok, ez lehetetlen.

- Miért? - érdeklődött Mulder.

Hughart gyors pillantást vetett rájuk bozontos szemöldöke alól, majd újra elmerült tisztára súrolt ujjai tanulmányozásában.

- A laborban dolgoztam, a friss vérmintát vizsgáltam, amikor különös zajt hallottam. Bejöttem ide, és azt kellett látnom, hogy a kutya leugrott a vizsgálóasztalról. Esküszöm, a mellső lábán nyílt törések voltak, a mellkasa úgy-szólván összezúzódott.

Scully homloka ráncba szaladt, nem hitt a fülének.

- És megvizsgálta a kutyát?

- Nem tudtam. Amikor közelíteni próbáltam hozzá, megugatott, aztán kinyomakodott az ajtón. Futottam utána, de ez a labrador valószínűleg beleszáguldott az éjszakába, olyan virgoncan, mint valami kölyökkutya.

Scully felvont szemöldökkel nézett Mulderre.

Az állatorvos a fejét vakarta.

- Mintha látni véltem volna egy árnyat elűtni a fák között, de nem voltam biztos benne. Kiáltoztam utána, hívogattam vissza, de ez a kutya pontosan tudta, hova megy.

- Azt akarja mondani - kezdte Scully döbbenetesen -, hogy egy kutya, miután elütötte egy autót, és kapott egy jókora adag nátrium-pentobarbitolt... képes volt leugrani erről az asztalról és kiszaladni az ajtón?

- Ez aztán az állóképesség! - jegyezte meg Mulder.

- Nézzék - tárta szét kezét az állatorvos -, nem tudok magyarázatot adni rá, de megtörtént. Talán valahogy... mégsem sérült meg az a kutya olyan súlyosan. De nem tudom elhinni, hogy akkorát tévedtem volna. Órákat töltöttem azzal, hogy átkutattam a környező utcákat, parkolókat, benéztem az udvarokra, bejártam az erdőt. Arra számítottam, hogy valahol egészen közel megtalálom a tetemet. Nem így történt. És azóta sem jelentette senki. Pedig errefelé az emberek beszélnek a szokatlan dolgokról.

Scully témát váltott.

- Megvan még a kutyától levett vérminta? Vethetnék rá egy pillantást?

- Természetesen - vágta rá rögtön az állatorvos, mintha abban reménykedne, hogy a mikroszkóp valami módon igazolja a hihet-

len mesét. Bevezette a két ügynököt egy kis laboratóriumba, ahol az egyszerűbb vizsgálókat szokta elvégezni. Az egyik laborasztalon jókora sztereomikroszkóp állt.

Hughart egy dobozból elővett egy tárgylemezt, amelyen megszáradt, megbámult vérpaci volt látható. A lemezt beillesztette a mikroszkópba, felkapcsolta alatta a lámpát, és beállította a lencsét. Ezután hátralépett, és intett Scullynak.

- Amikor először megnéztem - mondta -, valósággal rajzoltak a vérben azok az apró petytyek. Soha életemben nem láttam még ilyet, pedig elhihetik, épp elég vérmintát vizsgáltam már, amióta praktizálok, és volt alkalmam szemügyre venni minden létező parazitát. De ezek... ezek annyira szokatlanok. Ezért küldtem el a mintát a KJK-ba.

- Ők pedig szóltak nekünk. - Scully látta a vérsejteket, és látta a rengeteg parányi csillámot, amelyek túlságosan szögletesek, túlságosan szimmetrikusak voltak, egyáltalán nem hasonlítottak semmiféle mikroorganizmusra sem.

- Amikor elevenek voltak, mozogtak, úgy néztek ki, mint... nem is tudom leírni - csóválta fejét az idős állatorvos. - Mostanra mind leálltak, mintha... téli álmod aludnának. Vagy elpusztultak.

Scully hosszan nézegette a petytyeket, és ő sem talált magyarázatot rájuk. Mulder türelmesen várakozott mellette, míg társa végül

hagyta, hogy ő is megtekinthesse a vérmintát. Utána jelentősegteljes pillantást lövellt Scully-ra, aki az orvoshoz fordult.

- Köszönjük, hogy ennyi időt áldozott ránk, dr. Hughart. Elképzelhető, hogy még visszajövünk. Ha bármit megtud a kutya vagy a tulajdonosai hollétéről, kérem, értesítsen bennünket.

- De hát mi ez tulajdonképpen? - kérdezte az orvos, miközben az ajtóhoz kísért Scullyt és Muldert. - És miért vonták be az FBI-t?

- Eltűnt személyek után nyomozunk - válaszolta Mulder. - És a dolog meglehetősen sürgős.

A két ügynök újból áthaladt a várótermen, ahol mit sem csökkent a hangzavar. Hughart szemlátomást nem sietett visszatérni a nyüszítő állatokhoz, az ajtóból nézte, amint látogatói lemennek a lépcsőn.

Mulder csak azután szólalt meg, hogy be szálltak a kocsiba.

- Scully, azt hiszem, a Kennessy fivérek meglehetősen szokatlan kísérleteket végeztek a DyMar Laborban.

- Elismerem, Mulder, igen különös fertőzés, de ez még nem jelenti azt...

- Gondolj bele, Scully! - A férfi szeme csillogott. - Ha a DyMar kifejlesztett valamiféle megdöbbentő regeneráló gyógymódot, könnyen elképzelhető, hogy David kipróbálta a kuttyáján.

Scully az ajkába harapott.

-Tekintve, hogy a fia milyen állapotban van - folytatta Mulder -, David épp elég kétségbeesett lehetett ahhoz, hogy bármit megkíséreljen.

Scully erőteljes mozdulattal bekapcsolta biztonsági övét.

- Ugyan már, Mulder, miféle gyógymód képes eltüntetni autóbalesetből származó súlyos sérüléseket, és semlegesíteni egy hatalmas adag nátrium-pentabarbitol hatását?

- Talán valami olyasféle gyógymód, amit csakis Darin és David különböző területeken szerzett szaktudásának egyesítése eredményezhetett - felelte Mulder, és beindította a motort.

Scully széthajtotta az állam térképét, és megkereste kutatóútjuk következő állomását: azt a környéket, ahol Darin Kennessy vélhetőleg rejtőzött.

- De Mulder, ha valóban kifejlesztettek valami... csodakúrát, akkor miért hagyta ott Darin a bátyját? És milyen megfontolásból akarthatta bárki felrobbantani a labort és megsemmisíteni minden feljegyzést és egyéb bizonyítékot?

Mulder óvatosan kikanyarodott a parkolóból, megvárta, míg néhány lakóbusz elhalad előtte a parti országúton, majd jobbra fordult, és lassan végighajtott a festői kisvároson. A halott biztonsági, örre gondolt, a megmagyarázhatatlan, burjánzó kinövésekre, daganatokra, a különös váladéokra.

- Talán a DyMar-beli mintapéldányok közül nem mindegyik lett ilyen jó. Talán valami nagyon is rossz szabadult el.

Scully az utat nézte.

- Meg kell találnunk azt a kutyát, Mulder.
A férfi szó nélkül a gázra taposott.

*Könyörületesség Kórház, Halottasház
Portland, Oregon állam
Csütörtök, 2:04*

Sokan valószínűleg úgy gondolnák, hogy egyedül lenni egy halottasházban késő éjszaka rémítő lehet, vagy legalábbis kellemetlen. Edmund azonban úgy találta, hogy a csendes, homályosan megvilágított kórháznál nincs is megfelelőbb hely a tanulásra. Hosszú órákon át nem zavarta senki, nyugodtan olvasgathatta orvostudománnyal, bűnügyekkel, illetve a halottkémi munka rejtelseivel foglalkozó könyveit.

Remélte, hogy egy napon majd maga is beiratkozhat az orvostudományi egyetemre. Törvényszéki orvostant akart tanulni, a téma ugyanis teljesen elbűvölte. Előbb-utóbb, ha keményen dolgozik, lehet még belőle első vagy második asszisztens a megyei törvényszéki orvosszakértő, Frank Quinton mellett. Igyekezett olyan célokat kitűzni maga elé, amelyeket előreláthatólag el is érhet.

A tanulás nem ment valami könnyen neki, és tudta, az orvosi egyetem iszonyatos erőfeszítéseket követel majd tőle. Ezért igyekezett minél többet megtanulni, mielőtt jelentkezne az egyetemre.

Végül is Abraham Lincoln is önmagát képezte, nem igaz? És Edmundnak bőven volt ideje és energiája, hogy megtanuljon annyit, amennyit csak bír.

A neoncsövek fehér fényben fürdették körülötte a tisztára súrolt járólapokat, a fehér falakat. Az acél és a króm csillogott. A légkondicionáló olyasfajta hangot adott, mint egy békésen alvó ember szuszogása. A kórház folyosói csendesek voltak. Nem zajongtak a telefonok, a liftek csengői, nem hallatszottak a gumitalpú cipők léptei.

Edmund teljesen egyedül volt idelelni a hallottasházban az éjszakai műszakban - és nagyon jól érezte magát így.

Egyik orvosi témájú könyvét lapozgatta, átsimételte, amit a lőtt sebek típusairól már megtanult. Kopaszodó fejbe búbját vakargatta, miközben újra átolvasta a definíciókat, és hosszan tanulmányozta az ábrákat, amelyeken szaggatott vonallal jelezték, hol és hogyan halad át a lövedék a testen, miért, hogy az egyik lövés azonnali halált okoz, a másik pedig szinte nyom nélkül gyógyul.

Azért örült, hogy csend van, mert így tudott koncentrálni, és ha az agyában végül kitisztult a köd, akkor az illető anyagrészt már nem felejtette el.

A tarkója lüktetni kezdett, de nem akart még több kávé inni, sem aszpirint bevenni. Úgy döntött, majd „kigondolkodja magából” a fejfájást.

Épp amikor már úgy érezte, a megvilágosodás határán áll, és az ajka hamarosan diadalmas vigyorra fog húzódni, meghallott valamit. Valami különös neszt... mocorgást.

Edmund felegyenesedett ültében, és körülnézett a helyiségben. Alig egy hete, hogy egy másik asszisztens összevissza hazudozott neki egy tetemről - egy férfiról, aki egy autóbaleset során a szó szoros értelmében elveszítette a fejét -, amely állítólag felkelt és kísértelt a Katolikus Egészségügyi Központból. Az egyik fénycső villogott a bal sarokban, de Edmund nem látott semmiféle fejetlenül csoszogó holttestet... sem más megtestesülését ostoba városi legendáknak.

A kiégni készülő fénycsőre nézett, rájött, hogy a villogás idegesíti. Felsőhajtott, és írt pár sort a karbantartóknak. A karbantartók egyébként újra ellenőrizték a hűtőtálcák hőmérsékletét, betöltötték még egy kis freont, és kijelentették, hogy a rekeszekben - beleértve a 4E jelűt is, minden a legnagyobb rendben van.

Mivel megint teljes csend vette körül, Edmund visszatért a könyvéhez.

Lapozott egyet, és a tompa tárggyal okozható különböző sérüléseket kezdte tanulmányozni.

Aztán megint meghallotta. Súrlódás, mocorgás... és egy hangos puffanás.

Edmund megdermedt, sűrűn pislogott. Tudta, ez nem pusztán a fantáziája játéka. Épp elég régóta dolgozott már a halottasházban,

nem rémült meg az épület szokásos neszeitől vagy a kívülről beszűrődő zajoktól.

Ujabb puffanás. Valami fémnek ütődött.

Edmund felállt, megpróbálta behatárolni a zaj forrását. Talán valaki megsérült, vagy valami rossz szándékú idegen belopakodott a halottasházba? De hát miért? Edmund az eltelt három órában el sem mozdult az asztalától, és nem hallott, nem látott semmit. Emlékezne rá, ha valaki bejött volna a helyiségbe.

Megint hallott egy huppanást, és aztán kaparászt. Nem lehetett többé nyugalmat színelni. Valaki dörömbölt, még hozzá egyre kétségbeesettebben.

Edmund a helyiség hátsó részébe sietett, egyre jobban félt - szíve mélyén már tudta, hol fogja megtalálni a zaj forrását. Valamelyik hűtőrekesz lesz az - valamelyik rekesz, amelyben egy tetem fekszik.

Iskoláskorában olvasott horrortörténeteket, főként Edgar Allan Poe-tól emberekről, akik nem haltak még meg, amikor eltemették őket. Hallott rémes sztorikat kómás áldozatokról, akiket beraktak a halottasház hűtőjébe, és ott haltak meg a hidegtől, nem pedig a sérüléseiktől. Hallott rosszul felállított diagnózisokról, amikor diabéteszes kómát vagy epilepsziás rohamot a halál beálltának vélték.

Edmund az orvostudomány területén szerzett hiányos ismeretei birtokában ostoba mesének ítélte ezeket a sztorikat... de most a tévedés egyszerűen ki volt *zárva*.

Valaki az egyik hűtőajtó mögül dörömbölt.
Edmund közelebb ment, hallgatózott.

- Hello! - kiáltotta. - Kiengedem magát. -
Végül is ez a legkevesebb, amit megtehet.

A hűtőtálcán, ahonnan a zaj jött, ott volt a rendőrség tiltó jelzése, a sárga pecsét és a FERTŐZÉSVESZÉLY felirat. A 4E rekesz. Ebben volt a biztonsági őr holtteste, méghezzá napok óta. *Napok óta!* Ráadásul Scully ügynök elvégezte a boncolást is rajta.

Ez a fickó nem lehet életben!

A zaj, amit ekkor hallott, olyan volt, mint-ha... patkányok nyüzsögnének a falban.

Edmund nagyot nyelt. Lehet, hogy ez az egész csak ostoba tréfa, valaki rá akarja hozni a frászt? Az emberek gyakran csipkelődtek vele a munkája miatt.

Ha tényleg csak tréfa, nagyon megfizet, aki kitalálta, az biztos. De hátha segítségre van szüksége valakinek. Edmund kénytelen volt vállalni a kockázatot.

- Odabenn van? - kérdezte, és közel hajolt a lepecsételt hűtőajtóhoz. - Kiengedem. - Összeszorította elfehéredő ajkát, igyekezett némi bátorságot felfedezni magában, azután meghúzta a 4E jelű rekesz fogantyúját.

Az ajtó kinyílt, és valami megpróbált kiszabadulni bentről. Valami irtózatoss.

Edmund felsikoltott, és nekifeküdt az ajtónak. Valami furcsa, torz alakot látott hánykolódni a sötét rekeszben. A fémtálca rázkódott, csörömpölt.

Húsos nyúlvány lökődött ki a tálcából, úgy tekergőzött, ahogy emberi végtag soha nem tudna mozogni... inkább hasonlított valami *poliplábra*.

Edmund megint felordított, teljes erőből tolta a tepsit, miközben tágra nyílt szeme a gusztustalan csápot figyelte, nehogy az véletlenül hozzáérjen.

A rekesz mennyezetéről ragacsos, nyálszerű váladék csepegett.

Edmund teljes testsúlyát beleadva lökött egyet az ajtón, és az kis híján be is csukódott, ám két újabb csáp beszorult a résbe. További végtagok - lényegesen több, mint amennyi normális lett volna - dörömböltek, csapkolódtak, próbáltak kiszabadulni.

Hangképző szervektől származó hang azonban nem jött a hűtőből. Egyetlen szó sem hangzott el. Sem fájdalomművöltés. Csak őrgönggő mozgás.

Edmund megint lökött egyet az ajtón, összezúzta a nyúlványokat, s azok végűi rángatózva visszahúzódtak a rekesz viszonylagos biztonságába.

Edmund az ajkába harapott, és hátát nekifejítette az ajtónak, míg végre meghallotta a zár kattanását. Felsőhajtott, reszkető kézzel megtörölte a homlokát.

Egy pillanatig élvezte a nyugalmat - de aztán megint meghallotta a *valami* dörömbölését, vergődését odabentről.

- Maradj nyugton! - ordított félrémulten.

Egyetlen megoldás jutott az eszébe, odarohant a hőfokszabályzóhoz és letekerte, amennyire csak lehetett - fagyasztásra. Ez majd betesz annak az iszonyatnak, ettől le fog nyugodni. Ezeket a hűtőket úgy tervezték, hogy megőrizzék a bizonyítékokat és a szöveteket anélkül, hogy bármiféle változás, bomlás következne be bennük.

A koporsó méretű fiókban máris lényegesen hidegebb a cirkuláló levegő, ez bizonyára elnémitja azt a *valamit*, ami ki tudja, hogyan jutott be oda, ahol a biztonsági őr holttestének kellett volna lennie.

Pár pillanat múlva Edmund hallotta is, hogy az őrült hánykolódás kezd alábbhagyni. Legszívesebben elrohant volna, de nem mert, hiszen lehet, hogy a *valami* megpróbál cselet bevetni. Edmund nem tudta, mitévő legyen. Semmi más nem jutott az eszébe. Hideg... *hideg*. A *valami* meg fog fagyni.

A dörömbölés, nyüzsgés egyre halkult, végül Edmund összeszedte magát, és a telefonhoz rohant. Rácsapott egy gombra, és a biztonságisokat hívta.

Mire a két őr lejött - persze vigyorogva és gúnyolódva, hiszen több riasztást kaptak a holtasházból az éjszakásoktól, mint a kórház összes többi részlegéből együttvéve -, a lény a fiókban teljesen elnémult. Valószínűleg megfagyott.

Az örök Edmund arcába nevettek, biztosak voltak benne, hogy a képzelete játszott vele.

Az asszisztens azonban ezúttal nem törődött az otromba tréfákkal.

Ott maradt az asztalánál, nem akart a közelben lenni, amikor majd kinyitják az ajtót. Még egyszer figyelmeztette az őröket, de azok nyugodtan kihúzták a 4E tálcát.

A nevetés azonnal a torkukra fagyott, amint lenéztek az irtóztató maradványokra.

Ross Island híd
Portland, Oregon állam
Csütörtök, 7:18

A boltíves, fémcsipke díszítette szép híd belenyújtózott a kora reggeli ködbe, úgy festett, mint valami mesebeli, végtelen alagút.

Jeremy Dorman számára azonban nem volt más, mint egyszerű útvonal a Willamette folyón át. Rövidke része annak a hosszú és nyomorúságos vándorlásnak, amely a városból vezet a vadon felé... Patrice és Jody Kennessy felé.

Megtett egy lépést, azután még egyet. A lábfejét egyáltalán nem érezte, lábszára is mintha gumiból lett volna, mintha egész teste folyamatosan változott, alakult volna, s eközben a legmeglepőbb helyeken nőttek ízületei.

Dorman vonszolta magát előre, szemét arra a pontra irányította, ahol a híd eltűnt a ködben. Azt a célt tűzte ki maga elé, hogy érjen át a híd túlsó oldalára. És ha ezt a feladatot sikeresen végrehajtja, akkor majd újabb célt tűz ki, és azután megint újabbat, amíg csak el nem éri végre Portland határát.

Az erdő borította part menti hegyek - és a kutya - hihetetlenül távolinak tündek.

A levegő nyirkos volt és hideg, de ő nem érezte, mint ahogy ragacsos ruháit sem. Az egész testét borító libabőrnek semmi köze nem volt a hideghez, az a katasztrófa okozta, amely ott burjánzott minden egyes sejtjében. Mint tudós, a jelenséget érdekesnek, sőt izgalmasnak kellett volna találnia, ám mint a „kísérlet” alanya, rettenetesnek érezte a helyzetet.

Nagyot nyelt. A torkát olajosán síkosnak érezte, mintha ott gyülemlett volna fel az a nyalka, ami áradt a pórusaiból. Amikor az ajkába harapott, fogai lazán lötyögtek ínyében. A szeme sem működött tökéletesen, látóterét vibráló fekete sáv keretezte.

Dorman ment tovább. Nem volt más választása.

Egy teherautó robogott el mellette. A motor mély hangú zúgásától és a gumik meg a talaj súrlódása nyomán keletkezett zajtól valósággal lüktetett a füle.

Rezignáltán nézett a ködben eltűnő piros hátsó lámpák után.

Dorman gyomra hirtelen görcsbe rándult, gerince nagyot lódulva megtekeredett, akár egy támadni készülő kígyó. Attól félt, hogy itt és most fog széthullani, nem marad más belőle, mint húscsafatok és vonagló izomdarabkák tarkította ragacsos pacni, amely majd lassan lecsorog a járda alá.

- Neeeee! - ordította, s az emberinek a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető hang behasított a kora reggeli csendbe.

Dorman kinyújtotta síkos, viaszszerű kezét, megragadta a híd korlátját, és igyekezett rákényszeríteni a testét, hogy hagyja abba a görcsös rángatózást. Már megint elveszítette az uralmát felette.

Egyre nehezebb volt leállítania a testét. Szervei megtagadták az agya küldte parancsokat, önálló életet éltek. Dorman két kézzel szorította a korlátot, míg végül már úgy gondolta, meg fog hajlani a markában a vas.

Minden valószínűség szerint úgy festett, mint egy öngyilkosjelölt, aki a megfelelő pillanatot várja, hogy a sötét vízbe ugorjon - ám Dormannek nem állt szándékában megölni magát. Voltaképpen minden, amit tett, kétségbeesett erőfeszítés volt részéről, hogy életben maradjon. Bármilyen áron.

Kórházba nem mehetett - egyetlen orvos nem volt a világon, aki tudta volna, hogyan enyhíthet a kínjain. Ráadásul, ha bárkinek megmondja a nevét, esetleg felhívja magára bizonyos személyek figyelmét. Ezt a kockázatot nem vállalhatta. Egyelőre el kellett viselnie a fájdalmat.

Végül, amikor elmúlt a roham, és már csak gyengének érezte magát, újra útnak indult. A teste nem esik még szét. Még nem. De újra össze kellett szednie a gondolatait, újra ki kellett tűznie maga elé a legfőbb célt.

Meg kell találnia azt az istenverte kutyát!

Benyúlt rongyos inge zsebébe, előkotorta a gyűrött, bekormozódott fotót, amelyet a David

Kennessy asztalán álló keretből vett ki. A szép, szőke, finom vonású Patrice és a vékony, kócos hajú Jody belevigyorgott a gép lencséjébe. Arc kifejezésük még a régi békés napokat idézte, mielőtt Jody leukémiás lett, mielőtt David kétségbeesetten belevetette magát a kutatásba.

Dorman összehúzta a szemét, és a képet be-
léégette az agyába.

Bizalmas jó barátja volt Kennessyéknek. Jody pótnagybácsijaként gyakorlatilag Családtagnak számított - sokkal inkább, mint a szélsőyes, goromba Darin. És mert olyan jól ismerte Patrice-t, szinte biztos volt benne, hogy tudja, hol rejtőzhettek el. Az asszony persze úgy gondolja, hogy ott biztonságban vannak, hiszen Darin szerette megőrizni a titkait.

Dorman rongyos kabátjának zsebét ólomsúlyként húzta le a biztonsági őrtől elvett pisztoly.

Amikor végre elérte a Ross Island híd másik végét, nyugat felé nézett. Az erdő borította, ködbe vesző part menti hegyek nagyon messze voltak.

Dorman remélte, hogy amikor majd megtalálja őket, sikerül elhozni a kutyát anélkül, hogy Patrice vagy Jody meglátná. Igazán nem akarta megölni őket - a fenébe is, a kölyök már úgyszólván a halál küszöbén áll a leukémiától -, de ha szükség lesz rá, ő bizony lelövi mindkettejüket, meg a kutyát is. A lényeg szempontjából a legkevésbé sem érdekes, hogy mennyire kedveli őket.

Elég sok vér tapad már így is a kezéhez.
Megint, kitudjahányadszor, elátkozta Davidet és a hihetetlen naivitását. Darin felfogta, mi a helyzet, és el is rejtőzött valahol jó meszsze. De a forrófejű David, aki mindenáron segíteni akart a fián, egyszerűen nem törődött azzal, honnan is jön valójában a munkát elősegítő anyagi támogatás. Tényleg azt hitte, hogy ezek milliókat adnak a DyMar Labornak, csak hogy *David Kennessy* majd megmondhassa, miként szabad felhasználni, amit felfedezett?

David politikai aknamezőre tévedt, ő indította el azokat az eseményeket, amelyek oly sok kárt okoztak - többek között Jeremy Dormannek is.

Mert Jeremy Dorman egyre nagyobb bajban volt. Az elsőként elkészült példányok kezdetben ugyan életben tartották, most viszont a teste biológiai olvasztótégellyé változott, és ő semmit nem tud tenni ez ellen.

Legalábbis addig, amíg meg nem találja a kutyát.

Partvidék, Oregon állam
Csütörtök, 12:25

Mulder bekanyarodott a kicsi, rozszant benzinkúthoz. Kiugrott a kocsiból, és körülnézett.

Scully is kiszállt, hogy kinyújtóztassa tagjait. Órák óta robogtak a 101-es úton, és nem láttak mást, mint a partot, apró falvakat és egy-egy magányos házat az erdő borította hegyoldalakon.

David Kennessy öccse egy errefelé rejtőző túlélő kommunához csatlakozott, és nagyjából ezen a környéken ütötte el egy autó azt a labradort is. Mulder számára ez már kicsit sok volt a véletlenekből. Mindenképpen meg akarta keresni Darint, hogy kapjon végre néhány egyenes választ a DyMar-beli kutatásokra vonatkozó kérdéseire. Ha Darin tudja, miért rombolták le a DyMart, talán azt is tudja, miért menekült el Patrice.

A túlélőkről azonban mindössze egy-két homályos információ állt a rendelkezésükre. A csoport, természeténél fogva, titkolta, hogy pontosan hol található a lakhelyük, telefonjuk és villanyuk pedig nem volt. A táborot legalább

olyan nehéz lesz megtalálni, mint Patrice-t és Jodyt.

Mulder kinyitotta a benzintankot, majd leemelte a csövet a kútról. Ekkor kicsapódott az üvegfalú kis iroda ajtaja, és a szokásos mosolygós kutas helyett egy nagy hasú, ősz hajú ember rontott ki rajta.

- Hé, ne nyúljon hozzá! - ordította feldúlt arccal. - Ez nem önkiszolgáló kút.

Mulder meglepetten nézett fel, és a következő pillanatban a pocakos már ki is rántotta a kezéből a csövet, mintha csak egy veszélyes játékszett venne el egy gyerektől. Ezután becsúsztatta a cső végét a benzintartály nyílásába, megnyomta a kallantyút, majd hátralépett. Büszke arckifejezéséből tisztán látszott, hogy szerinté ilyen kényes műveletet csakis profi hajthat végre.

- Mi a probléma, uram? - érdeklődött Scully.

A pocakos szigorú pillantást vetett rá, azután Mulderre, szemlátomást bosszantotta, hogy két ilyen ostoba emberrel hozta össze a rossz sorsa.

- Istenátka kaliforniaiak! - csóválta meg a fejét morózusan, miután megnézte a bérelt kocsi rendszámabláját. - Ez itt Oregon. *Mi* nem hagyjuk, hogy amatőrök piszkálják a benzinkutat.

Mulder és Scully összenézett a kocsi teteje fölött.

- Ami azt illeti, nem vagyunk kaliforniaiak - közölte Mulder, és a belső zsebébe nyúlt. - FBI-

ügynökök vagyunk, és biztosíthatom, a tankolás szerves része annak a rendkívül szigorú kiképzésnek, amelynek mindannyiunkat alávetnek Quanticóban. - Felmutatta igazolványát, azután Scullyra mutatott. - És meg kell mondom, Scully ügynök a tankolás tekintetében majdnem olyan jól képzett, mint én.

A pocakos hitetlenkedve nézett Mulderre. Flanelinge olajfoltos volt, és enyhén rongyos. Nem túl rég borotválkozhatott, de meglehetősen elnagyolva. Nem olyan típusnak látszott, aki valaha is a kezébe fogott egy nyakkendőt.

Scully előhúzta Patrice és Jody Kennessy fotóját.

- Ezeket az embereket keressük - mondta. - A harmincas évei közepén járó nő, és tizenkét éves fia.

- Sose láttam őket -- morogta a pocakos, és figyelmét teljes egészében a kattogó számlálónak szentelte.

-Van egy kutyájuk is - tette hozzá Mulder. - Labrador.

- Sose láttam őket - ismételte a férfi.

- Rá sem nézett a képre! - Scully az autó teje fölött közelebb tolta a fotót.

A pocakos megtekintette, majd újra elfordult.

- Sose láttam őket. Jobb dolgom is van, mint szemügyre venni minden idegent, aki erre vetődik.

Mulder felvonta a szemöldökét. Szerinte a

fickó *pontosan* az a típus volt, aki nagyon is szemügyre vesz minden egyes idegent, aki erre jár - és egyetlen pillanatig sem kételkedett abban, hogy néhány órán belül tíz mérföldes körzetben mindenki tudni fog az FBI-ügynökök felbukkanásáról és kérdezősködéséről.

- Nem tudja véletlenül, merre találunk túlélő tábort a környéken? - próbálkozott tovább Mulder. - Elképzelhető, hogy a keresett személyek csatlakoztak egy ott élő rokonukhoz.

A pocakos felrántotta szemöldökét.

- Hallottam, hogy vannak ilyen népek a hegyekben, a sűrű erdőben. Akinek egy csöpp esze van, nem megy a közelükbe se.

Scully elővett egy névjegyet.

- Ha netán mégis lát vagy hall valamit, kérem, hívjon fel bennünket! Nagyra értékelnénk. Nem letartóztatni akarjuk ezeket az embereket. Segítségre van szükségük.

- Na persze, mindig örülök, ha teljesíthetem az állampolgári kötelességemet - mondta a férfi, és ingzsebébe gyúrta a névjegyet anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna rá, azután kézbe vette a csövét, és csordultig töltötte a benzintankot.

Mulder fizetett, és miután megkapta a számlát, Scullyval együtt visszaszállt a kocsiba.

- Errefelé igencsak tiszteletben tartják a magánélet szentségét - jegyezte meg. - Különösen a városokon kívül. Állítólag Oregonba kell jönni, ha az ember azt akarja, hogy senki ne zavarja.

Scully a kezében tartott képet nézte, Jody Kennessy mosolygó arcát, és Mulder tudta; mi jár társa fejében.

- Kíváncsi vagyok, miért akart Darin Kennessy olyan nagyon eltűnni szem elől - mondta halkan Scully.

Miután négy órát töltöttek azzal, hogy ajtókon kopogtattak, megálltak a mellékutakon elszórtan látható minden egyes kávézónál, ajándékboltnál, galériánál, Mulder már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy bármi hasznuk lesz a módszeres kutatásból. Valami jobb nyomot kell találniuk Darin Kennessy hollétét illetően.

Viszont, ha választhatott, hogy egy Lincoln City-beli motelszobában szobrozzon vagy csináljon valamit, akkor inkább az utóbbi mellett voksolt. Mulder általában jobban szerette, ha csinálhat valamit.

Elővette rádiótelefonját, hogy felhívja Frank Quintont, a törvényszéki orvosszakértőt, hátha jutott már valamire a különös nyalka elemzésével, de látta, hogy nincs térerő. Felsőhajtott. Ki tudja, hányan próbálták elérni őket - hiába. A hegyoldalak, az erdők nagyon gyéren lakottak voltak, sok helyütt villanyvezetéküket sem lehetett látni. A rádió-adótornyokat is egymástól túlságosan távol állították fel. Mulder összecuska az antennát, és visszadugta a telefont a zsebébe.

- Úgy néz ki, csak magánkra számíthatunk, Scully - jegyezte meg.

Hatalmas fenyők álltak az út mindkét oldalán, olyan érzést keltettek, mintha az ember egy zöld katedrálisban vagy alagútban haladt volna. Az út síkos volt a lehullott tűlevelektől, a nedves avartól. Valaki vette magának a fáradságot, és felállított egy szögesdrót kerítést, amelyen egymástól szabályos távolságokra „Tilos az átjárás!” feliratú táblák lógtak.

Mulder lassan vezetett, egyik oldalról a másikra nézett.

- Nem valami barátságosak, igaz?

- Úgy tűnik, kicsit túlzásba viszik a dolgot - értett egyet Scully. - Aki ennyire nem akar senkit látni maga körül, az biztosan rejteget valamit. Gondolod, hogy a túlélő tábor környékére érhattünk?

Mulder a szeme sarkából meglátott egy fekete alakot, egy ugrándozó állatot. Odakapta a fejét, aztán rátaposott a fékre.

- Odanézz, Scully! - mutatott a fekete kutyára, amely körülbelül akkora volt, mint a keresett labrador, és miután kíváncsian megtekintette őket a szögesdrót mögül, visszaugrandozott a fák közé. - Ennek utána kell néznünk. Talán Vader az.

A kocsi a keskeny, kavicsos padkára kormányozta, és kiszállt. Scully az árokban landolt, kis híján elveszítette az egyensúlyát.

Mulder a kerítéshez rohant, széthúzta a rozsdás drótszalakat, átbújt, aztán visszafor-

dult, és tartotta a drótot Scully számára. A kutya a fák közül nézte őket, majd nyugtalanul elfutott.

- Hé, fiú! - kiáltott utána Mulder. - Gyere ide! - Fütttyentett. A kutya ugatott, és rohant. Mulder csörtetett utána.

- Ez nem a legjobb módja annak, hogy egy ideges kutyát magadhoz édesgess - lihegte Scully.

Sok fán még itt az erdő mélyén is ott volt a „Tilos az átjárás!” tábla, de akadt „Magántulajdon! A behatolás feljelentést von maga után!” feliratú is. Több táblán nagy szemű sörét ütötte lyukak látszottak.

Scully sietett Mulder után, de éberén figyelt, mert tudta, ezek a túlélő csoportok olykor bonyolult csapdákkal veszik körül területüket, és egyéb illegális ellenintézkedéstől sem riadnak vissza. Bármelyik pillanatban beleléphetnek egy dróthurokba, rájuk zuhanhat valami, vagy esetleg ők maguk zuhannak bele egy verembe.

Mulder lihegve rohant tovább a fák, kiálló ágak között, és végül elérte a hegy tetejét. A területet „VESZELY!” feliratú táblák sora övezte.

Amint Scully odaért társa mellé, hirtelen rengeteg kutya kezdett el vadul ugatni. Az ügynökök újabb drótkerítést láttak, amely jókora területet vett körül. Mögötte földdel félig beborított házak, bunkerek, előre gyártott faházak és őrbódék álltak.

A kutya a tábor felé vágatott.

Az őrbódékból fegyveres férfiak rontottak ki, és többen is követték őket a házakból. Az asszonyok az ablakokból kandikáltak ki, gyermekeiket magukhoz szorítva, védelmezve a veszélytől, amit ők váratlan razziának gondoltak. A férfiak kiabáltak, és figyelmeztető lövéseket adtak le.

Mulder ösztönösen feltette a kezét. A táborból számtalan kutya rohant ki, német juhászok, rottweilerek, dobermannok.

- Mulder, azt hiszem, nem kell tovább keresnünk a túlélőket - állapította meg Scully.

Túlélő tábor
Csütörtök, 17:09

- FBI-ügynökök vagyunk - jelentette be Mulder. - Előveszem az igazolványomat. - Kezét nagyon lassan a belső zsebe felé csúsztatta.

Sajnos a fegyvereket továbbra is mind rá irányították, ha lehet, még haragosabban. Mulder rájött, hogy a radikális túlélők valószínűleg nem látják szívesen semmiféle kormányhivatal semmiféle emberét.

Egy középkorú, hosszú szakállú férfi előre lépett.

- És az FBI-ügynökök talán nem tudnak olvasni? - kérdezte határozott, intelligens hangon. - Számtalan „Tilos az átjárás!” feliratú tábla mellett jöttek el, mire ideértek. Van házkutatási parancsuk?

- Elnézést, uram - szólalt meg Scully -, a fekete kutyájukat próbáltuk utolérni. Egy bizonyos Darin Kennessy nevű férfit keresünk. Úgy gondoljuk, információval tud szolgálni e két emberrel kapcsolatban. - Előhúzta a fényképeket. - Egy asszony és a fia.

- Még egy lépés, és eléri az aknamezőt - közölte egykedvűen a szakállas. A többi túl-

élő egyre fokozódó gyanakvással nézegette Műidért és Scullyt. - Maradjon csak ott, ahol van!

Mulder erősen kételkedett abban, hogy a túlélők hagynák szabadon rohangálni a kutyákat, ha valóban aknamező venné körül a tábort... másrésztől viszont semmi nem volt elképzelhetetlen.

Semmi kedve nem volt vitába bocsátkozni ezzel az emberrel.

- Kik azok? - kérdezte az egyik nő, aki szintén puskát tartott a kezében. - Az a kettő, akiket keresnek. - Legalább olyan veszélyesnek látszott, mint a férfi. - És miért akarnak Darinnel beszélni?

Mulder nagyon vigyázott, nehogy az arcán meglátsszék, milyen izgalommal töltötte el a tudat, hogy végre sikerült megtalálniuk David Kennessy öccsét.

- A fiú Darin Kennessy unokaöccse. Nagy szüksége van orvosi ellátásra - mondta Scully a hangját megemelve. - Van egy labradorjuk is, és amikor megláttuk az önök fekete kutyáját, azt gondoltuk, talán ez az.

A szakállas férfi felnevetett.

- Ez spániel, nem labrador.

- Mi történt a fiú apjával? - kérdezte a nő,

- Néhány nappal ezelőtt meghalt - felelte Mulder. - A laboratórium, ahol dolgozott - és ahol Darin is dolgozott -, teljesen kiégett. Az asszony és a fiú eltűnt. Reméltük, hogy ide jöttek, önökhöz.

- Miért kellene hinnünk maguknak? - mondta fel a szemöldökét a szakállas. - Talán épp maguk azok, akiktől Darin óva intett bennünket.

- Menj, hívd ide Darint! - kiáltott hátra a nő, aztán a szakállasra nézett. - Itt neki kell döntenie. Egyébként van itt bőven elég puska, simán elintézzük ezt a kettőt, ha gond van.

- Nem lesz gond - próbálta megnyugtatni Scully. - Csak információra van szükségünk.

Magas, vékony, vörösesbarna hajú férfi jött ki az egyik kunyhóból. Határozatlan léptekkel közeledett a szakállas férfihoz és a haragos arcú nőhöz.

- Én vagyok Darin Kennessy, David öccse - közölte. - Mit akarnak?

A kerítésen átkiabálva Mulder és Scully röviden vázolta a történeteket, és Darin Kennessy arca egyre jobban elborult.

- Ön gyanított valamit már korábban, ugye? Mielőtt még a DyMart elpusztították volna? - kérdezte Mulder. - Hónapokkal ezelőtt ott hagyta a munkáját, és idejött, hogy... elrejtőzék?

Darin felháborodott.

- Filozófiai okokból hagytam ott a kutatói munkát. Úgy véltem, hogy a technológia meglehetősen ijesztő irányt vett, és nem tetszettek bizonyos... források sem, ahonnan a bátyám anyagi támogatást fogadott el. El akartam hátrálni magamat a munkától és azoktól az emberektől, akik kapcsolatba kerültek velem.

- Igyekszünk távol tartani magunkat az ilyen emberektől - jegyezte meg a szakállas. - Megpróbáljuk távol tartani magunkat mindentől, és kialakítani a számunkra megfelelő életet itt. Védett lakóhelyet akarunk, egymással törődő szomszédokat, összetartó családokat. Ön-látók vagyunk. Semmi szükségünk arra, hogy ilyen öltönyös-nyakkendő-s-félék, mint maguk, beleüssék az orrukat a dolgainkba.

- Visszataszítónak, embertelennek, környéktelennek találom a modern technikát - vette át megint a szót a komor arcú Darin Kennessy. - Különösképpen az egyik területét. A nanotechnikát.

Rövid szünetet tartott. Mulder szinte látni vélte, amint a házilag készült ruha, a civilizálatlan külső álarca lehull, és előbukkan a nagy tudású, rendkívül intelligens komputerkutató az álruha alól.

- Parányi, önmagukat megsokszorozni képes szerkezetek, elég kicsik ahhoz, hogy emberi sejtek belsejében dolgozzanak, elég ügyesek ahhoz, hogy gyakorlatilag *bármit* összeszereljenek... és elég okosak ahhoz, hogy pontosan tudják, mit csinálnak.

Mulder Scullyra nézett.

- Az igazán nagy dolgokat mindig kis csomagban adják.

Darin szeme csillogott, egyre jobban belelendült az előadásába.

- Mivel a nanoszerkezet ilyen kicsi, részeit rendkívül gyorsan képes mozgatni. Gondolja-

nak csak a kolibri hihetetlen sebességgel rezgő szárnyára! Egy csapat nanoszerkezet könnyedén átkutat egy hegynyi követ vagy egy medencényi tengervízet, atomonként kiválogatja belőle az aranyat, platinát, ezüstöt, vagy bármit, szétrakja különböző tartályokba, és mindezt síri csendben, pazarlás és felfordulás nélkül,

Scully homloka ráncba szaladt.

- Ezzel foglalkozott a DyMar Laborban?

- Már jóval azelőtt ezen dolgoztam - felelt Darin. - De aztán együtt, Daviddal még izgalmasabb irányba indultunk el. Az emberi testben a nano-kiscserkészek ugyanolyan munkát végezhetnek, mint a betegségekkel, baktériumokkal, vírusokkal megküzdő fagociták. Viszont azokkal ellentétben a nano-doktorkák arra is képesek, hogy megvizsgálják a DNS-szálakat, megkeressenek minden egyes sejtet, amelyik rákossá válik, azután átprogramozzák a DNS-t, kiigazítsanak minden hibát, eltérést, amit találnak. Mi történik, ha sikerül létrehozunk olyan hihetetlenül apró szerkezeteket, amelyeket injekció formájában bejuttathatunk a szervezetbe, hogy ott „biológiai rendőröként” tevékenykedjenek?

- Gyógyíthatóvá válik a rák - mondta Mulder.

- És minden más.

Scully hitetlenkedő pillantást vetett Darinre.

- Mr. Kennessy, népszerű tudományos magazinokban olvastam pár spekulatív cikket, de még ezek is csak annyit mondtak, hogy évtize-

dek múlva esetleg elképzelhető valamiféle áttörés a nanotechnika területén.

- Az a bizonyos áttörés néha közelebb van, mint az ember gondolná - mutatott rá Darin. - A Wisconsini Egyetem kutatói litográfiái eljárásokat igénybe véve egytized milliméter átmérőjű fogaskerekeket készítettek. Az AT&T Laboratórium, mérnökei félvezetőket hoztak létre hat-tizenkét atomot tartalmazó halmozatokból. Az IBM Kutató Központban a tudósok felrajzolták a nyugati félteke pontos térképét egy emberi hajszál átmérőjének mindössze egyötvened részére.

- De hát bizonyára annak is megvan a határa, hogy mennyire lehet a szerszámokat, áramköröket lekicsinyíteni - vetette fel Mulder.

A kutyák megint vadul ugatni kezdtek, és a szakállas férfi elment, hogy lecsendesítse őket. Darin Kennessy töprengve a homlokát ráncolta, mintha erős harcot vívnának benne az elmentés érzelmek, az igény, hogy elrejtőzzék és letagadja, bármilyen eredményes volt is, illetve a szenvedély, amit a született tudós a munkája iránt érez, még ha kénytelen volt is otthagyni.

- Ez pusztán a probléma egyik megközelítése. David és én az alapokig nyúltunk vissza. Önépítkezés, ahogyan az a természetben előfordul. A Harvardon például kutatók aminosavakat és proteineket használtak fel sablonként új, a sejt méreténél kisebb struktúrákhoz. A bátyámmal egyesítettük, amit tudtunk a szí-

licium mikrominiatürizálási eljárásokról, illetve a biológiai önépítkezésről, és minden főlünk telhetőt megtettünk, hogy mielőbb eredményre jussunk.

- És sikerült?

- Talán. Úgy tűnt, elég jól haladtunk, egészen addig, amíg eljöttem. Gyanítom, az az idő óta bátyám nem állt le, tovább játszott a tűzzel.

- Miért hagyta ott a kutatást, ha ennyire igéretesnek látszott?

- Mindennek megvan a maga sötét oldala, Mulder ügynök - felelte Darin, és a többi túlélőre pillantott. - Előfordulnak hibák, tévedések. A kutatók általában jó párszor elszúróják a dolgot, mielőtt elérik a sikert - ez hozzá tartozik, így gyarapszik a tudás. A kérdés az, megengedhető-e a tévedés a nanotechnika területén.

A puskás nő felmordult, de megjegyzéseit végül megtartotta magának.

-Tételezzük fel, hogy csak egyetlenegy az első nanoszerkezetek közül - egyszerű darab, veszély esetére szolgáló biztonsági lekapcsoló, program nélkül - véletlenül kijut a laborból - folytatta Darin. - Ha ez elkezd meg sokszorozni önmagát, és minden példány újabb és újabb másolatokat hoz létre, körülbelül tíz óra múlva hatvannyolcmilliárd nanoszerkezet lesz. Az elszabadult nanoszerkezetek nem egész két nap alatt szét tudják szedni a földgolyót - *molekulánként!* Két nap! Gondoljanak bele, mikor fordult elő utoljára, hogy bármelyik kormány

ennyi idő alatt döntést hozott volna, még ha vészhelyzetről volt is szó.

Nem csoda, hogy Kennessy kutatását olyan fenyegetőnek vélték a hatalom bizonyos, jól berendezkedett köreiben, ébredt rá Mulder. Nem csoda, hogy mindenáron el akarnak tüntetni mindent, méghozzá nyomtalanul.

- De ön elhagyta a DyMart, mielőtt még elértek arra a pontra, amikor publikálni lehetett volna az elért eredményeket -jegyezte meg Scully.

-A mi eredményeinket aztán soha nem publikálta volna senki - vágta rá Darin, hangjában mély megvetéssel. - Biztos voltam benne, hogy soha nem lesz elérhető a nagyközönség számára. David időnként mondogatta, hogy ennek vagy annak a sikeres kísérletnek az eredményét publikálni kéne, de mindig lebeszéltem róla. Az asszisztensünk, Jeremy Dorman is velem értett egyet. - Felsóhajtott. - Gondolom, David túl közel került a megoldáshoz, ha azok az emberek úgy érezték, hogy kénytelenek felgyújtani a labort és megsemmisíteni a teljes dokumentációt.

- Ugye, Patrice és Jody nincsenek itt önnel? - kérdezte meg Scully. - Nem tudja, hol vannak?

Darin vállat vont.

- Nem beszéltem velük, amióta csatlakoztam ehhez a csoporthoz. - A kutyákra, az őrbódkra, a szögesdrótra mutatott. - Az ő számukra ez a környezet nem lenne elég tetszetős.

- De hát ön Jody nagybátyja - mutatott rá Mulder.

- Az egyetlen ember, akivel az a gyerek jól elszórakozott, az Jeremy Dorman volt. Őt sokkal inkább érezhette nagybácsinak a fiú.

- Ő is a tűzben lelte a halálát - mondta Scully.

- Nem jutott valami magasra a ranglétrán a fickó - biggyesztett Darin Kennessy -, de az üzleti életben jó! kiismerte magát. Ő szerezte a kezdéshez szükséges összeget, és gondoskodott róla, hogy az anyagi támogatás ne is apadjon el. Amikor leléptem, gondolom, majd kibújt a bőréből örömében, hogy a helyemre állhat. - A homlokát ráncoita, egészen elkomodozt, mintha most fogta volna fel, hogy a testvére meghalt. - Régen nagyon közel álltunk egymáshoz, szép napokat töltöttünk el az erdő mélyén.

- Hol? - kérdezett rá rögtön Mulder.

- Patrice tervezett nekem egy kis faházat, hogy igazán ki tudjak kapcsolódni.

Scully Mulderre pillantott, majd visszafordult Darinhez.

- Megmondaná, uram, hogyan találjuk meg ezt a faházat?

Darin megint a homlokát ráncoita, nyugtalanlannak látszott.

- Fent van Colvain közelében, egy kanyargós ösvény vezet el a tisztáshoz.

- Itt a névjegyem - mondta Mulder. - Ha netán a sógornője mégis felbukkanna a gyerekekkel, vagy ha az eszébe jutna még valami.

Darin felvonta a szemöldökét.

- Itt nincs telefon.

Scully megragadta Mulder karját.

- Köszönjük, hogy ennyi időt ránk áldozott.

- Vigyázzanak az aknamezővel -vetette oda a szakállas férfi.

- Köszönjük a figyelmeztetést - felelte Scully.

Mulderrel a fáradtságot, az átizzadt ruhát szinte teljesen elfeledtette az izgalom, amit az új információ felett érzett.

Visszamentek a sűrű erdőn át, a figyelmeztető táblák tucatjai mellett oda, ahol a kocsijukat hagyták.

Scully megdöbbentőnek találta, ahogyan a kommuna él.

- Egyesek mindenre képesek a túlélés érdekében - motyogta a fejét csóválva.

Kenessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Csütörtök, 23:47

Patrice-t Jody kiáltása ébresztette fel nyugtalan álmából. Felült az egyetlen kicsi hálószoba keskeny ágyán, és félrelökte a porszagú plédet.

- Jody!

A faházban sötét volt, és túlságosan is nagy csend - amíg a kutya fel nem vakkantott. Patrice megdörzsölte a szemét, és kiugrott az ágyból. A fiának szüksége van rá.

A nappali felé menet nekiütközött egy öreg széknak, felszisszent és félrelökte.

. A hold épp annyi ezüstös fényt adott, hogy valamennyire látni lehessen a nappaliban. A pamlagon fekvő fiú verítékben fürdőit. Az este gyújtott tűz parazsa vörös-arany fényben izzott a kandallóban, inkább csak jó illatot adott, mint meleget. Sötétedés után senki nem láthatta meg a füstöt.

A zsarátnok egy pillanatra felidézte az aszszonyban a tüzet, amelynek lángjai között a férje a halálát lelte. Megborzongott. David ambiciózus volt és impulzív, és valószínűleg nagyobb kockázatot vállalt, mint tanácsos lett

volna. **De** szenvedélyesen hitt a munkájában, és megtett mindent, ami tőle telt.

Most aztán meghalt, a munkája miatt... és Jody elveszítette az apját.

Vader ott ült a pamlag mellett, mint valami fekete őr. Amikor megpillantotta Patrice-t, a farka hangos puffanással néhányszor a keményfa padlónak csapódott a leesett párna mellett. Halkan nyüszítve a takarók közé fúrta az orrát.

Jody felnyögött, aztán még egy rémült kiáltás hagyta el az ajkát.

Patrice gondterhelt arccal hajolt fia fölé. Vader felnézett rá barna szemével, és vinnyogott, mintha azt kérdezné gazdaasszonyától, miért nem csinál már valamit. Patrice azonban nem ébresztette fel a fiút.

Rémálmok. Már megint.

Az elmúlt héten Jody számtalanszor riadt fel rettegve az elszigetelt faház csendjében. Kétségbeesett menekülésük kezdete óta bőven volt ok rá, hogy a fiút lidércnyomás kínozza. De vajon a félelem volt-e, ami a rossz álmokat előidézte... vagy valami más?

Patrice letérdelt, és Vader rögtön odanyomakodott hozzám orrával megbökdöste az oldalát, megnyugtatóra várva. Az asszony megpaskolta a kutya fejét, megvakargatta a fülét, ahogyan a labrador szerette.

- Minden rendben van, Vader - mondta, és nem is annyira a kutyát vigasztalta, mint saját magát.

Tenyerét Jody forró homlokára tette. A fiú nyöszörögve fészkelődött, és Patrice eltűnődött, nem lenne-e jobb, ha mégis felébresztené. A kis test a sejtek valóságos csatatere volt. Bár David mindvégig tagadta, mit tett, az asszony pontosan tudta, mi okozza a lázat.

Patrice néha eltöprengett, nem lenne-e jobb a fiúnak, ha mégis meghalna - és aztán gyűlölte magát, amiért képes volt ilyesmire gondolni is...

Vader odaballagott a kandallóhoz, körülszaglászta a kopott fotelt, azután szájában egy nyálas teniszlabdával visszatért Jody ágyához. Játszani akart, mintha azt gondolná, attól fog rendbejönni minden.

Patrice a homlokát ráncolva elfordult a pamlagtól.

- Istentelenül sok benned az energia, tudsz róla?

Vader halkán szűkölt, és rágcsálni kezdte a labdát.

Az asszonymak eszébe jutott egy jelenet, amely nemrég játszódott le kellemes, öreg tigardi házukban. Daviddal a nappaliban üldögéltek. Jodynak aznap különösen erős fájdalmai voltak, és miután forró fürdőt vett, beszédte gyógyszereit, és korán ágyba bújt.

Vader nem bírt nyugton maradni, és mivel kis gazdájára nem számíthatott, a felnőtteket nyaggatta. David szórakozottan kötélhúzást játszott a labradorral, Patrice pedig nézte őket, és nem tudta, mit gondoljon. A család kedven-

ce tizenkét éves volt már, egyidős Jodyval, és élénksége sehogyan sem illett a korához.

- Vader egészen olyan, mintha megint kölyökkutya lenne - jegyezte meg az asszony. Nemrég a labrador még alvással töltötte a nap legnagyobb részét, alig mozgott, eltekintve a heves farkcsóválástól, amellyel a hazatérő családtagokat üdvözölte. Mostanában azonban olyan eleven és játékos volt, amilyennek hosszú évek óta nem látták. - Kíváncsi lennék, mi történt vele.

David a széles vigyorával, rövid, sötét hajával, vaskos szemöldökével egyszerűen ellenállhatatlan volt.

- Semmi.

Patrice elhúzódott tőle.

- Megint bevitted Vadért a laborba? Mit csináltál vele? - Hangja fagyosan, haragosan csengett.

Vader kiejtette szájából a játékszert, amelyen gazdájával huzakodtak, és asszonyára meredt, mintha azt kérdezné: elment talán az esze, hogy ilyenkor kiabál, amikor ők játszanak?

David nagyon komolyan nézett feleségére.

- Nem csináltam vele semmit. Becsület-szavamra.

Vader éleset vakkantott, újra elkapta a játékszert, és morogva cibálni kezdte. David a pamlag karfájának dőlve igyekezett ellenállni.

- Csak nézz rá, szívem! Nem ismertem, hogyan gondolhatod, hogy bármi baja lenne.

Házasságuk évei alatt Patrice megtanult valamit, amit kellőképpen gyűlölt is. Mindig pontosan meg tudta állapítani, mikor hazudik a férje...

David a kutatásra összpontosított, nyomult előre, nem törődve szabályokkal és korlátozásokkal. Sok mindent nem beszélt meg a feleségével, csak tette, amit helyesnek vélt. David Kennessy ilyen ember volt, és kész.

Túláságosan is a munkájára koncentrált, nem vette észre a DyMarben előforduló gyanús eseményeket. Patrice-nek feltűntek bizonyos dolgok, a házukat emberek figyelték esténként; amikor Daviddal elmentek valahová, követték őket; különös kattánások hallatszottak olykor a telefonban... férje azonban csak legyintett, ha elmondta neki, mit tapasztalt. Ilyen briliáns elme hogyan is lehet ennyire naiv! De legalább az utolsó pillanatban felhívta, figyelmeztette.

Ő pedig fogta Jodyt és menekült, miközben a tüntetők felgyújtották a labort, a férje pedig Jeremyvel együtt ott rekedt a lángok poklában. Azokat, akik feldúlták a házat, isteni szerencsével sikerült elkerülnie, és aztán újra menekült, hogy itt elrejtőzhessen a fiával. Az *egészes* fiával.

Jody most már nyugodtabban aludt a pam-lagon. Testhőmérséklete továbbra is magas volt, de Patrice tudta, ez ellen semmit sem tehet. Betakargatta a fiát, kisimított a homlokából egy átizzadt szőke fürtöt.

Vader a padlóra ejtette a teniszlabdát, szemlátomást beletörődött, most nincs esélye rá, hogy bárki játsszon vele. Nagyot szusszantott, háromszor körbefordult a pamlag előtt, majd kényelmes pózba helyezkedett, hogy tovább őrizze kis gazdáját.

A kutya odaadása megnyugtatta Patrice-t. Visszament a hálósobába, örült, hogy végül mégsem ébresztette fel a fiát. Legalább nem gyújtott lámpát... A fény elárulhatta volna itt-létüket.

Patrice ébren feküdt, hol melege volt, hol a hideg rázta. Pihenésre vágyott, de tudta, ébernek kell maradnia.

Lehunyta a szemét, és csendesen elátkozta a férjét. Aztán tovább hegyezte a fülét, nem hall-e gyanús zajt.

*Könyörületesség Kórház, Halottasház
Portland, Oregon állam
Péntek, 5:09*

Edmund egészen megdöbbenőnek találta, hogy ilyen hamar megérkeztek a hivatal emberei, főként tekintetbe véve a tényt, hogy a Georgia állambeli Atlantából kellett idáig utazniuk. Viselkedésük olyannyira elbátortalanította, hogy nem merte felszólítani őket, igazolják magukat.

Örült, hogy valaki végre hisz neki a történetekkel kapcsolatban.

Edmund az éjszakai incidenst követően lepecsételte a 4E rekeszt, és a hőmérsékletet lecsökkentette, amennyire csak lehetett, bár senki nem mutatott különösebb hajlandóságot, hogy megtekintse a szörnyeteget. Alig várta, hogy beszélhessen mentorával, dr.Quintonnal, aki a boncolás során vett különös váladékmin-ta elemzésével foglalatoskodott.

Ám a hivatal emberei értek oda előbb, három jellegtelen alak, olyan fellépéssel, hogy Edmund akaratlanul is folyton lesütötte a szemét.

Jól öltözöttek voltak, ápoltak, elegánsak, de valahogy hátborzongatóak.

- A Közegészség- és Járványügyi Központtól jöttünk - közölte az egyik határozott hangon.

- A KJK-tól? - dadogta Edmund. - Azért, azért...

- Feladatunk az, hogy lefoglaljuk azt a szerves szövetet, amelyet a hullaház hűtőjében tárolnak - mondta a bal oldali fickó. - Tudomásunk szerint tegnap kellemetlen eseményre került sor.

- Úgy bizony - vágta rá Edmund. - Találkoztak már ilyesmivel? Utánnéztem az orvostudománnyal foglalkozó könyveimben...

- A biztonság kedvéért meg kell semmisítenünk az anyagot - vágott közbe a jobb oldalon álló férfi.

Edmund örült, hogy valaki végre a kezébe vette az irányítást, és ő fellélegezhet.

- Át kell vizsgálnunk mindent, ami az áldozattal kapcsolatos. Nyilvántartás, boncolási jegyzőkönyv, esetleg levett szövet- vagy egyéb minták - vette át a szót a középső. - Ezenkívül különös gonddal fogjuk fertőtleníteni a hűtőjüket minden négyzetcentiméterét.

- Gondolják, hogy én is megfertőződtem? - aggodalmaskodott Edmund.

- Ez teljességgel kizárható, uram. A tünetek azonnal jelentkeztek volna.

Edmund nagyot nyelt, de tudta, mi a kötelessége.

- Engedélyt kell kérnem - mondta. - A felelősség a törvényszéki orvosszakértőé.

- Így igaz - szólalt meg a helyiségbe ekkor belépő Frank Quinton. Kedves nagypapáarca elkomorult. - Mi folyik itt?

A jobb oldalon álló férfi válaszolt.

- Biztosíthatom, uram, jelen esetben mi vagyunk az illetékes hatóság. Ez minden valószínűség szerint nemzetbiztonsági és közegészségügyi kérdés. Rendkívüli módon nyugtalanít bennünket a dolog.

- Engem is - közölte Quinton. - Önök kollégái azoknak az FBI-ügynököknek, akik itt jártak?

- A művelet e fázisa kívül esik az ő hatáskörükön. Ez a jelenség rendkívüli veszélyt rejtethet magában a szükséges elszigetelő eljárás ismeretének hiányában.

Úgy tűnt, a középső férfi tekintete még a törvényszéki orvosszakértőt is megfélemlítette.

- Uram - mondta egyik társa -, egész csapatot kell ide behoznunk, hogy eltávolíthassuk az... anyagot a hűtőből. Igyekszünk a lehető legkevesebb kényelmetlenséget okozni önöknek.

- Nos, feltételezem... - Quinton hangja elhalt, amint a három férfi mindkettejüket kiterelte a helyiségből.

- Jöjjön, Edmund, igyunk egy kávé - mondta végül Quinton, és nyugtalanul hátrapillantott a válla felett.

Edmund, akit boldoggá tett a törvényszéki orvosszakértő meghívása - még soha nem érte

ilyen megtiszteltetés -, beszállt a liftbe, és felment a kórház kávézójába. Folyton azt a sokcsápú lényt látta maga előtt, amint megpróbál kiszökni a hűtőrekeszből.

Normális esetben ezernyi kérdést tett volna fel főnökének, bizonyítandó, hogy mi mindent megtanult az éjszakai műszakok során. Quinton azonban némán, gondolataiba mélyedve ült. Elővette az FBI-ügynököktől kapott névjegyet, és gondterhelt arccal, töprengve forgatta ujjai között.

Mire egy órával később visszatértek az alagsorba, a halottasház már üres volt, szemlátómást kisikálták és fertőtlenítették. A 4E jelű rekeszből elvitték az egész hűtőtálcát. Az emberek nem hagytak sem jegyzőkönyvet, sem nyugtát, semmit.

- Így nem tudunk kapcsolatba lépni velük, hogy megkérdezzük, mire jutottak - állapította meg Edmund.

A törvényszéki orvosszakértő azonban csak ennyit mondott:

- Talán jobb is.

Ördögtajték

Tengerpart, Oregon állam

Péntek, 10:13

Az óceán óriási robajjal ütközött a fekete szikláknak. Mintha jókora kődarabokat hajítottak volna le nagy magasságból. A szél hidegen, sósán, nedvesen csapódott Scully arcába.

- Ördögtajtéknak hívják - közölte Mulder, mintha társa nem tudná elolvasni az „Oregon állam látnivalói” feliratú tábla további szövegét.

Odalenn a víz tejfehéren, tajtékozva örvénylett, amint a hullámok bezúdultak a sziklán keletkezett bemélyedésbe. Mögötte valamiféle lejtős akna alakult ki, és amikor a hullámok pontosan szemből érték a keskeny átjárót, az felfokozta a víz erejét, és mint egy ágyú, fellökte toronymagásra, egészen a sziklák tetejéig, eláztatva az óvatlan turistákat.

A tábla szerint több tucat ember halt meg itt; gyanútlan nézelődők, akik lementek egészen a sziklák aljához, és épp rossz helyen álltak, amikor a gejzír feltört.

A parkolóban lakóbuszok, kombikocsik és bérelt autók tucatjai álltak, helybeli és más ál-

lamokból érkezett családok zárandokoltak ide, hogy megnézzék az óceánt. Fejük felett sirályok rikoltoztak. Scully fejfájással küszködve nagyokat szippantott a hűvös, tengerillatú levegőből. Kabátját egészen nyakig felgombolta. Mulder rögtön a szikla széléhez ment, kíváncsian várta, hogy a vízoszlop a magasba emelkedjék. Scully elővette rádiótelefonját, és örömmel látta, hogy végre van térerő. Beütötte a portjandi törvényszéki orvosszakértő számát.

-Á, Scully ügynök - üdvözölte dr. Quinton. - Egész délelőtt próbáltam elérni.

- Mire jutott? - kérdezte a nő. Miután az állatorvosnál látta a kutya fertőzött vérért, megkérte Quintont, vizsgálja meg a különös nyálkából Vernon Ruckman boncolásakor vett, nála lévő mintát. Most, miközben szorosan a fülére szorította a telefont, és összeráncolt homlokkal hallgatta a férfi szavait, intett Muldernek, hogy jöjjön oda hozzá. - Ez lehetetlen - mondta a telefonba. - Az az ember nem lehet életben. Még ha valami elképzelhetetlenül mély kómában lett volna is, boncolást végeztem rajta.

- Ismerem Edmundot - mondta Quinton -, nem ijedős típus. Kicsit túlbuzgó, ami néha idegesítő tud lenni, de ilyen sztorit nem talál ki, az biztos. - Rövid hallgatás után folytatta. - Sajnos, mielőtt személyesen utánajárhattam volna a dolognak, érkezett néhány úriember a Közegészség- és Járványügyi Központtól, és mindent sterilizált. Elővigyázatosságból még a hűtőtálcát is magukkal vitték.

- A KJK-tól? - hitetlenkedett Scully. Sokszor dolgozott már KJK-sokkal, igazi profik voltak, és szigorúan betartották az előírásokat. Amit Quinton elmondott, nem illett bele a róluk kialakult képbe.

Úgy tűnt, nem ők jártak Portlandben. Valaki más!

Scully most még jobban nyugtalankodott amiatt, amit reggel tudott meg, amikor felhívta Atlantát, hogy megkérdezze, hogyan állnak a mintával, amit ő személyesen küldött be. A laboráns elveszítette a mintát!

Mulder odajött, hátrasimította nedves haját. Szemöldökét felvonva kérdően nézett társára. Scully igyekezett, hogy hangja ne árulja el.

- Dr. Quinton, ön elemzés céljából magánál tartott egy mintát abból a különös anyagból. Találtvalamit?

Az orvosszakértő kis töprengés után válaszolt.

- Úgy gondolom, valamiféle fertőzés lehet - nyögte ki végül. - Apró pöttyök, amilyeneket még soha nem láttam. Az anyag teljesen tele van velük. A legerősebb nagyításnál meg kellett állapítanom, hogy semmilyen mikroorganizmushoz sem hasonlítanak. Szögletes kis dobozok, kockák, szimmetrikus formák...

Scully hátán a hideg futkosott, amint eszébe jutottak Darin Kennessy szavai.

- Ön találkozott már ilyesmivel, Scully úgynök? - érdeklődött Quinton. - Hisz ön is orvos.

Scully megköszöri a torkát.

- Erről később még beszélünk, uram. Most konzultálnom kell a társammal. Köszönöm az információt. - Befejezte a beszélgetést, és Mulderre nézett.

Miután röviden vázolta a beszélgetést, Mulder bólintott.

- Elég sürgős volt nekik, hogy eltüntessék az őt holttestét. Méghozzá nyomtalanul.

Scully a szikláknak csapódó víz robaját hallgatva töprengett.

- A KJK nem így dolgozik. Ezek nem vettek fel jegyzőkönyvet, és nem hagytak telefonszámot sem arra az esetre, ha Quinton doktor újabb információ birtokába jutna.

Mulder begombolta a kabátját.

- Scully, ezek nem KJK-sok voltak. Szerintem ugyanannak a csoportnak lehettek a képviselői, amelyik a DyMar Labort lerombolta, és megpróbálta az egészet az állatvédők nyakába varrni.

- Mulder, miért szánna rá magát bárki ilyen szélsőséges tettekre?

- Hallottad Kennessy öccsét. Nanotechnikai kutatás - felelte a férfi. - Valami valahogyan elszabadult, talap egy kísérleti állat révén. A biztonsági őt holttestéről származó nyalka ezek szerint vészesen hasonlít annak a kutyának a vérmintájára...

Scully csípőre tette a kezét, vörös haját fújta a szél.

- Mulder, azt hiszem, meg kell találnunk azt a kutyát, és Patrice és Jody Kennessyt.

- Egyetértek, Scully. Es azok után, amit Quintontól hallottunk, attól tartok, nem mi vagyunk az egyetlenek, akik keresik őket.

*Tillamook megye
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 10:47*

Szakadt a hideg eső, eláztatta őt is, az utat is, és egyáltalán mindent. Dormannek azonban sokkal fontosabb problémái is voltak, mint a rossz idő.

A sejtjeiben valóságos háború dúlt. Bőrét síkos foltokban borította a nyálkás hordozóanyag, amelyben nyüzsgtek az önsokszorozó nanolények.

Izmai remegtek, vibráltak, de ő csak emelgette a lábát, lépkedett, ment előre. Az agyának mintha egyre kevesebb szerep jutott volna a testében; jelentős erőfeszítések árán érte csak el, hogy az ízületek behajlottak, a végtagok mozogtak, olyan volt, mint egy bábos, akinek vastag kesztyűben, bekötött szemmel kell irányítania egy bonyolult új marionettbábót.

Egy autó száguldott el mellette. Kereke pont eltalálta az út egy bemélyedésében összegyűlt tócsát, és hideg esővíz zuhatagát fröcskölte a férfira.

Dorman, mintha észre sem vette volna, vándorogott tovább a sáros padkán. Az út beaknyargott az erdő borította hegyek közé. A fér-

finak fogalma sem volt róla, hogy hány mérföldet tett meg Portland óta, de tudta, meg kell találnia a módját, hogy gyorsabban haladhasson. Pénze nem volt, de egyébként sem mert volna autót bérelni, hátha valakinek feltűnik a neve. Senki nem tudta, hogy még életben van, és azt akarta, hogy ez maradjon is így. Arról nem is beszélve, hogy lázadozó testével, ki-kihagyó látásával mindenképpen jobb, ha nem ül volánhoz...

Útja most a megyei mázsálóház mellett vitt el. Vacak kis bodega volt, a kapu mellé stoplámpát szereltek a teherautók számára. Az ablakokon le volt húzva a roló, és egy táblán, amely úgy festett, mintha hónapok óta kinn lenne, ez állt: „Mázsálóállomás zárva”.

Dorman, amint elvonszolta magát az épület előtt, vágyakozó pillantást vetett rá. Biztosan nincs benne fűtés, sem ennivaló, se más, amire szüksége lett volna, de legalább száraz. Annyira szerette volna, ha egy kis ideig nem verné ilyen kegyetlenül az eső, ha alhatna egy keveset... bár akkor valószínűleg nem ébredne fel többé. Egyre fogyott az ideje.

Bandukolt tovább. Különös, megmagyarázhatatlan fonnák siklottak át vibrálva a látóterén. A nanolények megint a látóidegeivel vacakoltak, helyrehozták az esetleges hibákat... vagy egyszerűen csak szórakoztak vele. Színeket már napok óta nem látott.

Erősen összeharapta fogait, érezte állkapcsában a fájdalmat. Szinte örült neki, ez leg-

alább igazi fájdalom volt, nem csupán mellékhatása annak, hogy testét elárasztották az önprogramozó nanoszerkezetek.

Olyannyira koncentrált arra, hogy lábai egymás után tegyék a lépéseket, meg sem hallotta a közeledő jármű motorjának zúgását.

A zaj egyre hangosabb lett. Hatalmas farönkszállító kamion volt, félig megrakva lehántott kergű fenyő szálfákkal. Dorman hátránézett, azután még lejjebb húzódott a padkán. A sofőr villantott.

Dorman hallotta a motor hördülését, amint a sofőr sebességet váltott. A légfék nagyot szusszant, és a kamion megállt úgy tíz méterrel Dorman előtt.

A férfi csak állt és bámult, képtelen volt elhinni, hogy ilyen szerencse érte. Ez az ember hajlandó őt felvenni. Dorman sietett a kocsához, vizes cipője cuppogott. Karját a mellkasa köré kulcsolta.

A sofőr áthajolt az ülésen, kinyitotta a jobb oldali ajtót. Dorman megkapaszkodott a fogantyúban. Lába remegni kezdett, amint felsemelt, hogy fellépjen a lépcsőre. Végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és felhúzta magát. Átázott, fázott, halálosan kimerült volt.

- A mindenit, maga aztán siralmasan fest! - állapította meg a sofőr. Alacsony, testes, szőke hajú, kék szemű férfi volt.

- Siralmasan is érzem magam - felelte Dorman, és egészen meglepődött, hogy a hangszálai működnek.

- Na, most majd talán javul a helyzet. Van hová mennie, vagy csak úgy megy az orra után?

- Van hová mennem - válaszolta Dorman. - Épp oda próbálok eljutni.

- Hát velem eljőhet a parti országút leágazásáig. A nevem Wayne. Wayne Hykaway.

Dorman gyanakvó pillantást vetett rá. Nem akarta, hogy kiderüljön, kicsoda.

- Én... David vagyok - mormolta. Becsapta az ajtót, kezét megviselt kabátja zsebébe dugta, és összehúzta magát. Hykaway a kezét nyújtotta, de gyorsan vissza is rántotta, amint nyilvánvalóvá vált, hogy utasa nem akar kezet fogni.

A fülkében párás meleg volt. A ventilátorok nyomták be a forró levegőt. A rádióban híreket mondtak, a CB csak recsegett, rossz volt a vétel itt az isten háta mögött.

A sofőr sebességbe tette az autót, a motor zúgott, és a hatalmas kamion lassan megindult a vizes úton.

Dorman csak arra tudott gondolni, hogy percről percre, mérföldről mérföldre közelebb kerül céljához. Ennek a szerencsétlen sofőrnek fogalma sem volt róla, hogy milyen halálos kockázatot vállalt, de Dorman csak a végső célra koncentrálni tudott - meg kell találnia Patrice-t, Jodyt és a kutyát. Bármilyen áron.

Dorman az ajtónak dőlt, igyekezett elfojtani magában a bűntudatot és a félelmet. Mereven bámult előre a szélvédőn át. Nem szabad, hogy a sofőr megérintse. Egy újabb holttest már

végképp gyanút ébresztene bizonyos körökben.

A szívélyes sofőr lekapcsolta a rádiót, és megkísérelt beszélgetni, de miután Dorman nem válaszolt, elkezdett önmagáról mesélni. Elmondta, milyen könyveket szeret, mi a hobija. Amikor már nem volt miről beszélnie, újra bekapcsolta a rádiót, másik állomást keresett, de semmi jót nem talált, így kikapcsolta.

Dorman a testére koncentrált. Érezte, hogy a bőre hullámzik, vonaglik, izomkinövésai felárá vándoroltak, ahogy épp kedvük tartotta. Könyökét az oldalához szorította, érezte kabátja nedves anyagát éppúgy, mint a pórusaiból áradó síkos nyálkás hordozóanyagot.

Miután Dorman már húsz perce ült transzszerű néma csendben, a sofőr gyanakvó pillantásokkal kezdte méregetni, mintha azon tűnődne, ugyan miféle pszichopatát vett fel ostoba módon.

Dorman az oldalsó ablakon bámult ki, nehogy véletlenül is összeakadjon a tekintetük - és ekkor a gyomra görcsbe rándult. Összegörnyedt, kezét a hasára szorította. Összeszorított fogain át szűrte a levegőt. Valami rángott a bőre alatt, mintha egy vakond fúrná át magát a mellkasán.

- Hé, jól van? - kérdezte a kamionos.

- Igen - felelte minden erejét összeszedve Dorman. Nagy nehezen sikerült visszanyerni uralmát lázadozó szervei felett. Mély levegőt vett. A görcsök végre elmúltak.

Továbbra is érezte azonban, hogy belső szervei vándorolnak, mintha próbálgatnák, milyen szabadnak lenni. Vad vihar dúlt a bensejében.

Wayne Hykaway rápillantott, azután a vizes útra koncentrált. Úgy szorította a kormányke-
reket, hogy ujjízületei elfehéredtek.

Dorman továbbra is hallgatott az ajtónak dőlve. A síkos nyalka tócsává kezdett gyülem-
leni körülötte az ülésen.

Tudta, bármelyik percben előfordulhat megint, hogy elveszíti az uralmat a teste felett. Percről percre egyre nehezebb lett a helyzete...

Max, Vegyesboltja és Galériája
Colvain, Oregon állam
Péntek, 12:01

Scully már annyira belefáradt a vezetésbe, hogy örült, amiért alkalma adódik megállni, és még pár embertől megkérdezni, nem látták-e véletlenül Patrice és Jody Kennessyt.

Mulder az anyósülésen ült, az ölében tartott zacskóból sajtos chipset rágcsált, és néhány morzsát a kabátjára ejtett. Mindeközben az állam térképét tanulmányozta.

- Képtelen vagyok megtalálni ezt a várost a térképen -jelentette ki. - Colvain, Oregon.

Scully leparkolt egy régi, zsindeletetős ház mellett, amely elé póznát állítottak fel, és rá láncon lógó táblát erősítettek. *Max Vegyesboltja és Galériája.*

- Mulder, benn vagyunk a városban, és én mégsem találom!

A vegyesbolt ajtaja fölé szerelt csengő hangosan csilingelt, amikor a két ügynök belépett az üzletbe.

- Na persze, gondolhattam volna - pillantott fel Mulder.

Az 1950-es évekből származó hűtők álltak a falnál, tele üdítővel, mélyhűtött áruval. A pénz-

tárgép körüli dobozok különféle édességeket és rágógumikat kínáltak.

Pólótrikók lógtak egy állványon, amely mellett illatos cédrusból faragott csecsebecsékkal megrakott polc állt. A választékot kulcstartók, kártyacsomagok, poháralátétek tették teljessé.

Scully megpillantott pár egyszerű akvarellt a sörhűtő fölött, árcédula lógott az aranyszínű keretekről.

- Mit gondolsz, van itt valamiféle megyei rendelet, amely megköveteli, hogyminden településen legyen bizonyos számú galéria? - kérdezte.

A pénztárgép mögött idős nő ült. Haját rémes vörösre festette, vastag szemüvege tele volt ujjlenyomatokkal. Rongyosra olvasott bulvárlapot lapozgatott, amelynek első oldalán ilyen címek álltak: *Megtalálták a jetit New Jerseyben, Lefagyasztott földönkívüli embriók a kormányhivatalban és Kannibálok Arkansasban.*

Mulder megtekintette a címlapot, és felvont szemöldökkel társára pillantott. A vörös hajú nő rájuk nézett szemüvege fölött.

- Mivel szolgálhatok? Térkép? Üdítő?

Mulder felmutatta igazolványát.

- FBI-ügynökök vagyunk, asszonyom. Útba tudna igazítani bennünket egy faházhoz, amelynek bizonyos Mr. Darin Kennessy a tulajdonosa?

Scully megint, ki tudja hányadszor elővette a fotókat, és letette őket a nő elé, aki sietve

összehajtogatta újságját, és bedugta a pénztárgép mellé. Feljebb tolta a szemüvegét, és megtekintette a képeket.

- Ezeket az embereket keressük - közölte szűkszavúan Scully.

Jody Kennessy mosolygott ugyan, de arca leginkább halálfejlére emlékeztetett, bőre szürkés volt, haja alig.

A vörös hajú lekapta a szemüvegét, megtörölte egy papír zsebkendővel, majd visszabiggyesztette az orrára.

- Igen, azt hiszem, láttam őket. Legalábbis a nőt. Úgy két hete járhatott erre.

Mulder rögtön felélénkült.

- Igen, körülbelül erről az időpontról van szó.

Scully előrehajolt, a szükségesnél lényegesen több részletet árult el, hogy a nő feltétlenül úgy érezze, segítenie kell.

- Ez a fiú nagyon beteg. Leukémiás, és a végső stádiumban van. Orvosi ellátásra van szüksége. Amióta a fotó készült, valószínűleg tovább romlott az állapota.

A nő még egyszer megnézte magának Jody képét.

- Hát, akkor lehet, hogy tévedek - mondta. - Amennyire vissza tudok emlékezni, a fiú, aki ezzel a nővel volt, egészségesnek látszott. Biztos a Kennessy-faházban vannak. Régóta üresen áll. - Hátradőlt, a szék nagyot recscent. - Nem sok minden történik itt úgy, hogy ne tudnánk róla.

- Útbaigazítana bennünket, asszonyom? - érdeklődött udvariasan Scully.

- Hét-nyolc mérföldet mennek visszafelé, bekanyarodnak egy kis mellékútra, ez a Locust dűlő, mennek vagy negyed mérföldet, aztán balra kanyarodnak egy földútra, és jobbra a harmadik kocsibejáró. - Műanyag gyöngysorával játszadozott beszéd közben.

- Végre valami konkrétum - sóhajtott fel Scully, és társára nézett. A gondolat, hogy megmentheti Jody Kennessyt, új energiával töltötte fel.

FBI-ügynökként Scullynak minden helyzetben meg kellett őriznie tárgyilagosságát, érzelmekről szó sem eshetett, nehogy elveszítse józan ítélőképességét. Ebben a pillanatban nem tudott tárgyilagossá maradni. Jody és ő sorstársak voltak, hisz mindkettejüknek a rákkal kellett felvennie a harcot, s ezért erős kötődés alakult ki benne az ismeretlen fiúcska iránt. A vágy, hogy segítsen rajta, sokkal kízóbb volt, mint gondolta, amikor Mulderrel elindultak Washingtonból, hogy kivizsgálják a DyMabeli tüzeset körülményeit.

Az ajtó felől csilingelés hallatszott, egy rendőr sétált be a boltba súlyos léptekkel.

- A szokásosat, Jared? - kérdezte a nő, de már ütögette is a pénztárgép billentyűit.

- Én már nem változom meg, Maxie - felelte a férfi, miközben kivett a hűtőből egy nagy üveg szénsavas narancslét. A nő elébe rakott egy zacskó sajtos kekszet.

A rendőr udvariasan biccentett Mulder és Scully felé, figyelmét nem kerülték el a fotók, sem Mulder igazolványa.

- Segíthetek valamiben? - érdeklődött.

- FBI-ügynökök vagyunk, uram - felelte Scully. Megmutatta neki a fényképeket, és megkérdezte, hajlandó-e együttműködni velük. Talán mutathatná az utat a faházig, ahol Patrice-t és Jodyt esetleg túszként fogva tartják. Ekkor a Jared oldalára erősített rádió adó-vevő recsegni kezdett.

A diszpécser hangja bár határozott volt, mintha riadtnak tűnt volna.

- Jared, azonnal gyere be! Vészhelyzet! Egy arra járó autós holttestet talált az országúton, körülbelül háromnegyed mérfölddel Doyle birtokán túl.

A rendőr lekapta övéről a rádiót.

- Itt Penwick - szólt bele. - Miféle holttestről van szó?

- Egy kamionsofőr - felelte a diszpécser. - A rönkszállítója lecsúszott az útról. A fickó kiterült a volán mögött, és... szóval nagyon furcsa. Ilyen baleseti sérülésekről még életemben nem hallottam.

Mulder gyors pillantást vetett Scullyra. Mindketten tudták, ez nagyon úgy hangzik, mint a biztonsági őr esete.

- Menj tovább, Scully! Én elkísérem Penwick rendőrt, körülnézek a baleset helyszínén. Ha a dolog nem érdekes számunkra, akkor megkérem, hogy vigyen utánad.

Scully bólintott. Kellemetlen érzés volt elválni társától, de tudta, mindkét helyszínt késedelem nélkül meg kell vizsgálniuk.

- Ne feledd a szükséges óvintézkedéseket!

- Oké, Scully. - Mulder az ajtóhoz rohant,

- Írd a számlámhoz, Maxie! - szólt oda a rendőr a vörös hajú nőnek, felkapta kekszét, üdítőjét és már ott sem volt.

Scully sietett utánuk.

- Keresd meg őket, Scully - kiáltott vissza Mulder a rendőrautótól. - Tudj meg minél többet! Rádiótelefonon hívlak.

Csapódott a két ajtó, és a rendőrkocsi kipörögő kerekeivel kavicszáport zúdítva az épület falára, kikanyarodott az útra.

Scully odament bérelt autójukhoz, és előhalszta a kulcsot. Az ülésen heverő rádiótelefonra nézett, és bosszúsan elhúzta a száját. Már megint nem volt térerő.

Kennessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 12:58

Vader ugatott. Eddig a tornácon hevert, de most felpattant, járkálni kezdett, torkát mély morgás hagyta el.

Patrice megdermedt, aztán az ablakhoz sietett. Kiszáradt a szája.

Jól ismerte a kutyát, tudta, most nem a mókusokat ijesztgeti.

Ez az ugatás figyelmeztetés volt. Patrice sejtette, hogy előbb-utóbb bekövetkezik.

Odakinn a fák magas, sötét fallal vették körül a tisztást. A fűszálakat enyhe szellő borzolta, a levegő tiszta volt és párás a nemrég elállt esőtől. Patrice egykor festőinek találta a rétet, amelyre pontosan ráillett a faház a maga természetes stílusával. Darin azt mondta, gyönyörű hely, és ő tökéletesen egyetértett vele.

Most azonban a fáktól klausztrofóbiája támadt, a jókora tisztáson pedig valahogy sebezhetőnek, kiszolgáltatottnak érezte magát.

Vader megint ugatott, odaállt a tornác szélére, magasra emelt orra az erdőben eltűnő kocsifeljáró felé mutatott. Fekete orrlyuka remeggett.

- Mi az, anya? - kérdezte Jody. Feszült arc-kifejezésén látszott, ő is megrémült. Anyja nemhiába oktatgatta két héten át.

- Valaki jön - felelte Patrice.

Összeszedte minden bátorságát, leoltotta a lámpákat, összehúzta a függönyöket, azután beállt a nyitott ajtóba, és hegyezte a fülét. Felkészületlenül érte őket, hogy menekülniük kellett.

Patrice átkutatta a faházat, de Darin sajnos nem hitt a fegyverekben. Az asszony abban bízott, hogy rejtekhelyüket nem fedezik fel, most azonban, hogy ez mégis bekövetkezett, a puszta kezén és a találékonyságán kívül nem volt semmije, amivel megvédhette volna magát és fiát.

Jody melléje nyomakodott, de ő visszatolta a házba.

- Anya! - méltatlankodott a fiú, ám az asszony szigorú arccal, felemelt mutatóujjal figyelmeztette. Jody gyorsan visszahúzódott.

A védelmező anyai ösztön erővel töltötte el Patrice-t. Tehetetlen volt a rákkal szemben, tehetetlen volt, amikor gyermeke apját megölték állatjogi aktivistának álcázott sötét alakok, ugyanazok, akik követték őket, lehallgatták a telefonjukat, akik most is a nyomukra próbálnak bukkanni. Ő azonban minden tőle telhetőt megtett, hogy fiát biztonságos helyre vigye, és eddig sikerült is életben tartania. Patrice Kennessynek nem állt szándékában most feladni.

Ekkor egy alak jelent meg a fák között, gyalog közeledett a kocsifelhajtón, egyenesen a ház felé tartott.

Patrice-nek nem volt ideje elmenekülni.

Agyában egymást kergették a gondolatok, el nem tudta képzelni, hol követett el hibát, mivel árulta el magát és rejtekhelyüket. Hirtelesen eszébe jutott, hogy amikor utoljára bement egy vegyesboltba, a pénztárgépnél ücsörgő megdöbbenően vörös hajú idős nő nagyon megnézte magának piszkos szemüvege fölött...

- Ki az, anya? - kérdezte suttogva a kihűlt kandalló mellett álló Jody. - Látod?

Patrice örült, hogy reggel nem gyújtott tüzet, az árulkodó füst még inkább rájuk terelte volna a figyelmet.

Készítettek haditervet ilyen esetekre is, úgy gondolták, mindketten észrevétlenül kisurrannak a házból, eltűnnek a fák között, és elrejtőznek a hegyoldalt borító erdőben. Jody elég jól kiismerte már magát a környéken. Csakhogy ez a beható megglepte őket. Gyalogjött, árulkodó motorzúgás nélkül. És most már nem volt idejük menekülni.

- Jodyj fogd Vadert, menj a hátsó ajtóhoz, és bújj el! Állj készen, ha úgy alakul a helyzet, azonnal rohanj a fák közé.

A fiú riadtan pislogott.

- De hát nem hagyhatlak itt, anya!

- Feltartom őket, hogy némi előnyre tehesszert. Ha nem akarnak rosszat, úgyszincs miért

aggódnod. - Azzal visszafordult a közeledő alak felé, összehúzott szemmel figyelt. - Vigyázz, meg ne lássanak! És várd ki a megfelelő pillanatot! Az időzítés nagyon fontos.

Patrice komor arccal karba tette a kezét, várta a betolakodót. A félelem kis híján megbénította. Ettől a pillanattól rettegett David kétségbeesett telefonhívása óta.

A széles vállú férfi furcsán járt, mintha nyomorék lenne vagy megsebesült volna. Úgy festett, mintha gyalog átment volna a kocsimosón, karjában fáradt olajat tartalmazó, nyitott dobozokkal. Vonszolta magát a ház felé, de megtorpant, amint megpillantotta Patrice-t a tornácon.

Vader morgott.

Jókora távolság választotta el Őket, de Patrice látta a sötét szempárt, tekintetük összekapcsolódott. A férfi megváltozott, arcvonásai valahogy eltorzultak, de azért az asszony felismerte. A megkönnyebbülés rég nem tapasztalt érzése hullámozott át rajta. Végre egy barát!

- Jeremy - sóhajtott fel. - Jeremy Dorman!

Kennessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 13:14

- Patrice! - kiáltotta rekedt hangon Dorman, aztán gyorsabb, de valahogy vészjósló léptekkel indult az asszony felé.

Patrice sötét utcasarkokon álló automaták-ból vásárolt napilapokat, és olvasta, hogy férje munkatársa is a lángok közt lelte halálát, meggyilkolták azok az emberek, akik meg akarták akadályozni, hogy David nyilvánosságra hozza a nanotechnikai kutatás eredményeit.

- Jeremy, azok az alakok téged is üldöznek? Hogyan sikerült elszöknöd?

A tény, hogy Jeremy Dorman valahogyan megmenekült, egy pillanatra felvillantotta Patrice-ben a reményt, hátha David is túlélte mégis. Ám az egész valóban csak egy pillanat volt, aztán a gondolat amilyen hirtelen jött, ugyanolyan gyorsan el is enyészett. Ezer kérdést szeretett volna feltenni Jeremynek, de a legfontosabb az volt, hogy ismerős arcot lát maga körül, itt van egy sorstárs...

Csakhogya a férfi felbukkanásának megvolt az árnyoldala is. Patrice mindig is tudta, hogy David túl sokat beszél. Ezek szerint az öccse

titkos búvóhelye sem maradt titok. Na persze, ő és Jeremy hónapokat töltöttek kettesben a laborban, valamiről csak kellett társalogni...

Az asszony már újra gyanakvón kémlelt körül.

- Nem követtek? Ha ide is utánunk jönnek, nincs fegyverünk, és...

- Patrice - vágott közbe a férfi. - Kétségbe ejtő helyzetben vagyok. Kérlek, segíts nekem! - Nagyot nyelt... és torka csak mozgott, jóval tovább, mint kellett volna. - Menjünk be!

Ahogy közelebb lépett, a nagydarab ember igazán betegnek látszott, alig bírt mozogni, mintha legalább száz súlyos kór kínozná egyszerre. Bőre furcsán nedves volt, de nem egészen úgy, mint amikor általában elázik az ember. Olyan... síkosnak tűnt. Mintha nyalka borítaná.

- Mi történt veled, Jeremy? - kérdezte Patrice, és nem értette, miért érzi magát olyan kellemetlenül. Dorman szinte minden idejét a családdal töltötte, főleg azután, hogy Darin elment és csatlakozott ahhoz a túlélő kommunához. - Nagyon rosszul nézel ki.

- Sok mindent el kell magyaráznom, de időm nagyon kevés van. Látod, milyen állapotban vagyok. Ami a legfontosabb: itt van veled a kutya is?

Patrice megdermedt; azután megkapaszkodott a tornác nedves, mohos korlátjában. Miért kérdezősködik a férfi a Jodyval odabenn elbújt Vader után?! Annak ellenére, hogy Jere-

my volt az, *Jeremy Donnán*, az asszony úgy érezte, óvatosnak kell lennie.

- Először válaszolj néhány kérdésemre - mondta, és nem mozdult a tornácról. A férfi bizonytalanul megtorpant. - Hogyan élted túl a DyMar-beli tüzet? Azt hittük, meghaltál.

- Meg is kellett volna halnom - felelte Dorman komoran.

- Ezt meg hogy érted? Amikor David utoljára felhívott, azt mondta, az a tüntetés csak álca volt, egyáltalán nem az állatvédők okozták a tüzet.

Dorman egyenesen Patrice szemébe nézett.

- Engem is becsaptak, ahogyan Davidét is. - Két lépéssel közelebb jött.

- Mit beszélsz? - Azok után, amin keresztülment, Patrice már bármit elképzelhetőnek tartott.

Dorman bólintott.

- Azt a parancsot kapták, hogy gondoskodjanak róla, semmi ne maradjon meg, ami a nanotechnikával kapcsolatos.

Patrice mozdulatlanul állt, néma figyelmeztetés volt ez, hogy a férfi ne közelítsen tovább.

- David azt mondta, a konspiráció sokkal magasabb kormányköröket érint, mint gondolta. Nem hittem neki, amíg vissza nem menteni a házunkhoz. Teljesen feldúlták.

Dorman úgy három méternyire a tornától megállt.

- Most már téged is keresnek, Patrice. Segíthetnénk egymásnak. De szükségem van Vader-

re. Ő hordozza a véráramában a stabil prototípust.

- Prototípus? Miről beszélsz?!

- A nanotechnikai prototípusról. Egy korábbi generáció példányaikat kellett felhasználnom, de ezek még egyáltalán nem voltak tökéletesek. Csakhogy nem volt más választásom. Körülöttem minden lángokban állt. Csak így tudtam életben maradni. - Könyörgő tekintettel nézett az asszonyra. - De ezek a nyavalyások nem úgy működnek, ahogyan kellene. Ha vehetek vért Vadertől, legalább némi esélyem lesz rá, hogy át tudom programozni őket.

Patrice úgy érezte, forog vele a világ. Tudta, min dolgozik David, és gyanította, hogy valami nincs rendjén Vaderrel.

- Hol van Jody? - kérdezte Dorman, és félrehajtott fejjel próbált belesni a résnyire nyitva maradt ajtón. - Hé, Jody! Gyere ki! Minden rendben.

Jody mindig úgy tekintett Jeremyre, mint apja barátjára, valamiféle pótnagybácsinak tartotta, különösen, miután Darin eltűnt. Rengeteget szórakoztak a videojátékokkal, Jeremy volt talán az egyetlen felnőtt, aki ismert annyi Nintendo-trükköt, mint Jody.

Mielőtt Patrice összeszedhette volna a gondolatait, hogy pontosan átlássa a helyzetet, Jody felrántotta az ajtót, és ott állt mellette fekete kutyája is.

- Jeremy!

Dorman fellélegzett, amikor meglátta Várdert, de a kutya rávicsorgott. Torkát mély, fenyegető morgás hagyta el, mintha haragudna valamiért Dormanre.

A férfi azonban rá sem hederített. Döbben-ten meredt Jodyra - az egészséges Jodyra. Arcán a bőr megremegett, vonásai elmosódtak egy pillanatra. Fintorgott, valami módon visszahozta az eredeti állapotot.

- Jody, te... te meggyógyultál!

- Valóságos csoda - mondta komoran Patrice. - Valamiféle spontán remisszió.

A Dorman visszataszítóan csillogó arcán feltűnő ragadozó vigyor láttán Patrice gyomra öklömnyire ugrott össze.

- Ez nem spontán remisszió. A javulás nem ideiglenes, és egyáltalán nem magától következett be. Igaz, Jody? Úristen, ott vannak bened is!

A fiú elsápadt, néhány lépést hátrált.

- Tudom, mit csinált veled az apád. - Dorman egy pillanatra sem vette le tekintetét a fiúról és a kutyáról.

Patrice zavartan nézett Jodyra, aztán előntötte a rémület, amikor megértette, mit tett David, milyen iszonyatos kockázatot vállalt, és hogy Darin miért ijedt meg annyira, hogy csapot-papot otthagyt. Jodynál tehát nem ideiglenes javulás állt be. David kemény munkája, szinte mániákus elkötelezettsége végül is kifizetődött. Megtalálta a rák gyógymódját, és Patrice-nek nem mondta el.

Az asszony lelkében érzelmek vihara dúlt. Öröm, megkönnyebbülés vegyült a gyász fájdalomával, de mindent háttérbe szorított a félelem, amit természetellenesen váltakozó arcvonásaival, az áldozatát bűvölő kígyóra emlékeztető tekintetével Jeremy Dorman váltott ki belőle.

- Ez még jobb, mint Vader. - Dorman sötét szeme csillogott. - Patrice, szeretnék vért venni Jodytól. Egészen kevés kell csak, hidd el!

Patrice most már végképp nem tudta, mire gondoljon, de nem mozdult a tornác bejáratától. Abban az egyben biztos volt, hogy az ő fiához aztán hozzá nem nyúl senki. Erről gondoskodik.

- A vére kell neked?! Mi a csodának...

- Nincs időm elmagyarázni, Patrice. Nézd, én nem tudtam, hogy meg akarják ölni Davidét! Összehozták azt a tüntetést, mert fel akarták gyújtani a labort, de úgy volt, hogy a kutatás folytatódik egy kevésbé szem előtt levő intézményben. - Arcvonásait most a harag torzította el. - Úgy volt, hogy az új helyen én leszek a kutatócsoport vezetője, de megpróbáltak megölni engem is.

Patrice szédült, agya nem bírta már befogadni és rendszerezni az iszonyúnál iszonyúbb információkat.

- Te mindvégig tudtad, hogy fel akarják gyújtani a labort? Te is benne voltál?

- Nem! Nem így értettem! Robbantásról, gyilkolásról nem volt szó. Hazudtak nekem is.

- Hagytad, hogy megöljék Davidét, te szemét! Azt akartad, hogy a tiéd legyen az érdem!

- Patrice... *Jody!* Meghalok, ha nem segítetek. Most azonnal. - Dorman gyors léptekkel közeledett a tornáchoz, de Patrice nem mozdult a bejárattól.

- Jody, menj vissza a házba! Azonnal. Nem bízhatunk meg ebben az emberben. Elárulta az apádat. - Hangja fagyosan csengett, a fiú pedig már úgymint riadt volt, így rögtön engedelmeskedett.

A férfi már csak egy méterre volt. Fenyegető pillantást küldött az asszony felé.

- Patrice, ne csináld ezt! Nem tudhatod, miről van szó.

- Azt pontosan tudom, hogy meg kell védenem a fiamat. Te valószínűleg még mindig azoknak az alakoknak dolgozol, ezért jöttél utánunk. Nem engedlek Jody közelébe. - Keze ökölbe szorult, elhatározta, ha kell, pusztán kézzel széttepi ezt az embert. - Jody, szaladj, bújj el az erdőben, ahogy elterveztük - kiáltotta. - Igyekezz!

Valami megrándult Dorman gyomorszája magasságában. A férfi összegörnyedt, kezét a hasára szorította. Amikor újra felegyenesedett, tekintetében páni félelem tükröződött.

- Nem... várhatok... tovább... Patrice. - Tá-molyogva közeledett.

A faház hátsó ajtaja nagy robajjal kivágódott. Jody rohant a fák felé. Patrice magában hálát adott, amiért fia nem kezdett vitatkozni. Tartott tőle, hogy Jody esetleg Jeremy oldalára áll.

Vader harsányan ugatva szökdécselt kis gazdája után.

Dorman nem törődött többé az asszonnyal, elfordult, hogy megkerülje a házat.

- Jody! Gyere ide hozzám, kishaver!

Patrice torkából szinte állatias üvöltés tört fel.

- Hagyd békén a fiamat!

Dorman megpördült, zsebéből pisztolyt húzott elő.

- Nem tudod, mi folyik itt, Patrice. Simán lelőhetem a kutyát - vagy akár Jodyt -, hogy megszerezsem a vért. Talán ez lenne a legegyszerűbb megoldás.

Izmai egyfolytában vonaglottak, rángtak, így nem tudott jól célozni. Patrice különben sem hitte el, hogy a férfi képes lenne rálőni. Hisz ez mégiscsak Jeremy Dorman!

Az asszony visítva lerothant a lépcsőn, és ökölbe szorított kézzel, kicsit előredőlve, akár egy támadni készülő kos csörtetett Dorman felé.

A férfi rémült arccal hátrált.

- Ne! Az istenért, ne érh hozzám!

Az asszony azonban nekirontott, kilökte a kezéből a pisztolyt, és a földre döntötte.

- Fuss, Jody! Fuss! - sikoltotta.

Dorman vergődve igyekezett eltolni magától támadóját.

- Ne, Patrice! Engedj el! Ne érints meg!

Az asszony ütötte, ahol érte. Dorman bőre síkos volt, nyálkás...

Jody rohant, ahogy csak bírt, nyomában hű kutájával.

Kenessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 13:26

A sűrűn növő fák ágai végigkarcolták Jody arcát, megcibálták a haját, beleakaszkodtak az ingébe - ő azonban csak szaladt tovább. Fülében újra és újra felcsendült anyja kétségbeesett kiáltása: „Fuss, Jody! Fuss!”

Az elmúlt két hétben Patrice sikeresen átültette fiába a félelmét. Különböző terveket készíttetek minden elképzelhető szituációra. Jody nagyon jól tudta, hogy nagy hatalmú, veszélyes emberek üldözik őket, akik porig égették az apja laboratóriumát.

Az anyja újra és újra elmondta neki, hogy nem bízhatnak senkiben, és most úgy tűnt, ez alól még Jeremy Dorman sem kivétel.

Jeremy, aki olyan volt számára, mint egy nagybácsi, aki oly sokat játszott vele, valahányszor az apjával el tudtak szabadulni a laborból.

Jody gondolkodás nélkül engedelmeskedett anyja kiáltását hallva. Kirohant a hátsó ajtón, át a réten, be a fák közé. Vader előtte futott ugatva, mintha az utat akarná szabaddá tenni kis gazdája számára.

Jody az elmúlt hetek során gyakran tett felfedezőutakat a tisztást övező erdőben. Tudta, merre kell mennie, hogy egérutat nyerjen. Kiismerte magát. Tudott egy-két titkos zugot, de olyan búvóhelyre nem emlékezett, amely elég biztonságos lett volna. Az anyja azt mondta, fusson, tehát futott.

- Jody, várj! - Jeremy Dorman hangja volt, de furcsán, fojtottan csengett. - Jody, minden rendben! Nem akarlak bántani! Beszélnem kell veled!

Jody tudta, a férfi most lép be a fák közé, hogy őt megkeresse. Egy pillanatra megállt, lihegett. Izületeiben néha még érezte azt a különös sajgást, bizsergést, mintha bizonyos testrészei elzsibbadtak volna, de ez semmiség volt ahhoz képest, amit akkor élt át, amikor a leukémia tombolt a szervezetében, amikor úgy gondolta, jobb lenne meghalni, csak ez a gyötrellem érjen már véget. Most eléggé egészségesnek érezte magát ahhoz, hogy bírja a megérőltetést, főként, ha nem tart túl sokáig.

Hallotta, hogy Dorman csörtet a fák között. A zaj ijesztően közelről jött. Hogyan tudott ilyen hamar ideérni?!

- Jody, gyere ide! - A hangja most bosszúnak tűnt. - Csak te tudsz nekem segíteni. Hallod? Hé, Jody, azt akarod, hogy könyörögjek?

A fiú rohant, ahogy csak bírt. Az oldala szúrni kezdett, éles fájdalom sugárzott a veséihez, a gyomrához, de ő az oldalára szorította a kezét, és menekült tovább, egyre feljebb. Nem

értette, mi folyik körülötte, de bízott a félelmében és az anyja figyelmeztetésében. Megesküdött rá, nem hagyja, hogy Jeremy Dorman utolérje.

Egy fának támaszkodva megállt, és miközben levegő után kapkodott, erősen fülelt, honnan hallja az üldözője keltette zajt.

Lenézett, és jóval alatta megpillantotta Jeremy széles vállait. A férfi felkapta a fejét, tekintetük összekapcsolódott.

Jody hirtelen úgy érezte, egy vadidegennel néz, farkasszemet, és már rohant is tovább, minden erejét összeszedve. Erősen zihált, a szíve zakatolt. Az egymásba kapaszkodó bokrok nagyon hátráltatták. Dormannek bezzeg nem okozott gondot átgázolni az aljnövényzeten.

Jody mászott felfelé, meg-megcsúszott a vizes avaron. Tudta, ezt a hihetetlen tempót nem sokáig lesz képes tartani. Mögötte Dorman a legkevésbé sem látszott lassulni.

Amikor a fiú kinézett a vastag fatörzs mögül, amelynél épp csak néhány pillanatra megállt pihenni, legnagyobb rémületére azt kellett látnia, hogy Dorman egészen közel van már hozzá.

A férfi kinyújtotta feléje húsos kezét. Jody ugyanabban a másodpercben ébredt rá, hogy egy pisztolyt lát, amikor a csőből lángnyelv csapott ki.

A dörrenés végigvisszhangzott az erdőn. Fa- és kéregszilánkok robbantak ki a fenyő törzséből.

ből alig fél méternyire a fiú feje felett. Dorman rálőtt!

- Gyere ide azonnal, a mindenségít! - üvöltötte a férfi.

Jody a rémület sikolyát visszafojtva egy hatalmas ugrással belevetette magát a buja aljnővényzetbe.

Ekkor a távolban felhangzott Vader ugatása, mintha csak kis gazdáját bátorítaná. Jody Jeremyben talán még a régi szép napokban sem bízott annyira, mint a kutyájában.

Rohant megint, az oldalát fogva. Feje lüktetett, a szíve zakatolt, de csak futott az ugatás irányába. Vader mellett biztonságban lesz. Remélhetőleg.

Országút, Oregon állam
Péntek, 13:03

A rönkszállító jobb oldali kerekei belecsúsztak az út menti sekély árokba, a nyergesvontató furcsa szögben megdőlt, az egész olyan volt, mint egy törött nyakú fémszörnyeteg.

Amint a rendőrautóval odaértek, Mulder rögtön tudta, hogy valami nincs rendjén. Több volt ez, mint szokványos közlekedési baleset. Piros Ford kisteherautó parkolt a padkán a rönkszállító mögött, és egy műanyag esőgallel viselő férfi mászott ki a volán mögül, amint Jared Penwick rendőr leállította a motort.

A helyszínt tanulmányozva Mulder kigyózó keréknyomokat vett észre a vizes fűben. A kamion elszabadulva kanyargott, mielőtt itt megállt. Jared rádión jelentette a diszpécsernek, hogy megérkeztek a helyszínre.

A kisteheres ember a járműve mellett várakozott, összehúzta magát, amikor a rendőr elindult feléje. Mulder követte alkalmi társát, és közben begombolta a kabátját. A szél és az eső összekócolta a haját, de ez ellen nem tehetett semmit.

- Ugye, nem nyúltál semmihez, Dominic? - kérdezte Jared.

- Micsoda? A közelébe se megyek! - jelentette ki határozottan a kisteheres, és gyanakvó tekintettel méregette Múidért. - Az a fickó förtelmesen néz ki.

- Ez itt Mulder ügynök az FBI-tól - mondta Jared.

- Épp erre jártam - magyarázta Dominic még mindig Múidért fürkészve. Azután fejével a kamion felé intett. - Megláttam ezt a járgányt itt. Azt hittem, a sofőr elveszítette az uralmát a kocsí fölött az esőben. Meg aztán a kamionosok gyakran megteszik, hogy épp csak lehúzódnak az útról, és alszanak egyet. Errefelé nem valami nagy a forgalom. De ez meglehetősen gondatlanul parkolt. Nem tette ki a piros háromszöget sem. Gondoltam, jól megmondom neki a magamét.

Dominic letörölte az esővizet az arcáról, aztán megcsóválta a fejét.

- De aztán benéztem a fülkébe. - Nagyot nyelt. - Úristen, ilyet én még életemben nem láttam.

Mulder otthagytá Jaredet a kisteher tulajdonosával, és odaballagott a kamionhoz. Megkapaszkodott a sofőrülés melletti ajtó fogantyújában, és fellépett a lépcsőre.

A fülkében ott feküdt a sofőr. Karja széttárva, lába felhúzva. Térde beszorult a volán mögé. Úgy festett, mint egy rovarirtóval lefújt csótány.

A fickó ara eltorzult, és mindenféle dudorok borították. A szeme fehérje szürke volt és véreres. Bőrét lilásfekete foltok tarkították, mintha miniatürizált szőnyegbombázás zajlott volna az érrendszerében.

Az ablak szorosan fel volt tekerve. A szélvédő helyenként bepárasodott. Muldernek úgy tűnt, mintha a test enyhén gőzölgött volna.

Még mindig a lépcsőn állva visszafordult a rendőrhöz, aki kíváncsian nézte.

- Próbálja meg a rendszám alapján kideríteni, ki ez a fickó, és merre tartott.

Műidért kellemetlenül érintette, hogy újabb iszonyatos haláleset történt ilyen közel Patrice és Jody Kennessy lehetséges tartózkodási helyéhez, és épp amikor ő odaküldte Scullyt.

A rendőr odament Mulderhez, most ő kukucskált be az ablakon.

- Ez undorító - húzta el a száját. - Mi történhetett vele?

- Senkinek sem szabad a holttesthez érnie - közölte határozottan Mulder. - A portiandi törvényszéki orvosszakértőnek már volt dolga ilyesmivel, őt kellene kihívni.

A rendőr habozott, úgy tűnt, lenne pár tucat kérdése, de aztán szóltanul visszaballagott a kocsijához.

Mulder a kamion elejéhez ment, megnézte, hogyan dőlt jobbra a fülke. Szerencsére a szálfákat jól felerősítették a hosszú pótkocsira.

Még nagyobb szerencse, hogy amikor a sofőrön kitört ez a furcsa kór, a lába lecsúszott a

gázpedálról, így a kamion megállt ezen az emelkedőn, nem rohant neki egy fának, vagy zuhant le egy meredekebb hegyi szakaszon.

Mulder a kamion hűtőrácsára meredt, aztán felhajtotta kabátja gallérját, mert az eső rákezdettségint.

Folytatta útját a kamion körül, leereszkedett az árokba, és bokáig merült a vízbe. Úgy vélte, ha egyszer teljesen átázik, legalább nem is veszi észre az esőt.

Ekkor meglátta, hogy a jobb oldali ajtó résznyire nyitva van.

Megdermedt, agyában egymást kergették a gondolatok. Mi van, ha még valaki ült a fülkében, egy utas... talán egy stopos? Ennek a halálos kórtnak a hordozója?

Mulder lassan, óvatosan az ajtóhoz lépkedett, közben a közeli fákat, bokrokat fürkészte, és azon tűnődött, vajon előkerül-e még egy hulla. Az utasé, akinek végső perceiben még sikerült kimásznia a kocsiból, és odakinn érte utol a halál?

Nem látott semmit. Az eső viszont most már szakadt.

- Mit talált, Mulder ügynök? - érdeklődött a rendőr.

- Még nem tudom. Ne jöjjön közelebb!

A rendőr így kiabálva közölte, amit tudatni akart Mulderrel.

- Felhívtam a portiandi törvényszéki orvosszakértőt, már úton van. Hamarosan itt lesznek a helyi hatóságok is. - Ezután visszafordult

Dominichez, csevegett tovább, és örült, hogy nem az ő feladata az, amit Mulder csinált. Bármi legyen is.

Az FBI-ügynök óvatosan kinyitotta a jobb oldali ajtót, aztán bekukucskált.

Innen nézve a sofőr holtteste még inkább kicsavarodottnak tűnt. A levegő párás volt, de a halál szaga nem érződött. A test, bármilyen szörnyen festett, nem volt itt hosszú ideje.

Leginkább azonban az ülés érdekelte Mui-dért. Szálakat, anyagdarabkákat talált egy ingből, amely valószínűleg elszakadt. Az üléshez anyagához különös, ragacsos, áttetsző anyag cseppjei tapadtak. Valamiféle sűrű... nyalka volt, hasonló ahhoz, amit Mulder a halott biztonsági őrn látott.

Nagyot nyelt, még jobban vigyázott, nehogy hozzáérjen bármihez. Valóban ugyanarról a dologról van itt is szó, mint amivel a hullaházban már találkoztak. Mulder meg volt győződve arról, hogy ez a különös mérge, ez a halálos anyag Kennessy kutatómunkájának az eredménye.

A szerencsétlen sofőr valószínűleg felvett valakit, és megfertőződött. Miután a baleset bekövetkezett és a kamionos meghalt, a titokzatos utas elsomfordált a helyszínről.

De vajon hová mehet?

Mulder megpillantott egy papírnak látszó szögletes valamit az ülés alatt. Először azt gondolta, csokipapír lehet, de aztán rájött, hogy egy fotó az.

Előhúzott a zsebéből egy tollat, és előre-hajolt, továbbra is vigyázva, nehogy a nyálkás valamihez hozzáérjen. A toll segítségével maga felé húzta a meggyűrődött fényképet. A sarkaihoz újabb szálak tapadtak, mintha egy ing-zsebből esett volna ki valami dulakodás során.

A tollal megfordította a fotót. Rögtön felismerte az asszonyt és a fiút. Épp elégszer látta képüket az elmúlt napok során, amikor társával emberek százainak mutatták meg. Patrice és Jody Kennessy.

Ezt azt jelentette, bárki legyen is, aki ezzel a kamionnal utazott, aki magában hordozza a nanotechnikai pestist, kapcsolatban van az asszonnyal és a fiúval.

És ugyanoda tart, ahová Scully ment.

Mulder a fotó mellé hajította a tollat, nem merte visszatenni a zsebébe. Sietve indult vissza az útra. Amint kilépett a kamion mögül, meghallotta a rendőr hangját.

- Mulder ügynök! - integetett a járőr-kocsiból Jared.

Mulder a gondolataiba mélyedve odasétált.

- Van ezen az úton pár mérföldnyire visszafelé egy mázsálóház. Ritkán nyit ki, viszont rá szereltünk egy automatikusan működő forgalom-ellenőrző kamerát. Szóltam valakinek, hogy pár órára visszamenőleg nézze meg a felvételeket, hátha megtaláljuk ezt a kamiont, amint ott elhaladt. - Penwick mosolygott, Mulder pedig elismerőleg bólintott. Tetszett neki az ötlet.

- És találtak valamit?

A rendőr bólintott.

- Igen. A kamion 10:52-kor süvített el a mázsaház előtt. Pár perccel korábban pedig egy férfi ment arra gyalog. Rendszerint alig van forgalom az úton - tette hozzá.

- Láthatnám a felvételt? - csillant fel Mulder szeme, azzal becsusszant az első ülésre, és tekintetét a műszerfal alá szerelt kis monitorra függesztette.

- Rögtön. - Penwick a billentyűzeten babrált. - Na, itt is van.

A képen a kamion volt látható, amely most itt állt az árokba dőlve.

Ám Muldert jobban érdekelt valami más.

- A stopost mutassa! - sürgette Jaredet.

A másik felvétel kicsit homályos volt, de egy férfit mutatott, aki az esővel látszólag nem törődve gyalogol a sáros padkán.

Egyenesen a kamerába nézett, mintha minden vágya az lenne, hogy behúzódjon a mázsaház nyújtotta menedékbe, de aztán ment tovább.

Mulder eleget látott. Többször átnézte a DyMar-eset dosszióját, jói emlékezett a fotókra, amelyek a tűz áldozataként esett két kutatót ábrázolták.

A gyalogos Jeremy Dorman volt - David Kennessy asszisztense. Tehát életben van.

És valószínűleg még most is hordozza azt az anyagot, amelyik már legalább két embert megölt;

Mulder kiugrott a járőrkocsiból.

- Penwick rendőr, maradjon itt, biztosítsa a baleseti helyszínt! Ez rendkívül veszélyes hely. Ne engedjen senkit a holttest, illetve a fülke közelébe!

- Igenis, Mulder ügynök - vágta rá a rendőr. - Maga nem marad itt?

Mulder Dominichez fordult.

- Uram, FBI-ügynök vagyok. Szükségem van a járművére.

- Az én kocsimra? - kerekedett el Dominic szeme.

- El kell érnem a társamat. Attól tartok, veszélyben van. - Mielőtt Dominic vitatkozni kezdhett volna, kinyitotta a piros kisteher ajtaját, és bal tenyerét nyújtotta. - A kulcsokat!

Dominic a rendőrré nézett, az vállat vont.

- Láttam az igazolványát. Az, akinek mondja magát. - A rendőr megint vállat vont. - Ne aggódj, Dominic! Majd én hazaviszlek.

A kisteher tulajdonosa a homlokát ráncolta, mintha a történetnek nem ez a része izgatná leginkább. Mulder becsapta az ajtót, az öreg motor kellemes, mély hangú brummogással azonnal beindult. Az automata kocsikhoz szokott ügynök pár pillanatig küzdött a sebességváltóval, közben igyekezett felidézni, hogyan is történik a kuplung és a gázpedál egyidejű használata.

- Hé, vigyázzon a kocsimra! - kiabálta Dominic. - Nincs nekem arra időm, hogy biztosítókkal veszekedjek.

Mulder padlóig nyomta a gázpedált, és nagyon remélte, hogy még időben odaér Scullyhoz.

Kenessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 13:45

Scully eltévedt a kanyargós földutak között, de végül, miután sikerült nagy nehezen megfordulnia egy keskeny ösvényen, rátalált a megfelelő kocsibejáróra, bár még egy postaláda sem jelezte.

Mindössze egy jellegtelen magánút volt a sűrű bokrok között, eleinte emelkedett, majd hirtelen eltűnt, csak sejteni lehetett, hogy egy völgybe vezet.

Scully hajtott, amilyen gyorsan csak mert. Az úton egymást érték a döccenők, pocsolyák, és az erdő valahogy túl közel volt mindkét oldalon.

Amikor a kocsi felért az emelkedő tetejére, és elindult lefelé, az alváz leért, jól hallhatóan végigkarcolta néhány kődarab. Scully arcizma megrándult, de aztán figyelmét az elébe táruló látvány kötötte le. Minden oldalról sűrű erdő övezte tisztáson magányos faház állt. Tökéletes búvóhely.

Scully most már lassan, óvatosan közeledett. Felmérte a terepet. Sáros kocsi állt a ház külső falához erősített hullámlemez tető alatt,

ami nem sok védelmet nyújthatott. A kocsí Volvo volt, ez egyértelművé tette, hogy a tulajdonos nem helybeli, hisz a városlakók közül is csak bizonyos réteg választ magának ilyen típust.

Scully szíve zakatolt. Ez a hely elszigetelt volt, csendes, vészjósló. Itt bárki elrejtőzhet, és bármi megtörténhet.

A faház előtt leállította az autót, és pár pillanatig várt. A szituáció rengeteg veszélyt rejtethetett magában. Egyedül érkezett, nem fedezi senki. És nem tudhatja, Patrice és Jody önként jött ide, vagy túszként hozták őket.

Amikor kiszállt a kocsiból, a feje lüktetett. Nagy levegőt vett, összeszedte minden bátorságát, és bevágta az ajtót.

- Jó napot! - kiáltotta.

Ha van valaki a házban, valószínűleg már azelőtt hallotta, hogy valaki jön, mielőtt az autó elérte volna az emelkedőt.

Scully állt a kocsí mellett, várt. Baljával előhúzta igazolványát, jobb kezét a csípőjére erősített pisztolyon tartotta. Minden eshetőségre felkészült.

Leginkább annak örült volna, ha gyorsan megtalálja Jodyt, és gondoskodhat róla, hogy a fiú megkapja a szükséges orvosi kezelést.

- Hahó! Van itt valaki?

A faház úgy festett, mint valami kísértetthonya. Az ablakokban összehúzott függönyök, életnek semmi jele... de az ajtó résnyire nyitva.

Scully lassan fellépett a tornácra.

- Van itt valaki? - kérdezte újra. - FBI-ügynök vagyok.

Amint az ajtó előtt tétozódott, tekintete körbejárt a réten, és hirtelen megpillantott valamit a magas fűben a ház mellett. Egy mozdulatlanul fekvő emberi alak volt az.

Scully megdermedt, adrenalin-szintje még feljebb ugrott, ám továbbra sem történt semmi. Odament a tornác széléhez, kinézett a korlát fölé. Egy nő volt az, hason feküdt a fűben.

Scully leszaladt a lépcsőn, ám a nő mellé érve megtorpant. Tudta, hogy Patrice Kennessyt látja, bár nem volt könnyű felismerni.

Felidézte magában a fotóról rámosolygó nőt, a szőke haj keretezte szép arcot.

És Patrice Kennessy most itt feküdt, furcsán kicsavart pózban, a Scully irányába forduló arcán még halálában is kétségbeesett eltökéltség tükröződik. Bőrét lilásfekete foltok tarkították, egész testét eltorzították a legkülönbözőbb formájú és méretű daganatok, kinövések. Ujjai karmokként begörcbültek, mintha valami iszonyatos dologgal harcolva lelte volna a halálát.

Scully le volt sújtva. Későn érkezett.

Elhátrált, tudta, nem szabad megérintenie a testet. Patrice tehát halott. Most már csak Jodyt kell megtalálni és biztonságos helyre vinni - hacsak nem történt vele is valami szörnyűség.

Scully felemelte a fejét, hallgatózott. Az erdő szokásos neszeitől eltekintve semmi nem törte meg a nyomasztó csendet.

Aztán hirtelen kutyaugatás harsant valahol az erdő mélyén - és egy pillanattal később félreismerhetetlen dörrenés hallatszott. Valaki lőtt.

- Gyere ide azonnal, a mindenségit! - kiáltotta egy hang, amelyből Scully a nagy távolság ellenére is tisztán kihallotta a haragot és a fenyegetést.

Előkapta pisztolyát, és a fák felé indult. Jody tehát ott van az erdőben, és az a férfi, aki minden bizonnyal a szörnyű kórt hordozza magában, és aki Patrice Kennessy életét is elvette, most a fiút üldözi.

Scully berohant a fák közé.

Kennessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 13:59

Akármilyen gyorsan futott is Jody, Dorman követte. A fiú rájött, az, egyetlen szóba jöhető menedék számára csakis a faház lehet. Nem mintha a kicsi épület különösebben biztonságos lenne, de semmi más nem jutott az eszébe. Ott legalább kereshet valami fegyverfélét, amivel fel tudja venni a harcot.

Az anyja rendkívül találékony volt, és ő sokat tanult tőle az elmúlt hetek során.

Jody széles ívet írt le a fák között, szinte teljesen megkerülte a tisztást. Vader egyfolytában ugatott, hol kis gazdája mellett szaladt, hol beszökölt a fák közé, és távolról hallatszott csak a hangja. Jody úgy vélte, a labrador tálán azt hiszi, ez az egész csak valamiféle játék.

A fiú botorkált tovább. A lába fáj, mintha fémtűket szúrtak volna a térdébe. Az oldala pokolian szúrt. Az arcát össze-visszakarmolták az ágak, de ő nem törődött az efféle apró sérülésekkel. Hamar elmúlnak majd. A torka kiszáradt, minden légyétel fáj.

Fentről megpillantotta a faházat és a tisztást. Távolabb volt tőle, mint gondolta, de nem

ettől ijedt meg igazán. Idegen autó állt a ház előtt!

Végigfutott a hátán a hideg. Még valakinek sikerült a nyomukra bukkanni. Ha Jeremy Dormant kijátszva vissza is ér a házhoz, lehet, hogy ott már várják azok, akiktől az anyja óva intette? Vagy esetleg valaki, aki segíteni akar? Nem tudta, mire számítsen.

Most azonban a legnagyobb veszély itt volt a közelében.

Dorman nyomult utána, mint valami buldózer, és egyre jobban megközelítette. Jody nem is értette, hogyan tud a nagydarab ember ilyen gyorsan mozogni, főként, mert nem látszott valami egészségesnek.

- Jody, kérlek! Nem bántlak, csak beszélni akarok veled!

A fiú nem pazarolt energiát arra, hogy válaszoljon. Rohant a ház felé, ám hirtelen olyan részhez ért, ahol a lankás hegyoldalt meredek sártenger szakította meg. Két hatalmas fa kidőlt, gyökereik helyén óriási lyuk tátongott, ráadásul, ahogy lejjebb csúsztak, legyalulták a teljes aljnövényzetet is.

Jodynak nem volt ideje ekkorát kerülni, viszont a sáros rész nagyon meredeknek tűnt.

Ekkor a kutya megint felugatott. A sártenger aljától kicsit balra állt, és mintha hívogatta volna kis gazdáját, fejét felemelve vakkantott néhányat.

Jody úgy döntött, utána megy, hisz nincs más választása. Ereszkedni kezdett, ujjait mélyen

belefúrta a földbe, így kapaszkodott, míg lába stabil támaszt nem talált. A kövek időnként így is kigurultak talpa alól. Feje fölött hangos csörtetést hallott - Dorman közeledett a földcsuszamlásos részhez.

Jody igyekezett gyorsabban mozogni. Felmelte a fejét, és a magasban megpillantotta üldözőjét. A fiú szeme elkerekedett, és ugyan ebben a pillanatban a kő, amelyen lába megtámaszkodott, kifordult a földből, és lassan legurult. Jody kapaszkodó ujjai felszántották a laza, sáros talajt, de nem tudott mit tenni, zuhanni kezdett. Egyre gyorsabban csúszott, gurult lefelé, körülötte kövek pattogtak. Beütötte az oldalát, azután a fejét, de az eszméletét nem veszítette el, egyfolytában rettegett, nehogy a lába eltörjön, mert akkor nem tud tovább menekülni.

Rögök, kődarabok záporoztak körülötte, de ő nem kiabált, nem sikoltozott. Végül elérte a meredély alját, és nagy erővel nekicsapódott az egyik kidőlt fa törzsének. Levegő után kapkodva próbált megmozdulni, de a háta nagyon fájt.

Aztán legnagyobb rémületére megpillantotta Dormant, aki súlyos léptekkel, egyensúlyát isten tudja, hogyan, mindvégig megőrizve zúdult lefelé. Fenyegetőn meglengette revolverét, nem mintha Jody fel tudott volna kelni.

Végül Dorman lefékezett és megállt, pontosan a fiú fölött. Haragvó arca kipirult a megérőltetéstől, és a bőre... mintha önálló életre kelt volna, mozgott, hullámozott.

Két marokra fogta a fegyvert, és célba vette Jodyt. Aztán, egy rémítő pillanat elteltével a válla megroggyant, keze lehanyatlott.

- Ó, Jody, miért kell ennyire megnehezítened? Mindazok után, amin keresztülmentem. .. és amin te keresztülmentél.

- Hol az anyukám? - kérdezte Jody zihálva. A szíve őrülden zakatolt, a tüdeje szűrt. Nagy nehezen térdre emelkedett.

Dorman a pisztolyt tartó kezével gesztikulált.

- Semmi más nem kell nekem, csak egy kevés a véredből. Egy kis vér. Friss vér.

- Azt kérdeztem, hol az anyukám? - kiáltott rá a fiú.

Dorman úgy festett, mintha vad vihar haladt volna át az arcán. Tekintetük összekapcsolódott, egyikük sem vette észre, hogy valaki közeledik.

- Állj! FBI!

Dana Scully úgy három méternyire állt tőlük, szétterpesztett lábbal, tökéletes tüzelőpozícióban.

- Ne mozduljon! - mondta.

Scully hallotta az üldözés zajait, a kutyaugatást, a haragos kiáltásokat. Amikor odaért, és meglátta a nagydarab férfit, aki túlságosan közel hajolt Jodyhoz, tudta, meg kell akadályoznia ezt az embert - a rettenetes vírusos rák, vagy valami efféle kór hordozóját -, hogy akár csak hozzá is érjen a fiúhoz.

A félelmetes alak és a gyermek egyszerre kapta feléje a fejét. Jody arcán megkönnyebbülés villant, ami rögtön átváltozott gyanakvássá.

- Maga *azok* közé tartozik! - suttogta.

Scully nagyon kíváncsi lett volna, mennyit mondott el Patrice a fiának az apa haláláról és a DyMar körüli esetleges konspirációról.

Ami azonban pillanatnyilag mindennél jobban foglalkoztatta, az a látvány volt, amit Jody nyújtott. Kimondottan egészségesnek tűnt, holott a legkegyetlenebb leukémia végső stádiumában kellett volna lennie. Egyértelműen észlelhetők voltak rajta a kimerültség és némi kialvatlanság jelei, de egyáltalán nem úgy festett, mint egy, a végét járó rákos beteg.

A nagydarab ember fenyegető pillantást küldött Scully felé, aztán a rámeredő pisztollyal mit sem törődve, még közelebb lépett Jodyhoz.

- Azt mondtam, ne mozduljon! - kiáltott rá Scully. - Dobja el a fegyvert, és igazolja magát!

A férfi tekintetéből olyan mértékű undor és türelmetlenség sugárzott felé, hogy beleborzongott.

- Magának fogalma sincs, hogy mi folyik itt - közölte a fickó. - Ne avatkozzon bele! - Máris visszafordult Jodyhoz, mohón méregette, de aztán megint Scullyra pillantott. - Vagy tényleg *azok* közül való? Ahogy a fiú mondta? Azért jött, hogy likvidáljon bennünket?

Mielőtt Scully válaszolhatott volna, a fák

közül jókora fekete gomolyag robbant ki, és egyenesen a fiút fenyegető férfinak rontott.

Scully rögtön tudta, hogy ez az a labrador, aki túlélte, hogy elütötte egy autó, aztán hihetetlen körülmények között megszökött az állatorvosi klinikáról.

- Vader! - kiáltott fel a fiú.

A labradorok normális esetben nem támadnak emberre, de Vader bizonyára megérezte a levegőben a félelmet, a feszültséget. Pontosan tudta, ki az ellenség, és felvette a harcot.

A nagydarab férfi megperdült, felemelte pisztolyát, de a kutya vicsorogva, morogva ráugrott.

A férfi felordított,, szabad kezét felkapva próbálta kivédeni a támadást, és közben a pisztoly elsült.

A dörrenés fülsiketítőnek tűnt az erdő csendjében.

A 38-as kaliberű lövedék Jody mellébe fúródott. A becsapódás nagy erővel hátrálökte a fiút, aki felkiáltott és lehanyatlott a kidőlt fatörzsre.

Vader közben a földre döntötte a fegyvert, és hörögve harapta arcát, torkát.

Scully a sérült fiúhoz rohant, térdre vetette magát, és az ölébe húzta a szőke fejet.

- Ó, istenem!

A fiú pislogott, tekintete elhomályosult. Szája sarkán vér buggyarit ki.

- Fáradt vagyok - suttogta, és lehunyta a szemét.

Scully elszoruló szívvel simogatta a fejét, képtelen volt otthagyni, hogy megmentse azt az embert, aki ezt tette a fiúval.

A kutya marcangolta tovább az áldozatát, vér fröcskölt a vastag avarszőnyegre. A férfi próbálta lerázni magáról az ebet, de jól láthatóan egyre gyengült.

Scully dermedten bámulta a Jody mellkasán tátongó szabályos formájú lyukat, amely körül habos vértócsa alakult ki. Tudta, az egyszerű elsősegély semmit nem használ a fiúnak,

- Jaj, ne! - nyögte, amint feltépte Jody ingét. A lövedék minden valószínűség szerint áthatolt a bal tüdőn, és a szívet is érte. Súlyos sérülés - halálos sérülés.

A fiú nem fogja túlélni.

Jody bőre elszürkült. Szeme lehunyva, nyilván elveszítette az eszméletét.

Scully magában félresöpörte az együttérzést, a helyére előhívta orvosi szaktudását, és hozzáfogott, hogy elállítsa a vérzést. Hallotta, hogy a kutya közben folytatja a leszámolást, olyan hévvel, mintha személyes bosszú vezérelné, mintha ez a férfi valamikor bántotta volna, amit most megtorol. Scully nem törődött vele. Csak az érdekelte, hogy a fiúval mi lesz.

Kennessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 14:20

A labrador viselkedése mélyen megdöbben-tette Scullyt. Miután hevenyészett nyomókő-tést tett a halálos sebre, felállt a fiú mellől, odament a kutya-hoz, és nyaka bőré-nél meg-fogva igyekezett elrángatni áldozatától.

Vader továbbra is fenyegetően morgóit, és Scully ráébredt, milyen veszélyes lehet rávetni magát egy őrzőgő állatra, amely épp most ha-rapta el egy ember torkát. Hisz ez egy gyilkos! Ám a labrador végül engedelmesén odébb bal-lagott és leült, de haragtól csillogó tekintete még mindig a földön fekvő alakra meredt. Scully meglátta véres fogait, és megborzon-gott.

Lenézett a férfira, aki lelőtte Jodyt. A nya-kából alig maradt valami.

Annak ellenére, hogy nyilvánvalóan halott volt, a keze rángott, remegett, mint a béka a boncasztalon, és a bőre hullámozott, mintha csótányok ezrei nyüzsögnének alatta. Bőre ra-gacsosan, nedvesen csillogott... mint az a nyál-ka, amit Scully a biztonsági őr boncolása során talált. Megjelentek rajta a sötétlila foltok is, de

rögtön el is tűntek, hogy másutt alakuljanak ki újra. Mozgó, költöző vérömlenyek. Biztos, hogy ez az ember a hordozója annak a pusztító kórnak, amely megölte Vernon Ruckmant, Patrice Kennessyt és valószínűleg azt a kamionost is. Scully nem tudta, ki lehet, de valahogy ismerősnek tűnt neki. Most mindenesetre fontosabb dolga is volt, mint egy halott kiléte fellett töprengeni.

Scully a kutyára nézett, vajon jelentkeznék-e rajta is a pestis tünetei - ám a sejtpusztulás nyilvánvalóan csak az emberi fajon belül fertőzött. Vader nyugodtan ült, és őt figyelte.

Scully ezután visszament Jodyhoz, és újabb kötést készített. Elképzelni sem tudta, hogyan élhetné túl a fiú a sérülést, hiszen a tőltény is ott van valahol a tüdejében vagy a szívében. Ennek ellenére folytatta a kezelést, megtett minden tőle telhetőt. Épp elég embert látott már meghalni, de ez az eset nagyon megrázta.

Zsebéből előhúzta a rádiótelefont, és próbálta felhívni Múidéért. Persze nem volt térő. Tehát teljességgel magára maradt.

Először arra gondolt, hogy visszaszalad a kocsiera, és megpróbál a lehető legközelebbi pontig eljönni vele, de aztán lenézett a fiú sapadt arcára, és úgy döntött, nem hagyja magára. Még az is előfordulhat, hogy Jody meghal, mire ő visszaér az autóval, márpedig megfogadta, nem engedi, hogy szegénykének egyedül kelljen szembenéznie a halállal.

- Akkor hát nincs más megoldás, oda kell vigyelek, fiú - állapította meg komoran és lehajolt, hogy felemelje az ernyedt testet.

Bár úgy tűnt, a rákot legyőzte, Jody még nem hízott sokat, így Scully elbírita. Szerencsére a faház nem volt messze.

A szétmarcangolt torkú férfi véres teste ott maradt az erdőben, Scully nem törődött vele. Halott, a kutya az ő szeme láttára végzett vele. Később majd idejönnek a technikusok, bizonyítékokat gyűjtenek, megvizsgálják a holttestet. De ez még a jövő zenéje. Bőven lesz idő utánanézni az elvarratlan szálaknak, a mozaik-kép hiányzó darabjainak.

Most Jody volt a legfontosabb. Scully tehetetlennek érezte magát. Tudta, bármit tesz is, nem elég. De azért nem adta fel.

Jody teste hihetetlenül forrónak tűnt. Scully azonban most nem ért rá magyarázatokon töprengeni. Sietett, hogy mielőbb kórházba vihesse a szerencsétlen fiút. A labrador egyetlen hang nélkül ment utána.

Scully elfordította a fejét, amikor elhaladt Patrice Kennessy pestis megnyomorította holtteste mellett.

Örült, hogy Jody nem látja ilyen állapotban az anyját. Talán nem is tudott róla, hogy mi történt itt.

Amikor elérték az autót, Scully gyengéden a földre fektette Jodyt, és kinyitotta a hátsó ajtót. Vader azonnal beugrott és nyüszített, mintha sürgetni akarta volna új ismerősét.

Scully óvatosan betette Jodyt az autóba. A hevenyészett, véráztatta kötés leesett. A vérzés azonban jelentősen csillapodott. Scully attól tartott, ez azt jelenti, hogy a fiú szívverése gyengül. Gyorsan új kötést készített a sebre, aztán beugrott a volán mögé, és indított.

Nyaktörő sebességgel száguldott végig a hepehupás földutakon. Megint megkarcolta a kocsiját, de ez a legkevésbé sem érdekelte.

*Szövetségi hivatali épület
Crystal City, Virginia állam
Péntek, 12:08*

Adam Lentz egyszerű irodájában megcsörrent a telefon, és ő rögtön felkapta a kagylót. Nagyon kevesen tudták a közvetlen számát, így biztosra vehette, hogy a hívás fontos, még ha meg is zavarta munkájában. Épp Oregon állam rendkívüli részletességgel megrajzolt térképét tanulmányozta elmélyülten.

- Halló - mondta, ügyelve arra, hogy hangja érzelemmentes legyen.

Hallgatta a vonal túlsó végéről jövő hangot, és végigfutott a hátán a hideg.

- Igen, uram - felelte. - Épp arra készültem, hogy jelentést tegyek önnek.

Valóban elkészített egy listát arról, mi min-dennel próbálkozott már, és egy térképet, amelyen azt ábrázolta, miként fésülik át emberei Nyugat-Oregon erdővel borított hegyeit.

- Ami azt illeti - folytatta Lentz -, a gépem egy óra múlva indul Portlandbe. Ott fogom felállítani a mozgó operatív vezetési központot. A helyszínen akarok lenni, hogy személyesen irányíthassam a műveletet.

Figyelmesen hallgatta a hangot, örült, hogy

csak némi szarkazmust vél kicsengeni belőle, és nem megvetést vagy nemtetszést.

A férfi nem kért hivatalos jelentést. Még nem. Egyébként sem szerette, ha mindent papírra vetettek, így Lentz szóban vázolta, mit tett eddig azért, hogy megtalálja Patrice és Jody Kennessyt meg a kutyájukat. Közönyös hangon sorolta, hogy a hat csoport mely körzeteket vizsgálja át.

Tudta, nem kell, hogy erőfeszítéseit rendkívülinek állítsa be, az a lényeg, hogy milyen hatásfokkal dolgozik. Végül valamennyi kritika mégiscsak érkezett a vonal túlsó végéről.

- Úgy gondoltuk, a Kennessy-féle nanoszerkezetek minden egyes példánya megsemmisült. Korábbi jelentéseiben ön ezt állította. Ez nagyon fontos volt számunkra, és komoly csalódást jelentett megtudni, hogy a leírtak nem feleltek meg a valóságnak. És a kutya... nos, az nagy hiba volt.

Lentz nagyot nyelt.

- A DyMar-beli tűz után úgy véltük, munkánk eredményes volt. Odaküldtük a takarítókat, hogy az esetleg el nem égett bizonyítékokat begyűjtsék. Megtaláltuk a tűzbiztos széfben a videokazettát, de semmi mást.

- Na igen - mondta a másik férfi -, de bizonyos holttestek állapotából arra kell következtetnünk, hogy a nanoszerkezetek egyes példányai elszabadultak.

- Megtaláljuk őket, uram - bizonygatta Lentz. - Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy a szökevények nyomárabukkanjunk. Mire

a küldetést végrehajtottnak nyilvánítjuk, egyetlen példány sem marad, erről biztosíthatom.

- Ennek így is kell lennie - közölte a hang.

- Értettem, uram - vágta rá Lentz. - A kutatás egyébként már csak Oregon egy bizonyos körzetére szorítkozik.

Miközben beszélt, összehajtogatta a térképeket, és néhány dokumentummal együtt becsúsztatta aktatáskájába.

Az órájára pillantott. Hamarosan indul a gép. Csak kézipoggyásza volt, és egy papírja, amelynek segítségével elkerülhette a szokásos jegyvásárlási procedúrát. Lentz bármikor igénybe vehette egyikét azoknak az üres helyeknek, amelyeket minden légitársaság köteles volt járatain fenntartani fontos katonai vagy politikai személyiségek számára. Bármikor bárhová eljuthatott anélkül, hogy bármiféle nyilvántartásba bekerült volna. Ez a szakma már csak ilyen.

- És még valami - mondta a hang. - Megismétlem egy korábban már elhangzott javaslatomat. Jól teszi, ha szemmel tartja Mulder ügynököt. Gondoskodjon róla, hogy a csapata egy része figyelje Mulder minden mozdulatát, minden szavát. Magának van embere elég, és Mulder ügynök valami sajátos... érzékkel bír a kiszámíthatatlan dolgokat illetően.

- Köszönöm, uram - mondta Lentz, és megint az órájára nézett. - Most el kell érnem a gépet.

- És végre kell hajtania a küldetést - jegyezte meg a másik férfi érzelmektől teljességgel mentes hangon.

Kenessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 15:15

A piros kisteherautó igen jó szolgálatot tett. A magas felfüggesztésű, széles gumikkal felszerelt jármű úthengerként robogott a kátyúkkal, tócsákkal, letört ágakkal tarkított földutakon.

Miután látta a kamionos holttestét és a videofelvételen a halottnak hitt Jeremy Dormant, Mulder úgy érezte, sürgősen meg kell keresnie társát. A faház azonban néma volt, üres, elhagyatott.

Mulder kiszállt a kocsiból, és körülnézett. Friss keréknyomokat látott a kocsibejárón. Valaki nemrég idejött, és aztán távozott is. Lehetséges, hogy Scully már el is ment? De hát hová?

Amikor felfedezte a fűben fekvő nőt, egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy Patrice Kennessy az.

Odament a testhez, de a homlokát ráncolva el is hátrált rögtön, amint észrevette, hogy az asszonnyal egyértelműen ugyanaz a kór végzett, mint a kamionossal. Mulder nagyot nyelt.

- Scully!

Megpillantotta a vércseppeket a földön, és a homlokán veríték ütközött ki. Futva követte a nyomokat az erdőbe.

Lábnymokat látott. Scully cipője. Egy kuty. Mulder szíve zakatolt.

Végül egy lankás hegyoldalhoz ért, amelyet jókora darabon földcsuszamlás csúfított el. Az egyik kidőlt fatörzs közelében megpillantotta a széles vállú, viseltes ruhájú, szétmarcangolt nyakú férfit.

Rögtön felismerte a DyMar aktáiban fotón, illetve a mázsaház videofelvételén látott arcot. Jeremy Dorman.

Mulder nemcsak vér, hanem lőpor szagát is érezte a levegőben. A halott egy rendőrségi revolvert szorongatott. A szagból ítélve nemrég el is sütötte. Most azonban Dorman már nem úgy festett, mint aki a közeljövőben lövöldözni fog.

Mulder lehajolt, hogy megvizsgálja a férfi torka helyén tátongó űrt. Csak nem a labrador támadta meg?!

Dorman szétmarcangolt gégéje és körülötte az izomszövet, valamint a bőr furcsa állagú volt, mintha valaki lepecsételte volna viasszal. A seb teie volt áttetsző nyálkával, amely kívül lefolyt a megtépett bőrön.

Mulder felegyenesedett, a homlokát ráncolta.

- Scully! - próbálkozott újra, de választ nem kapott.

Ekkor a halott, mintha rugó lökte volna meg, felült.

Baljának karomszerűen begörbülő ujjai megragadták Mulder kabátja szegélyét. Mulder felkiáltott, hátrálni próbált, de a halott erősen kapaszkodott a kabátjába.

A továbbra is teljesen hulla kinézetű Jeremy Dorman felemelte a revolvért, és célba vette a másik férfit. Mulder lenézett a kabátjába kapaszkodó kézre, látta, hogy a bőr mocorog, hullámszik rajta, és síkos rétegben borítja a nyalka. Az iszonyatos nanotechnikai pestis hordozóanyaga...

Hegyvidék, Oregon állam
Péntek, 16:19

Scully nem igazán tudta, hová megy, de nyaktörő sebességgel hajtott észak felé, a sokadrendű utak kanyarjaival küszködve.

A hátsó ülésen Vader nyugtalanul szűkölt. Szája körül a szőr még mindig véres volt, Scully nem vesztegette az időt arra, hogy megtisztogassa. A kutya a mellette fekvő mozdulatlan fiút szagolgatta.

Scully nagyon is jól emlékezett, hogyan támadt ugyanez a labrador dúvad módjára a nagydarab férfira. Most azonban a pofájára száradt vér ellenére úgy viselkedett, mint egy rémült kölyökkutya.

Mielőtt elindultak a faháztól, Scully ellenőrizte Jody pulzusát. Gyenge volt, légzése pedig egyenetlen, de a fiú legalább még élt. Úgy tűnt, kómába esett. Az eltelt húsz perc alatt Jody ajkát egyetlen nyöszörgés sem hagyta el. Scully gyakran ránézett a visszapillantó tükörből, de változásnak jelét sem látta.

Ebben a pillanatban Jody felhőrdült, a gerince ívben meghajolt, mintha valamiféle görcs vagy roham kínozná. Scully megállította az au-

tót az út közepén, kikapcsolta biztonsági övét, hogy hátra tudjon fordulni. Attól félt, hogy a fiú haláltusájának lehet a tanúja.

Óvatosan megérintette. Jody verítékben úszott, a bőre szinte égetett. Orvos léteére Scullynak fogalma sem volt róla, hogy mitévő legyen.

A roham alig pár másodperc alatt elmúlt, és a fiú már valamivel nyugodtabban lélegzett. Vader az orrával megbökdöste kis gazdája vállát, aztán nyüsztve végignyalta az arcát.

Scully nem akart több időt vesztegetni. Sebességbe kapcsol, és tovaszánguldott a lehullott falevelek borította aszfalton.

Az ülésen heverő rádiótelefon kicsi képernyőjén még mindig csak az látszott, hogy nincs térerő. Scully úgy érezte, legalább olyan elszigetelt, mint az a túlélő csoport, ahol Jody nagybátyja bujkál. Csakhogy a kommuna elszigetelt *akar* lenni, míg Scully bármit megadott volna érte, ha egy jól felszerelt kórházban lehet, rengeteg orvos között.

Azt kívánta, bár lenne itt Mulder! Bár tudná legalább felhívni!

Amikor Jody köhögött, majd felült, és bár kicsit kábának, de egyébként teljesen egészségesnek látszott, Scully kis híján az árokba fordult.

Vader ugatott, összevissza nyalta örömében Jodyt.

Scully a fékre taposott. Az autó kicsúszott a padkára, végül egy jelöletlen földút előtt keresztben megállt.

- Jody! - kiáltott fel a nő. - Hiszen te jól vagy!

- Ehes vagyok - közölte a szemét dörzsölve a fiú, aztán körülnézett a hátsó ülésen. Inge szétnyílt és jól látszott, hogy az alvadt vér övezte seb begyógyult.

Scully kinyitotta az ajtót, rohanvást megkezdte a kocsi, majd feltépte a hátsó ajtót, és megragadta Jody vállát.

- Dőlj hátra! Jól vagy? - Megállapította, hogy a fiú testhőmérséklete sokat csökkent. - Hogy érzed magad?

Látta, hogy a sebet lezáró bőr tiszta és sima.

- Nem hiszek a szememnek! - jelentette ki.

- Nincs itt valami ehető? - kérdezte Jody.

Scullynak eszébe jutott, hogy Mulder hagyott egy fél csomag sajtos chipset az első ülésen. Amikor odanyújtotta, a fiú kikapta a kezéből, és mohón tömte szájába a rágcálnivalót.

A labrador mocorgóit, nyüszített, szemlátomást szeretne volna, ha kis gazdája vele is foglalkozik, de Jody minden figyelmét lekötötte az evés. Szórakozottan megpaskolta a kutya nyakát.

Miután befejezte az evést, előredőlt, hogy felmérje környezetét. Scully valami csillanást látott a szeme sarkából. Egy kis fémdarab esett le a fiú hátáról.

Scully mögéje nyúlt, és látta, hogy az ellapult töltényt tartja a kezében. Felemelte Jody ingét. A hátán kerek piros sebhely volt, amely Scully szeme láttára elhalványult, majd eltűnt.

A nő döbbenten forgatta ujjai között a fémdarabot.

- Jody, tudod, mi történt veled? - kérdezte.

A fiú felnézett rá, és vállat vont.

- Apa csinált valamit. - Ásított. - Nanotechnika... de ő nanolényeknek hívta őket. Biológiai rendőrök, és elmulasztják a leukémiámat. Meggyógyítanak. Apa megígértette velem, hogy nem mondom el senkinek... még anyának sem.

Mielőtt Scully újabb kérdést tehetett volna fel, a fiú nagyot ásított, szemhéja lecsukódott.

- Pihennem kell - mondta, és pillanatok múlva már mély álomba is merült.

Scully becsapta a hátsó ajtót, lassan, szinte kábultan került meg az autót.

Teljesen megdöbbenette, amit a fiú nem mondott ugyan ki, de sejtetett. Mulder persze ilyesmit gyanított. Ő azonban képtelen volt elhinni, hogy a sejttechnológia már ennyire fejlett. De hát a saját szemével látta Jody Kennesy gyors gyógyulását, nem is beszélve arról a tényről, hogy a fiú felépült a rákból is, ami a fotók tanúsága szerint már nyomorék, csontsovány élőhalottá fonnyasztotta.

Scully visszarogyott a volán mögé. A szíve zakatolt, a feje lüktetett. Az ízületei sajogtak, és próbálta meggyőzni magát, hogy mindez csupán a feszültséggel teli napok, a rohanás, a hotelszobák, az alváshiány következménye, és nem újabb tünetei a ráknak, ami valószínűleg annak a hatására alakult ki benne, hogy elra-

bolták, és ki tudja, miféle kísérleteket hajtottak végre rajta.

Scully bekapcsolta biztonsági övét, és becsukta az ajtót. A hátsó ülésen Vader nagyot sóhajtott, fejét Jody ölébe hajtotta.

Scully most már lassabban vezetett, céltalanul.

David Kennessy kifejlesztett valami csodálatosat, valami döbbeneteset ott a DyMar Laboratóriumban. Szövetségi alapokból, vagyis az adófizető polgárok pénzéből kapta az intézmény a támogatást, és dr. Kennessy munkája kimondhatatlanul sokat jelenthetett volna a rákos betegek milliói, vagyis az olyanok számára, mint például Dana Scully is.

Egyáltalán nem volt etikus dr. Kennessy részéről, hogy saját fiát ilyen kockázatos, kipróbálatlan kezelésben részesítette. Mint orvos, Scully megbocsáthatatlannak tartotta, hogy Kennessy egyszerűen fittyet hányt az ilyen eseteket szabályozó előírásokra.

Másrészt viszont nagyon is megértette, mit érezhet egy apa, amikor végig kell néznie egyetlen gyermeke lassú haldoklását. Jól ismerte azt a kétségbeesést, amikor az ember *bármit* hajlandó kipróbálni, hogy ha már az elfogadott gyógy mód csődöt mondott, azért hát ha akad valami, ami segít. Mennyiben más ez, mint a kézrátétellel gyógyítás, az imakúra, a delejezés vagy a többi efféle sarlatánság, amit a halálos betegek mind kipróbálnak utolsó szalmaszál gyanánt? Ha már nincs mit veszíteni,

miért is ne próbálna ki az ember bármit? És Jody Kennessy valóban haldoklott.

Vizsont a kézrátétel vagy az imakúra nem jelent veszélyt a nagyközönségre, míg - és Scully gyomra görcsbe rándult, amikor ez az eszébe jutott - a kockázat nagyságrendekkel lehet nagyobb Kennessy nanotechnikai kísérletei esetén. Ha csak a legkisebb hibát is elköveti, amikor „biológiai rendőreit” hozzáigazítja az emberi DNS-hez, akkor a kis nanoszerkeztűk pusztítanak gyógyítás helyett. Megsokszorozzák önmagukat, áttérjedhetnek egyik emberről a másakra, akkor pedig a genetikai kódot megbolygatva egészséges emberben okozhatnak visszafordíthatatlan, végzetes károsodásokat.

Gond persze csak akkor lehet, ha a nanoszerkeztetek nem működnek tökéletesen... és Kennessy nagy merészen biztosra vette, hogy nem követett el hibát.

Scully összeszorította a száját, és az útra meredt.

Az elmúlt hetekben bekövetkezett iszonyatos halálesetek azt jelentik, hogy valami mégis elromlott. Nagyon elromlott.

Kenessyék faháza
Partvidék, Oregon állam
Péntek, 16:23

A sebek Jeremy Dorman torkán begyógyultak, testéből, bőréből forróság sugárzott.

A férfi, aki az imént még halott volt, kinyitotta a száját és szavakat formált, de csak furcsa sustorgás hagyta el megrongált hangképző szerveit. Megrázta a revolvert, és sziszegte a szavakat a kilégzett levegő segítségével.

- A fegyver... dobja el!

Mulder lassan benyúlt nagykabátja alá, kivette tokjából pisztolyát, és a földre ejtette.

- Nanotechnika - mondta, és nagyon igyekezett, hogy hangjából ne csendüljön ki a döbbenet. - Önmagát gyógyítja.

- Maga is *azok* közül való. - Dorman hangja még mindig csak rekedt suttogás volt.

Ekkor elengedte Mulder kabátját, de keze nyomán ott maradt a nyalka, beszívárgott az anyagba, terjedt, mozgott, önálló életet élt.

- Levehetem a kabátom? - kérdezte Mulder kissé riadt hangon.

- Csak tessék! - Dorman feltápászkodott, továbbra is szorongatta a revolvert.

Mulder ledobta a kabátját, csak a sötét sportzakó maradt rajta.

- Hogyan talált rám? - kérdezte Dorman. - Ki maga?

- FBI-ügynök vagyok. A nevem Mulder. Patrice és Jody Kennessyt kerestem, nem magát. De ha már összefutottunk, szívesen meghallgatnám, hogy miként élte túl a DyMar-beli tüzet, Mr. Dorman.

A férfi felhorkant.

- FBI! Tudtam, hogy maga is benne van az összeesküvésben. Eltitkolják az információkat, tönkreteszik sokéves munka eredményét. Azt hitték, meghaltam. Azt hitték, sikerült megölniük.

Mulder más körülmények között harsány kacajra fakadt volna.

- Soha senki nem vádolt még meg azzal, hogy összeesküvésben vennék részt. Biztosíthatom, nem is hallottam sem magáról, sem David Kennessyről, mielőtt a labort lerombolták. - Rövid hallgatás után folytatta. - Ugye, megfertőződött valamivel, ami Kennessy kísérleteiből származik?

- Én magam vagyok a kísérlet! - vágta rá Dorman, felemelve hangját, amely máris tisztábban csengett.

Mellkasán valami megvonaglott a rongyos ing alatt. Dorman arca eltorzult, válla megroggyant.

Mulder kígyóként tekergőző dudorokat látott, furcsa kinövéseket, amelyek mozgásba

lendültek a bőr alatt, aztán lenyugodtak, és visszászivárogtak az izmokba.

- Úgy nézem, ez a kísérlet nem a legsikere-
sebbek közül való - jegyezte meg az ügynök.

Dorman intett neki revolverrel, hogy forduljon meg.

- Van kocsija?

Mulder az ütött-kopott kisteherre gondolt.

- Mondhatjuk.

- Segítenie kell nekem megkeresni Jodyt, vagy legalább a kutyát. A másikkal vannak... a nővel. Itt hagyott, halottnak hitt.

- Ha tekintetbe vesszük, hogy a torka milyen állapotban volt, ez ésszerű feltételezés lehetett - mondta Mulder, jól leplezve, hogy mennyire megkönnyebbült, amikor megtudta, Scully járt itt, és életben van.

- Ugye, segít nekem, Mulder ügynök? - kérdezte Dorman éles hangon. - Meg kell találnom őket.

- Hogy megölhesse mindkettejüket, mint Patrice Kennessyt és a kamionost és a biztonsági őrt?

Dorman arca megint eltorzult, és bár mozdulatlanul állt, a teste megvonaglott.

- Nem akartam. Muszáj volt. - Újra Mulderre nézett. - De ha nem segít, magával is ugyanazt teszem. Meg ne próbáljon hozzám érni!

- Higgycsuk, Mr. Dorman - Mulder lenézett a férfi torkán levő nyálkával bevont sebekre -, semmit nem kívánok kevésbé, mint magához érni.

- Nem akarok bántani senkit - mondta Dorman elkínzott arccal. - Nem én. Eszembe sem jutott, hogy ilyesmi történhet... de hamarosan lehetetlenné válik, hogy senkit ne bántsak. Ha kapok pár csepp friss vért - lehetőleg a fiútól, de a kutya is jó -, senkit nem kell többé bántanom, és megint jól leszek. Ilyen egyszerű a megoldás.

Ezúttal Mulder hagyta, hogy kiüljön arcvo-násaira a kétkedés. Tudta, hogy a kutyát valami módon bevonták a kísérletbe, de mi köze mindehhez a fiúnak?

- És mire lenne ez jó? Nem értem.

Dorman megvető pillantást vetett rá.

- Hát persze, hogy nem érti, Mulder ügynök.

- Talán magyarázza meg - javasolta Mulder. - Azok a nanotechnikai műtyűrök a testben vannak, igaz?

- David nanolényeknek hívta őket. Nagyon elmés!

- A kutya véráramában is ott vannak - találgatott Mulder. - David és Darin Kennessy fejlesztette ki őket Jody rákja miatt.

- És Jody nanolényei nyilvánvalóan tökéletesen működnek. - Dorman sötét szeme felcsillant. - Már ki is gyógyult a leukémiából.

Mulder megdermedt, próbálta megemészteni az információt.

- De ha... ha a kutya és a fiú fertőzött, ha a kutya felgyógyult a súlyos sérülésekből és Jody

egészséges, maga miért hullik szét? Miért hal meg mindenki, aki magához ér?

Dorman már kiabált.

- Mert az ő nanolényeik tökéletesen működnek, az enyémekek pedig nem! - Intett Muldernek, hogy masírozzon szépen a faház felé. - Nem volt időm. A labor lángokban állt, és nekem is meg kellett volna halnom, mint Davidnek. Azok a szemetek becsaptak! Meg kellett elégednem azzal, ami elérhető volt.

Mulder szeme elkerekedett.

- Szóval korábbi példányokat használt, amelyeken nem végeztek el minden vizsgálatot. Beinjekciózta magának, hogy a teste meggyógyuljon, hogy elmenekülhessen, miközben mindenki halottnak hiszi.

Dorman a homlokát ráncolta.

- A kutya volt az első igazi sikerünk. Most már tudom, David bizonyára fogott egy csapat friss nanolényt, és titokban beadta a fiának. Jody már úgylis a halál küszöbén állt a leukémiától, hát mi történhetett? Kétlem, hogy Patrice tudott volna róla. De amikor ma megláttam Jodyt... teljesen meggyógyult. Egészséges. Az ő nanolényei tökéletesen működtek. - Dorman bőre megremegett, hullámozott.

- Nem úgy, mint a magáéi - állapította meg Mulder.

- David paranoiás volt, semmit nem hagyott elől, ami csak ért valamit. Ennyit legalább megtanult az öccsétől. Csak ahhoz juthattam hozzá, amit a speciális hűtőben tartottunk. Né-

melyik prototípus... rémítő eredményeket hozott. Óvatosabbnak kellett volna lennem, de minden égett körülöttem. Amikor a szerkezetek bejutottak a szervezetembe, megsokszorozódtak és hozzáigazodtak a genetikai kódomhoz, a sejtszerkezetemhez. Azt hittem, minden rendben lesz.

Miközben kilépett a tisztásra, Mulder fejében egymást kergették a gondolatok.

- Szóval a DyMart azért robbantották fel, mert aki a pénzt adta a munkához, nem akarta, hogy a nanotechnika a nagyközönség elé kerüljön. Bizonyára azt sem akarták, hogy David Kennessy kipróbálja a kutyáján vagy a fián.

Dorman hangja furcsán csengett.

- A gyógy mód minden betegségre a halhatatlanság lehetősége - miért is ne akarnák, hogy csak az övék legyen?! Titokban folytatni akarták a munkát valami elzárt, titkos helyen.

- Lehalkította a hangját. - Én lettem volna annak a labornak a vezetője, de ezek úgy döntöttek, likvidálnak engem is, mint Davidét, és mindenki mást.

Mulder óvatosan lépkedett, és nagyot nyelt, amint ráébredt, mi is történhetett.

A nanolények korai példányai *hozzáigazították* magukat a kísérleti állat DNS-éhez, ám amikor Donnán nagy merészen befecskendezte őket a testébe, újabb, teljesen eltérő genetikai kódhoz kellett igazodniuk: a biológiai rendőrök egymásnak ellentmondó parancsokat kaptak. A drasztikus változás hatására az

amúgy sem *igazán* stabil szerkezetek kikészültek, meghibásodtak.

Mulder hangosan folytatta gondolatmenetét.

- Szóval a maga gépecskéit összezavarta az ellentmondásos programozás. Amikor aztán egy harmadik, megint új genetikai struktúra is belép náluk a képbe, teljesen elvadulnak. Ez okozza a ráknak ezt a vírusos változatát, valahányszor megérinti magát valaki.

- Gondoljon, amit akar - mormogta Dorman. - Nem igazán volt időm vizsgálatokat készíteni.

Mulder a homlokát ráncolta.

- Mondja, az a nyálka a nanoszerkezetek hordozóanyaga?

- Nyüzsögnek benne. Ha a folyadék valakire rákerül, a nanolények könnyedén behatolnak a testébe.

Az ütött-kopott piros kisteher ott állt a ház előtt. Feléje menet Dorman mindent megtett, hogy ne kelljen látnia Patrice Kennessy holttestét.

- És most - folytatta Mulder -, ugyanaz történik magával is, mint ami az áldozataival történt, de sokkal lassabban. A teste a szó szoros értelmében szétesik. És azt gondolja, hogy Jody vére megmentheti magát valahogy.

Dorman sóhajtott, türelme fogytán volt.

- Az ő szervezetében levő nanolények teljesen stabilak. Úgy működnek, ahogyan kell, nincs hiba a programozásukban. A kutya

nanolényei is jók, de a Jodyban levők már emberi DNS-hez igazították magukat.

Dorman nagy levegőt vett, és Mulder rájött, voltaképpen semmi nem indokolja, hogy a férfi higgyen saját elméletében: mindössze reménykedhetett benne, hogy jól spekulál.

- Ha kapok egy adag stabil nanoszerkezetet, ezek erősebbek lesznek, mint az én elvadult példányaim. Hatástalanítják és újraprogramozzák majd őket. - Összeszűkülte szemmel nézett Mulderre. - Olyan borzasztó, amit szeretnék?

Amikor odaértek az öreg Fordhoz, Dorman kinyitotta a nyikorgó jobb oldali ajtót.

- Na menjünk! - Beszállt, és miután behúzta az ajtót, szinte rálapult, hogy minél messzebb legyen Muldertől. - Meg kell találnunk őket.

Mulder indított. Nem töltötte el különösebb örömmel a gondolat, hogy egy autóban ül azzal az emberrel, akinek az érintése azonnali halált okoz.

*Operatív csoport ideiglenes vezetési pont
Oregon állam
Péntek, 18:10*

Adam Lentz és profikból álló csapata szemszögéből nézve a szökevények nyomok tömegét hagyták maguk után, mintha csak sáros lábbal lépkedtek volna szűzhóban.

Lentz nem tudta csapata tagjainak nevét, azt viszont igen, hogy ki miben a legjobb, kinek milyen különleges adottsága, képessége van, ami alkalmassá teszi efféle küldetések végrehajtására.

Ez a csoport mindent el tudott volna intézni Lentz nélkül is, de ő a helyszínen akart lenni, hogy személyesen ellenőrizze őket, hogy alkalmasint megfélemlítse őket... és persze, hogy a végén ő legyen az, aki learathatja a babérokat.

Az ő szakmájában nem voltak hivatalos előléptetések, díjak, kitüntetések. Sikereit nem honorálták jelentős fizetésemelések sem, bár a jövedelem kérdése sosem volt lényeges tényező az életében. Számos készpénzforrása volt, és mind kiapadhatatlannak tűnt.

Portlandben várták a reptéren, és a találkozó helyére vitték. Első állomásukat egy, a helyi

rendőrséghez befutó bejelentés nyomán jelölték ki.

A csúcstechnika minden létező vívmányával felszerelt furgonjuk egy fekete szedán kíséretében érkezett meg. Fekete öltönyös férfiak szálltak ki pár lépésnyire egy, az útról lecsúszott rönkszállító kamiontól.

Egy helyi rendőr, bizonyos Jared Penwick biztosította a helyszínt. A járőrökcsiban egy esőgallért viselő öregúr - szemlátomást nem fogoly - ült mellette görnyedten. Rendkívül nyugtalannak tűnt.

Az öltönyös férfiak megvillantották jelvényüket, és szövetségi kormányhivatalnokként mutatkoztak be. Fegyvert viseltek.

A takarítók furgonjának ajtaja kinyílt, és műanyag zsákokkal, habszórókkal felszerelt, szka-fanderszerű öltözetet viselő emberek másztak ki nehézkesen az útra. Egyiküknél lángszóró is volt.

- Mi folyik itt? - kérdezte Penwick rendőr, és közelebb lépett.

- Mi vagyunk a kiküldött fertőzésmegelőzési osztag - közölte nyugodtan Lentz. Ahhoz sem vette magának a fáradságot, hogy igazolványát felmutassa. - Nagyra értékelnénk, ha együttműködne velünk.

A fertőzés gócpontjától kellő távolságra állt, egykedvűen szemlélte, amint emberei kinyitják a kamion ajtaját, és munkához látnak. Sűrű habot és savat használtak, rendkívüli elővigyázatosság mellett.

Pillanatok alatt összecsomagolták az áldozatot.

A rendőr tágra nyílt szemmel figyelte a történeteket.

- Hé, nem tehetik meg, hogy...

- Mindössze a szükséges lépéseket tesszük meg a fertőzésveszély elkerülése érdekében. Egyébként ön és ez az úriember - intett Lentz a fejével az öreg felé -, ugye, nem nyitották ki a fülke ajtaját?

- Nem - felelte Penwick rendőr. - De volt velünk egy FBI-ügynök is. Mulder ügynök. Gondolom, a maguk embere.

Lentz nem válaszolt.

A rendőr folytatta.

- Rekvirálta ennek az embernek a kisteherautóját, és elhajtott. Azt mondta, a társával kell találkoznia. Már legalább - órájára pillantott - egy órája várok itt.

- Most már nem kell aggódnia, uram. Mi mindent elintézünk.

Lentz a kezével elárnyékolta a szemét és azonnal hátrébb lépett, amint az egyik szkafanderes alak sűrített benzint szórt a kamion vezetőfülkéjébe, és aztán beindította a lángszórót.

- Szentséges ég! - kiáltott fel az esőgalléros ember, és gyorsan berántotta a járőr kocsi ajtaját.

- Jobb lesz, ha hátrébb lép - szólt Lentz a rendőrnek. - Hamarosan robban az üzemanyagtartály.

Mélyen meggörnyedve odébb szaladtak. Az osztag többi tagja egy, a furgonban levő steril elkülönítő kamrába gyömöszölte a kamionos holttestét.

Kezdték lerázni magukról szkafundereiket, amelyeket rögtön megsemmisítenek majd, amint beszálltak.

A rönkszállító fáklyaként világított a szürke, esős délutánban. Az üzemanyagtartály fűlsike-títő robajjal felrobbant, a csoport tagjai épp csak annyi időre kapták le a fejüket, hogy ne ériék őket a roncsból kicsapódó törmelékdarabok, aztán folytatták munkájukat.

- Az imént említette Mulder ügynököt - fordult Lentz újra a rendőrhöz. - Meg tudná mondani, kérem, hová ment?

- Persze, tudom, hová indult - felelte Penwick rendőr, aki még mindig döbbenten bámult a lángokra. Elképesztőnek találta, hogy a csapat ilyen rövid idő alatt, ilyen szakszerűen megsemmisített minden bizonyítékot.

Miközben a tűz ropogott és vastag fekete füstoszlop emelkedett az ég felé, a rendőr elmagyarázta Lentznek, hogyan találja meg Kennessyék faházát. Lentz semmit nem jegyzett fel, de memóriája megőrzött minden szót. Alig tudta megállni, hogy meg ne csóválja a fejét. *Amatőrök!*, gondolta megvetően.

A férfiak visszaszálltak a fekete szedánba, a csapat másik fele pedig lepecsételte a furgont, aztán a sofőr beindította a motort.

- Hé! - Az esőgalléros öreg kiszállt a járőr-

kocsiból. - Mikor kapom vissza a járgányomat?

- Minden tőlünk telhetőt megteszünk, uram
- felelte Lentz. - Nem kell aggódnia.

Ezután ő is beszállt a szedánba, és a csoport elindult Darin Kennessy kis faháza felé.

Hegyvidék, Oregon állam

Péntek, 18:17

Jody szürkületkor ébredt fel a hátsó ülésen. Egészséges volt, felfrissült, és kedve támadt társalogni.

- Maga kicsoda? - kérdezte, és Scully össze-rezzent. A fiú olyan váratlanul és olyan hirtelen ébredt fel.

Vader is felült, vígan csóválta a farkát, szemlátomást úgy vélte, a világban megint minden rendben van.

- Dana Scullynak hívnak - felelte a nő, miközben az utat figyelte. - Szólíts csak Danának! Téged kerestelek. Kórházba akartalak vinni, mielőtt az állapotod tovább romlott volna.

- Nincs szükségem kórházra - jelentette ki határozottan a fiú. - Már nincs.

- És miért nincs? Láttam az orvosok jelentéseit, Jody.

- Beteg voltam. Rák. - Lehunyta a szemét, emlékezni próbált. - Akut limfoblasztikus leukémia, így hívják, ÁLL. Apa azt mondta, sokféle elnevezés van rá. Rák a vérben.

- Azt jelenti, hogy a vérsejtjeidben hiba keletkezik - mondta Scully. - Nem működnek tö-

kéletesen, ráadásul megölik azokat, amelyek még jók.

- De most már meggyógyultam... szinte teljesen - mutatott rá magabiztosan a fiú. Megpaskolta Vader fejét, aztán átölelte a nyakát. A kutya örömmámorban úszott.

Scully még mindig nem tudta tényként elfogadni Jody gyógyulását, és annak mikéntjét.

A fiú tekintete hirtelen tele lett gyanakvással.

- Maga azok közül való, akik üldöznek minket? Akiktől anyukám annyira félt?

- Nem - felelte Scully. - Én megmenteni próbáltalak benneteket azoktól az emberektől. Nagyon nehéz volt megtalálni titeket, Jody. Édesanyád nagyon ügyesen rejtett el téged. - Scully az ajkába harapott, tudta, mi lesz a fiú következő kérdése.

- Hé, hol az anyukám? Mi történt vele? Veszekedett Jeremyvel, aztán azt mondta, meneküljek.

- Miféle Jeremyvel veszekedett? - kérdezett vissza Scully, és gyűlölte magát, amiért kitérni próbál a fiú kérdései elől.

- Jeremy Dormannel - vágta rá Jody türelmetlenül, mintha erről az információról Scullynak már tudnia kellene. - Apám asszisztense volt. Azt hittük, ő is meghalt, amikor a labor leégett, de nem. Azt hiszem, valami baja azért történhetett. Azt mondta, a vérem kell neki. - Jody lehajtotta a fejét, szórakozottan vakargatta Vader fülét. Nagyot nyelt. - Jeremy csinált valamit az anyukámmal, ugye?

Scully sóhajtott, és lassított. Nem olyan egyszerű kanyargós úton vezetni, miközben az ember egy kisfiúval közli, hogy elárvult.

- Azt hiszem, édesanyád téged próbált védeni - kezdte. - De az az ember, Mr. Donnán, aki utánatok jött... - Elhallgatott, vadul kutató agyában a megfelelő szavak után. - Szóval ő nagyon beteg. Valami különös betegség támadta meg. Okos dolog volt részedről, amiért nem engedted, hogy megérintsen.

- És anya elkapta azt a betegséget?

Scully a fiú szemébe nézett, aztán lassan bólintott.

- Igen,

- Szerintem nem betegség volt - mondta rövid hallgatás után Jody. A hangja határozottan csengett. - Szerintem Jeremyben is vannak nanolények. Ellopta őket a laborból... de benne nem működnek rendesen. Az ő nanolényei megölik az embereket. Láttam, hogyan nézett ki.

- Ezért jött utánad? - kérdezte Scully. Csak az elismerés hangján tudott volna szólni Jody intelligenciájáról, összeszedettségéről - különösen ennyi megpróbáltatás után -, de a sztorit, amit a fiú előadott, kétkedve fogadta. Bár, azok után, aminek szemtanúja volt... És miért találna ki Jody efféle meséket?

Jody felsóhajtott.

- Azt hiszem, azok az emberek Jeremyt is el akarják kapni. Mi hordozzuk a testünkben az utolsó megmaradt példányokat. Valaki nem akarja, hogy egyetlenegy is elszabaduljon.

Scully a visszapillantó tükörbe nézve látta a fiú csillogó szemét. Jody rémültnek, elveszettnek tűnt.

- Mit gondol, Dana, én is veszélyes vagyok? Meg fognak halni miattam emberek?

- Nem - felelte határozottan Scully. - Én hozzád értem, és látod, semmi bajom. És vigyázni fogok rád.

A fiú nem felelt, Scully nem tudta megállapítani, szavai megnyugtatólag hatottak-e rá.

- Jody - kezdte rövid hallgatás után -, édesapád mit mondott ezekről a „nanolényekről”?

- Azt, hogy biológiai rendőrök, végigjárják az egész testemet, megkeresik a rossz sejteket, és szépen egymás után kijavítják őket - válaszolt a fiú. - A nanolények megóvnak akkor is, ha megsérülök.

- Ha például rád lőnek - bólogatott Scully. Arra gondolt, ha a nanoszerkezetek képesek helyrehozni egy végső stádiumos leukémia okozta károsodásokat, akkor egy lőtt seb valószínűleg meg sem kordyan nekik. Hiszen a leukémia esetében sejtek milliárdjait kell megsemmisíteni.

- Ugye, nem visz kórházba? - kérdezte Jody. - Nem szabad, hogy bárki megtudja a nevemet.

Ezen Scully elgondolkodott. Azt kívánta, bár meg tudná beszélni Mulderrel, mitévők legyenek. Ha mindaz, amit a fiú elmondott, igaz - márpedig ez elég nyilvánvaló -, akkor a DyMar-beli kutatómunkából nem maradt sem-

mi más, csak ő és a kuttyája. Mindent és mindenki mást módszeresen elpusztítottak. Itt van tehát az ő hátsó ülésén az összes létező és *működő* nanoszerkezet... és valaki ezeket is meg akarja semmisíteni.

Valóban nagy hiba lenne Jodyt kórházba vinni, és gyanútlan emberek gondjaira bízni. Kétségtelen, hogy hamarosan azok karmai közé kerülne, akik a DyMar pusztulását okozták.

Scully vezetett tovább, és megfogadta, nem engedi, hogy ezt a fiút is elkapják, elhurcolják, és egyszerűen „töröljék”, mintha soha nem is létezett volna.

- Nem, Jody - mondta mély meggyőződéssel. - Nem kell aggódnod. Vigyázok rád.

Hegyvidék, Oregon állam
Péntek, 18:24

Miközben a rozoga kisteher róttá az utakat, Mulder egyáltalán nem bánta, hogy lassan besötétedett, így legalább nem kellett látnia a mellette ülő férfi testének állandó természetellenes és undorító mocorgását.

Miután sokáig fészkelődött nyilvánvalóan erős fájdalommal küszködve, Jeremy Dorman mintha elveszítette volna az eszméletét. Mulder tudta - eléggé nyilvánvaló volt -, hogy a férfinak már nincs sok hátra.

Ha nem kap hamarosan segítséget, később már nem is lesz rá szükség.

Azt viszont nem tudta Mulder, hogy megnyit hihet el a történetből, amit Dorman mondott el neki. Vajon ő maga milyen mértékben felelős a DyMar pusztulásáért?

Dorman nagy nehezen kinyitotta a szemét, és megpillantotta a Mulder zakózsebéből kikandikáló rádiótelefont. Rögtön felegyeneseedett ültében.

- A telefonja, Mulder ügynök! Magának van rádiótelefonja!

- Na és? - pislogott rá Mulder.

- Használja! Vegye elő és tárcsázza a társa számát! Így megtalálhatjuk őket.

Mulder agyában száguldoztak a gondolatok. Semmit sem akart kevésbé, mint ezt a torz szörnyet Scully és a kisfiú közelében látni.

- Vegye elő a telefont! - mordult rá Dorman fenyegető hangon.

Nem volt mit tenni, Mulder kirántotta a zsebéből a telefont, és a fogával kihúzta az antennát. Fellélegzett, amikor meglátta, hogy nincs térerő.

- Ez nem fog összejönni - mondta, és Dorman felé fordította a kis képernyőt. - Itt az isten háta mögött alig van rádió-adótorony. Higgye el, Mr. Dorman, számtalanszor próbáltam már hívni a társamat.

A nagydarab ember az ajtónak dőlt. Ujja hegyével egy nem létező foltot dörzsölgetett az ablakon; ragacsos nyalka maradt utána az üvegen.

Amikor újra Mulderre nézett, a szeme furcsán csillogott a szürkületben.

- Jody segíteni fog nekem. Tudom. Haverok voltunk. Játszottunk, sokat beszélgettünk. Az apja soáem ért rá, a nagybátyja meg - ' az a bunkó - az egész familiát elküldte a pokolba, amikor Daviddel összeveszett. Jody tudja, hogy sosem lennék képes bántani őt. Muszáj, hogy tudja, bármi történt is az elmúlt pár hétben. - Az ülésen köztük heverő telefon felé intett. - Próbálja meg, Mulder ügynöki Hívja a társát! Kérem!

A hangjából kicsengő őszinteség és kétségbeesés nem altatta el ugyan Mulder gyanakvását, de kétségkívül hatással volt rá. Kelletlenül felvette a telefont, és beütötte Scully számát.

Legnagyobb meglepetésére a telefon kicsengett.

*Operatív csoport ideiglenes vezetési pont
Oregon állam
Péntek, 18:36*

Amint a két autó végigdöcögött a hepehupás földúton, Lentz azon töprengett, hogyan kerülhette el a figyelmüket mindvégig a nyilvánvaló összefüggés.

Már ellenőrizték a túlélő kommunát, amelyhez Darin Kennessy csatlakozott, azt gondolván, hogy ott aztán senki nem találhat rá. Patrice azonban nem oda ment. Nem látták nyomát a kutyának és a tizenkét éves fiúnak sem.

Szóval az asszony ide jött, ebbe a faházba, amelyet a Kennessy öcs vásárolt évekkal ezelőtt. Lentz ezen a környéken a túlélő táborra összpontosított, egyszerűen nem vette észre ezt a parányi pontot sem a térképeken, sem a komputeres kereséskor.

A látszólag elhagyatott faház tökéletes rejtékhely lett volna Patrice, a gyerek és a kutya számára.

Ám úgy tűnt, valaki mégiscsak rájuk lelt.

A csoport tagjai megint kiugráltak a járművekből, ezúttal tetőtől talpig fegyverben. Pisz-

tolytól a gránátvetőig, teljes arzenál vette célba a néma kis épületet.

Vártak. Senki nem mozdult - sem odabenn, sem idekinn.

- Menjünk közelebb! - mondta halkan Lentz, és a csoport gyors, begyakorlott mozdulatokkal haladva, pillanatok alatt bekerítette a házat.

Lentz körülnézett. Biztos volt benne, hogy egyik embere figyelmét sem kerülték el a friss keréknyomok. Mulder ügynök már járt itt, és a társa, Scully szintén.

Az egyik ember felkiáltott, egy pontra mutatott a magas fűben, a tornác közelében. Lentz és a többiek odasiettek, és megpillantották a kicsavart pózban fekvő női holttestet.

A fertőzés tehát terjed. És a veszély műiden egyes áldozattal egyre nő. A csoportnak igen nagy szerencsével sikerült a járvány esetleges kitörését megakadályozni a Könyörületesség Kórház hullakamrájában, ahol is a nanoszerkezetek munkájukat folytatva, kegyetlen módon újraélesztették az első áldozat egyes szervrendszereit.

Lentz feladata volt gondoskodni arról, hogy ilyesmi soha többé ne fordulhasson elő.

- Elmentek - jelentette ki. - Viszont van itt egy kis munka számunkra.

A takarítóbrigád tagjai már indultak is a furgonhoz, hogy beöltözzenek és felkészüljenek az újabb fertőtlenítő akcióra.

Lentz tűnődve állt, mélyen beszívta a fenyő-

erdő kellemes illatát. Odafordult egyik embe-
réhez.

- A házat porig égetni - mondta. - Semmi
ne maradjon. Semmi!

Visszament a kocsiához. A kibővített ope-
ratív csoport bizonyos tagjai Mulder ügynököt
figyelték, és neki most minden információra
szüksége volt, amit csak ez a részleg a rendel-
kezésére tudott bocsátani.

Mulder lesz az, aki elvezeti őket oda, ahová
menniük kell.

Hegyvidék, Oregon állam
Péntek, 18:47

Scully rádiótelefonja csörögni kezdett az első ülésen. Felkapta, tudta, ki hívja, fellélegzett, hogy végre újra kapcsolatba léphet társával.

- Scully, én vagyok. - A vétel nem volt a legjobb, de azért érteni lehetett minden szót.

- Mulder, órák óta próbállak elérni - hadarta a nő. - Ide figyelj, ez nagyon fontos! Jody Kennessy itt van velem. Kigyógyult a leukémiából, de veszélyben van. Mindketten veszélyben vagyunk. Mulder, nem ő terjeszti a pestist, nála a *gyógyulás* van.

- Tudom, Scully. A Kennessy-féle nanotechnika. Aki a pestist hordozza magában, az Jeremy Dorman - és itt ül mellettem. Kicsit közelebb van hozzám, mint szeretném, de jelenleg nincs más választásom.

Dorman él?! Scully nem hitt a fülének.

- Mulder, én láttam, amikor a kutya rátámadt. Szétmarcangolta a torkát.

Scully hirtelen ráébredt, azt sem hitte, hogy Jody bármi módon túlélheti a pisztolygolyó okozta sérülést.

- Dormanben is vannak nanobigyók - tájékoztatta Mulder -, csak ezek messze nem tökéletesek. Mondhatom, az eredmény igazán látványos.

Jody előredőlt, hangjából szorongás csendült ki.

- Mi az, Dana? Jeremy jön utánunk?

- Vele van a társam - súgta neki Scully.

Közben Mulder folytatta.

- Ezek a nanobigyók igazán figyelemreméltó dolgok, és mint mindketten láthattuk, fantasztikus gyógyító képességgel bírnak. Nem csoda, hogy valaki el akarja titkolni.

- Mulder, láttuk, mi történt a DyMarben. Tudjuk, valaki odament a kórházba, és a halottasházból elvitte a biztonsági őrrrel kapcsolatos minden bizonyítékot. Nem fogom hagyni, hogy Jodyt vagy a kutyát elkapják és eltüntessék.

- Ennek a megoldásnak Mr. Donnán sem örülne - mondta Mulder. - Találkozni szeretne veletek.

Scully fojtott beszélgetést hallott a háttérben. Donnán hangja még így is elég fenyegetőnek tűnt.

- Ami azt illeti, Mr. Dorman ragaszkodik ehhez a randevúhoz - folytatta Mulder, - Szüksége lenne egy kis vérre Jodytól.

Scully felcsattant.

- Egyszer már megakadályoztam... illetve megpróbáltam... na mindegy. Nem hagyom, hogy Jodynak baja essék!

A vonal túloldalán csend honolt.

- Mulder! Jól vagy? - kérdezte nyugtalanul Scully, és azon töprengett, mi történhet a másik kocsiiban, és vajon milyen messze lehetnek egymástól. Kérdésére nem kapott választ.

Míg Mulder próbált kigondolni valami megoldást, Dormannek elfogyott a türelme, óvatosan odanyúlt, és kikapta a másik férfi kezéből a telefont.

- Hé! - kiáltott fel Mulder, és elrántotta a kezét, nehogy hozzáérjen a nyálka borította emberhez.

Dorman a füléhez tette a telefont, a fekete műanyagot máris csillogó nyálkafoltok borították.

- Scully ügynök - kezdte -, kérem, mondja meg Jodynak, nagyon sajnálom, hogy véletlenül belelőttem. De tudtam, hogy rendbe fog jönni, akárcsak a kutyája. Nem akartam bántani. Senkit sem akarok bántani.

Mulder meredten bámulta az utat, de közben hegyezte a fülét. Tudta, ő már nem beszélhet társával, hisz ha megfogná a telefont, a hanolények behatolnának a testébe, és pár perc alatt belőle is csak annyi maradna, mint Vernon Ruckmenből vagy Patrice Kennessyből.

- Scully ügynök, segítsen, kérem! - folytatta Dorman. - Valamit meg kell magyaráznom a fiúnak.

Mulder hallotta a férfi hangjából kicsengő szorongást, kétségbeesést, és arra gondolt, ez az emberi roncs talán valóban sajnálja, ami történt. Arról nem is beszélve, hogy alaposan megbűnhődött.

- Mondja meg neki, hogy az édesanyja meghalt... és ennek én vagyok az oka. De bal-eset volt. Patrice őt akarta megvédeni. Nem tudta, hogy engem megérinteni is halálos. Nem tehettem semmit. - Dorman egyre jobban hadart. - Figyelmeztettem, hogy ne jöjjön a közelembe, de... - Nagy levegőt vett. - ...nagyon gyorsan mozgott. Jody tudja, milyen karakán nő volt az anyja.

Rövid szünet következett, majd beszélt tovább.

- Nézze, Scully ügynök! Jody nanolényei tökéletesek. Ezért kell nekem a vére. Úgy gondolom, a nanoszerkezetek, amelyeket az apja neki adott be, meg tudják javítani az enyéimet. Ez az egyetlen lehetőség, ami számomra maradt.

Dorman levegő után kapkodott, teste megint hevesen vonaglani kezdett. A revolvert tartó keze rángott, tekergőzött. Mulder remélte, az ujjja nem fogja a nanobigyók hatására meghúzni a ravaszt.

- Láta, hogy nézek ki - zihálta Dorman a telefonba. - Jody emlékszik, milyen voltam. Mindig is jól kijöttünk egymással.

A roham elmúlni látszott, az emberi roncs hátradőlt a nyálkától iszamos ülésen.

- David Kennessynek igaza volt. A kormány emberei üldöznek minket. Meg akarnak semmisíteni mindent, amit mi oly sok munkával létrehoztunk. De elmenekültem előlük, ahogy Jody és Vader is. Csakhogy továbbra is likvidálni akarnak mindhármyunkat. Velem lehet, hogy nem lesz sok gondjuk. Kevesebb mint egy napom van hátra. Hacsak meg nem tudjuk javítani a nanoszerkezeteimet. Hacsak Jody nem hajlandó velem találkozni.

Mulder a fejét csóválta a sötétben.

A nagydarab ember rendkívül meggyőző tud lenni.

Jody még a végén beadja a derekát. És miért is ne? Hiszen senkije sem maradt, csak ez a rémalak.

- Igen, Scully ügynök. Menjünk vissza a DyMarhez. Most már csak romok vannak ott, de legalább semleges terep. Ott nem tudnak semmiféle trükköt bevetni ellenem.

Dorman hangja már lényegesen magabiztosabban zengett.

Mulder gyomra görcsbe rándult. Valami továbbra is azt súgta neki, hogy Dorman nem őszinte.

- Értse meg, a helyzetem kétségbeejtő. Egyedül ez kényszerít rá, hogy ilyesmit tegyek. De higgye el, nem fogok tévovázni. Ha nem hozza el Jodyt, *igenis* megölöm a társát. Még fegyver sem kell hozzá. Elég, ha megérintem. - Azzal a revolvert le is dobta az ülés alá. - Találkozunk a DyMar Labornál - mondta még a

telefonba Donnán, aztán megszakította a vonalat.

Tenyerén tartva Mulder felé nyújtotta a nyálkától csillogó készüléket, aztán kihajította a lehúzott ablakon.

- Gondolom, erre már nem lesz szükségünk.

*Mozgó operatív vezetési központ
Északnyugat-Oregon
Péntek, 19:01*

A parabolaantennákkal bőségesen ellátott furgon egy rövid földút végénél parkolt. Mögötte komposzt, rothadó zöldség és minden elképzelhető hulladék állt magas halomban, akár egy barikád. Valamelyik farmer vagy faki-termelő valószínűleg évek óta ide hordja a szemétét inkább, mint hogy befizesse a hulladék-szállítási díjat a megyének.

A kitett „Magántulajdon” és „Belépni tilos!” táblák teljességgel hidegen hagyták Adam Lentzet. Neki sokkal hatásosabb módszerek álltak rendelkezésére, ha bárkit el kellett volna ijeszteni innen.

Eddig azonban még nem került sor efféle incidensre, és most, sötétedés után már egészen biztosak lehettek benne, hogy senki nem fog erre járni. A megfigyelőcsoport tagjaié volt tehát a terület, és tekintetbe véve csúcstechnikai felszerelésüket - egész Észak-Amerika szintjén.

A mozgó operatív vezetési központ számítógépei előtt gyakorlatilag nem volt akadály. Telefonvonalak milliói, rádiófrekvenciák ezrei,

számítógépek jelszóval, kóddal védett programjai - semmi nem jelentett problémát.

Órák óta folytatták már a megfigyelést sikertelenül, de Adam Lentz nem az a típus volt, aki könnyen felad bármit is. Mivel pedig ő maga nem hozta szóba a témát, a többiek nem mertek megjegyzést tenni.

Lentz másik fontos jellemvonása a végtelen türelem volt. Hosszú évek alatt fejlesztette ki, és e tulajdonsága, társítva könyörtelenségével és hűvös szenvtelenségével, nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a ranglétrán eddig az el ugyan nem ismert, mégis alapvető fontosságú, jelentős hatalmat összpontosító pozícióig emelkedett. Adam Lentz elégedett volt helyzetével.

Elégedettségét már csak az fokozta volna, ha végre sikerül megtalálni Fox Mulder ügynököt.

- Nem jöhetett rá, hogy keressük - motyogta.

A vezérlőpultnál ülő férfi ránézett, de arca kifejezéstartan maradt.

- Nagyon diszkrétan jártunk el - mondta.

Lentz a gondolataiba mélyedve meredt maga elé. Tudta, hogy Mulder és Scully különvált. Mulder látta a halott kamionost, akinek a testét Lentz emberei megsemmisítették. Mulder is, Scully is járt a magányos faháznál, amely mostanra - Patrice Kennessy testével együtt - már csak egy halom füstölgő hamu volt.

Aztán eltűntek, és Lentz biztosra vette, vagy Mulderrel, vagy Scullyval van a fiú és a nanotechnikával fertőzött kutya.

De mi terjeszti a pestist? Patrice Kennessy és a fiú félt valamitől. Talán a kutya vadult el? Előfordulhat, hogy a benne levő nanoszerkezetek valami módon meghibásodtak, és most elpusztítják az embereket?

Ez a lehetőség még őt is megrémítette, és tudta, feljebbvalóinak tökéletesen igazuk volt, amikor ragaszkodtak hozzá, hogy egy ennyire veszélyes kutatást mindenképpen le kell állítani. Csakis felelősségteljes, *illetékes* személyek tudhatnak róla.

A világban rendnek kell lenni! És ő az, aki arra hivatott, hogy a rendet most visszaállítsa.

Ebben a pillanatban a vezérlőpultnál ülő férfi felkapta a fejét.

- Hívás! - mondta, és állított valamit az egyik kapcsolón. - Felveszem.

Leemelte fejhallgatóját, átnyújtotta Lentznek. A technikus különböző gombokat igazgatott.

Lentz hallgatta a kevés térerő miatti recsegés kísérté beszélgetést Mulder és Scully között. Annak ellenére, hogy érzelmeinek és arcizmainak általában teljes mértékben ura volt, most elkerekedett a szeme, szemöldöke felemelkedett.

Igen, Scullynál van a fiú és a kutya... és a fiú meggyógyított magán egy végzetes sérülést... a legmegdöbbentőbb hír azonban az volt, hogy a szervezet palimadara, Jeremy Dorman mégsem halt meg a DyMar-beli tűzben. Még mindig életben van, még mindig veszélyt jelent...

ráadásul most már ő is hordozója a nyavalyás nanotechnikának.

És a fiú is! A fertőzés terjed!

Amint a megrázó beszélgetésnek vége szakadt, Lentz akcióba lendült.

Csoportjának minden tagja pontosan tudta, hogyan juthat el leghamarabb a laboratórium kiégett romjaihoz. Végül is mindannyian részt vettek az állítólagos tüntetésben. Ők dobálták a gyújtóbombákat, ők repítették levegőbe az épületet.

- Nekünk kell odaérnünk elsőként - jelentette ki Lentz.

A furgon valósággal kirobbant a földútról, csikorgó kerekekkel kanyarodott rá a lehullott vizes levelektől síkos aszfaltra, és nyaktörő sebességgel elszáguldott Portland irányába.

A DyMar Laboratórium romjai
Péntek, 20:45

Vissza a kísértetjárta házba, gondolta Scully, amint az üszkös, megfeketedett romok előtti meredek kocsifelhajtóra kanyarodott.

A hold a felhők mögül világított, derengő gyöngyházzsínbe vonva a borús eget. A környező hegyek erdei egykor békés, erős védővonalat húztak a DyMar köré - Scully most úgy érezte, ugyanezek a fák baljós komorsággal borulnak össze, elrejtik az ellenség titkos hadmozdulatait. Ki tudja, kik rejtőznek ott? Talán a tüntetők a múltkorinál is vérszomjasabb csoportjai... talán azok az emberek, akik Jody szerint őt és az anyját üldözték.

- Maradj az autóban, Jody!

Scully a drótkerítéshez ment, amelyet azért húztak fel, hogy távol tartsa az illetékteleneket a veszélyes építkezési területről. Öröknek híruk-hamvuk sem volt.

Onnan, ahol állt, csodálatos panoráma nyílt a városra: erre hivatkozva egy ingatlanügynök jól fel is verné az árakat. Scullyt azonban nem nyűgözte le a hely szépsége. A romok úgy terültek el előtte, mint egy felkoncolt sárkány

bomlásnak indult maradványai, amelyek mozdatatlanságukban is veszélyesnek tűntek.

Már-már belépett a hívogatóan kitárt kapun, amikor kocsiajtó csapódását hallotta. Megfordult, remélve, hogy Mulder és fogvartartója - a nagydarab férfi, aki Jodyra is rálőtt - érkeztek meg, de csak a fiú szállt ki és nézelődött kíváncsian. Aztán a fekete labrador is kiugrott. Örült, hogy végre kiszabadulhat a szűk térből, boldogan körberohangálta ismét egészséges kis gazdáját.

- Légy óvatos! - kiáltott oda a fiúnak Scully.

- Magával megyek - mondta Jody, és mielőtt a nő tiltakozhatott volna, hozzátette: - Nem szeretnék egyedül maradni.

Scully nem akarta magával vinni a romok közé, de megértette, hogy fél a kocsiban maradni.

- Jól van. Gyere!

Jody elindult a nő felé, Vader előretrappolt.

- Ne engedd el magad mellől a kutyát! - figyelmeztette Scully.

A romok felől panaszosán nyikorgó, karistoló, gördülő neszezés hallatszott. Bár szellő sem rezdült, itt-ott kis hamufelhők emelkedtek, amint a gravitációnak engedelmeskedő, megroggyant gerendák mind lejjebb és lejjebb csusszaritak, bétondarabkákat szakítva ki a repedezett falakból.

Noha a főfalak még álltak, az épület összedőléssel fenyegetett. A padlózat nagy része az alagsorba zuhant, csak egy helyütt tartották

még szilárdan magukat a felhólyagosodott, megfeketedett betonfalak.

Támadásra kész, hatalmas fémszörnyek, bulldózerek, kotrógépek sorakoztak az épület körül, hogy a bontást végző építkezési vállalkozó egyetlen intésére lerohanják, eltöröljék a föld színéről, ami a DyMarból még megmaradt.

Scully zajfvélt hallani az egyik bulldózer mögül, óvatosan megközelítette a gépet. Óriási benzintartályokra bukkant. Minden itt volt már, ami a bontási munkálatokhoz kellhetett. Scully nem értette, mire föl ez a nagy sietség. Vagy ami itt történik, szintén annak az „álcázási” tervnek a részét képezi, amelyről Donnán beszélt?

Ekkor vette észre a felfeszegetett ládát. Ezüstös, fényes karcolódások jelölték a helyet, ahol a feszítővas megcsúszott a fémen, mielőtt letépte volna a lakatot. A láda tetején felirat virított: „Életveszély! Robbanószerék!”

A nő hirtelen fenyegetőnek érezte a sötétséget, természetellenesnek a nagy csendet. A kihűlt tűz szagától nehéz levegő fojtogatott.

- Maradj mellettem, Jody! - szólt oda a fiúnak.

Szíve kalapált, minden idegszála megfeszült. Jody és Jeremy Dorman találkozója nem lesz könnyű menet, akár veszélyes is lehet. De ő gondoskodik róla, hogy a fiúnak haja szála se görbüljön.

Motorzúgást hallott. A jármű erőlködve kaptatott fel az emelkedőre, kerekei alatt csi-

korogtak a kavicsok, A reflektor fénycsójája az éjszakába hasított.

Az ütött-kopott piros teherautó beleremegett, amikor Mulder kiszállt, és bevágta a rozsdamarta ajtót.

Sok hihetetlen dolgot megélt már Fox Mulderrel, de erre a látványra Scully nem volt felkészülve: mi vihette rá mindig fess társát, hogy egy ilyen ócska tragacs volánjához üljön?

- Örülök, hogy itt talállok - mondta Mulder.

Dorman is előkászálódott az utasülésről. Bár a félhomályban csak a körvonalai rajzolódtak ki, így is látszott, valami nincs rendjén a mozgásával. Végtagjai lifegtek, mintha megnyúltak volna bennük az inak. A fájdalomrohamoktól elgyengülve tántorgott.

Sokat romlott az állapota azóta, hogy Scully találkozott vele.

A nő előrébb lépett, testével védve Jodyt.

- Jól vagy, Mulder?

- Fogjuk rá - felelte a férfi.

Dorman közelebbjött. Mulder odébb ment, biztos távolságra a másiktól. A széles vállú férfi revolvért tartott a kezében... de még ez volt a legkevésbé ijesztő benne.

Scully is előkapta a pisztolyát. A 9 mm-es Sig Sauer csövét egyenesen Jeremy Dormanre irányította. Ha akarná, sem tudná elhibázni.

- Engedje el Mulder ügynököt - mondta. - Mulder, gyere el onnan!

A férfi engedelmeskedett a felszólításnak,

de lassan, óvatosan húzódott el, nem akarta felingerelni Dormant.

- Attól tartok, a társa fegyverét nem adhatom vissza - mondta Dorman. - Tudja, amihez hozzáérek, már semmire nem használható.

- Ugyanerre a sorsra jutott a kabátom és a rádiótelefonom is - sóhajtott Mulder. - Most aztán jegyzőkönyvezhetek!

Jody előrébb merészkedett, közvetlenül Scully háta mögött állt meg.

- Jeremy, miért csinálod ezt? Te is olyan gonosz vagy, mint... mint *ők*.

Dorman válla megrázkódott. Scullynak az *Egerek és emberek* száralmas, félkegyelmű Lennyje jutott eszébe, aki mindig azokat bántotta, akiket szeretett. És nem értette, mivel és hogyan okozta a bajt.

- Sajnálom, Jody - tárta szét bocsánatkérően a kezét Dorman. - Látod, milyen hatással van rám ez a szer. Ide kellett jönnöm. Csak te segíthetsz rajtam. Nincs más választásom.

A fiú egy szót sem szólt.

- Üldöznek minket, Jody. - Dorman egy lépést tett a gyerek felé. Scully nem mozdult ket-tejük közül. - A kormány emberei vannak a nyomunkban. Nem akarják, hogy napvilágra kerüljön, apád megtalálta a rák ellenszerét. Maguknak akarják a találmányt. És akkor raj-tad kívül egyetlen rákos beteg sem gyógyulhat-na meg.

Mély átéléssel beszélt, érzelmei kiültek az arcára.

- Nem az állatvédők ölték meg az apádat, nem ők robbantották fel a labort, hanem ezek az emberek. Előre elrendezték mindent, aztán az állatvédők nyakába varrták a felelősséget. Ők gyilkolták meg apádat!

Ákárha végszóra lépnének elő, ebben a pillanatban fekete árnyalakok bontakoztak ki az éjszakából: sötét öltönyös férfiak sorakoztak fel a kerítés mentén. A fák mögül jöttek elő. Másik, zseblámpával világító csoportjuk a kocsifeljáró irányából közeledett.

- A bizonyítékok másról tanúskodnak, Mr. Dorman - mondta az élen haladó férfi. - Mi lennénk az erősítés, Mulder ügynök. Átveszünk maguktól az ügyet,

Dorman körbehordozta tekintetét az ismeretleneken, majd Mulderre meredt, mintha az ügynök csapdába csalta volna.

- Honnan tudják, kik vagyunk? - kérdezte Mulder.

Scully megfogta Jody kezét.

- Lassan a testtel! A fiúért mi tartozunk felelősséggel.

- Attól tartok, az őrizetünkre kell bízniuk - felelte az idegen. - Mostantól a mi hatáskörünkbe tartozik az ügy.

A férfiak egészen közel értek; sötét öltözükkben szinte beleolvadtak a romok kormos feketeségébe.

- Igazolják magukat! - mondta Scully.

- Csak nem képzeled, hogy átnyújtják a névkártyájukat? - jegyezte meg Mulder.

Jody az ismeretlenek vezetőjére nézett.

- Miféle bizonyítékokról beszél? - kérdezte. - Maguk tudják, ki ölte meg az apámat?

A férfi olyan érdeklődéssel méregette a fiút, mint a rovargyűjtő, akinek különleges példány kerül a szeme elé.

- Ejnye, ejnye... - ingatta gúnyolódva a fejét. - Ez a kedves Mr. Dorman nem mondta él neked, mi történt a papáddal?

- Ne merészelje, Lentz... - kezdte volna Dormart, de elcsuklott a hangja. Felemelte a revolvert.

Lentz nem zavartatta magát.

- Jeremy ölte meg az apádat. Nem mi.

- Szemétláda! - nyüszített fel kétségbeesetten Dorman.

Scully a döbbenettől szólni sem tudott. De ahogy Dorman, úgy az ő számára is nyilvánvaló volt, a gyerek ezek után nem fog segíteni.

Jeremy Dorman felüvöltött, két marokra fogta a pisztolyt és Lentzre célzott.

De a fekete ruhások gyorsabbak voltak. Előrántották fegyvereiket, és tüzet nyitották.

A DyMar Lqfioratórium romjai
Péntek, 21:03

Kis kaliberű lövedékek záporoztak Jeremy Dorman testére. A férfi széttárta a karját, velőtrázón felsikoltott - a golyók valósággal atomjaikra tépték tagjait.

Scully és Mulder a földre vetették magukat. Jody fájdalomosan felkiáltott, amint Scully magával rántotta, és fedezéket keresve beráncigálta az egyik hatalmas munkagép mögé.

Mulder is odébbhengeredett, ráordított a férfiakra, hogy szüntessék be a tüzet, de azok nem törődtek vele.

Dorman pedig állta a golyózáport. Tudta, ezek az emberek végezni akarnak vele. Csak-hogy ellenfelei nem is sejtik: az ő testében van valami, ami nem hagyja meghalni.

Adam Lentz egyszer már elárulta. Saját labort ígért a felettesei nevében, megállapodtak, hogy Dorman átveheti a nanotechnikai kutatásokat. Aztán megpróbálták megölni. És most itt vannak megint, hogy bevégezzék a munkát.

Két újabb lövedék fúródott a testébe. Az egyik golyó a vállán találta el, a másik a bal oldalán. Úgy érezte, minden sejtjében külön-kü-

lön fájdalom-, harag-, adrenalinbomba robban. Elvesztette az uralmat a testébe zárt gyilkos rendszer felett, amely eddig is nagy pusztítást vitt végbe a génállományában, az izmaiban, az idegrendszerében. Artikulátlan üvöltés tört fel a melléből.

És teste átalakult.

Bőre kocsonyás-remegőn megnyúlt. Izmai összerándultak, görcsösen rángatóztak. A bordáit, nyakát, bőrét elborító daganatok sokszorosukra duzzadtak, áttüremkedtek rongyos inge hasítékain.

A nanoszerkezeteknek eddig csak egyszer sikerült teljesen az uralmuk alá vonni a testét: Wayne Hykaway kamionjában. De most mint ha a legprimitívebb DNS-kódot felhasználva akarnák átrendezni, újraépíteni sejtjeit.

Dorman vállá megreccsent, bicepsze felfúvódott, karja kicsavarodott. Torkából és nyelve tövénél duzzanat nőtt ki. Arc- és nyakbőre elfolyt, mint az olvadt műanyag.

A fekete öltönyösök, most már inkább riadtan, védekezőén, ismét tüzet nyitottak rá; de Dorman húsa mint lágy agyag nyelte el a becsapódó lövedékeket.

Adam Lentz fedezékbe húzódott.

Dorman kitekeredett karjával a hozzá legközelebb álló fegyveres felé kapott; testéből minden pillanatban undorító csápok százai türemkedtek ki. Tudatát elhomályosította a fájdalom, agyában zűrzavaros emlékképék villanták. Erejét megfeszítve még utasításokat kül-

dött izmainak, de az idegek már nem továbbították az ingereket. Agyongyötört, lázadó teste irányíthatatlanná vált.

A kormány sötét ruhás emberének profira valló szenvtelensége irtózatba csapott át, amikor a két lábon járó biológiai borzalom nyálkás csápjai, nedvedző daganatai körülfolytak a karját, mellkasát, nyakát. Dorman addig szorongatta, addig fojtogatta, amíg a férfi gerince meg nem roppant.

Egy újabb lövés eltörte a combcsontját. Dorman meg sem ingott: a nanoszerkezetek egy szemvillanás alatt összeillesztették és -forrasztották a csontot. A férfi következő áldozatára vetette magát.

A testén csillogó forró, áttetsző nyalka volt a nanoszerkezetek hordozóanyaga: elég lett volna, ha megérinti ellenfelét, a nanolények azonnal lebontják az idegen szervezet sejtjeit - de irányíthatatlan teste élvezetét lelte benne, ha eltörheti az ellenség nyakát, bezúzhatja gégejüket, beroppanthatja mellkasukat.

Szájából, akár a kígyó hosszú nyelve, hosszúkás daganat lógott ki, amely minden mozdulatra himbálózni kezdett. Dorman nem tudta, hogyan érvényesíthetné akaratát ezzel, a saját testéből kifejlődött szörnyeteggel szemben. Fogalma sem volt róla, a mutáns megőrzött-e valamit az ő emberi lényéből.

Tébolyult, vérgőzös agya most egyetlen parancsot zakatolt: *Ölj! Pusztítsd el mindet! Az ellenséget, az összeesküvőket, az árulókat.*

Még csépelte, akit ért, ám Dorman hirtelen úgy érezte, kibillenek körülötte helyükről a tárgyak. Szeme fátyolos, torz képeket vetített agyába. A fekete öltönyösök újabb fegyvereket hoztak. Dorman botorkálva menekülni próbált előlük.

Agya egy homályos .szegletében felismerés villant: ez a hely a DyMar Laboratórium. A helyiségekre is emlékezett, amelyekben David és Darin Kennessy kifejlesztették fantasztikus tálmányukat - minden katasztrófa okozóját.

Ahogy a sebesült állat is a vackán húzódik meg, Dorman, védelmet keresve, bevette magát az üszkös romok közé.

A fegyveresek utánazúdultak.

A DyMar Laboratórium romjai
Péntek, 21:19

Mulder már Lentz és emberei felbukkanásának pillanatában tudta, hogy nem az „erősítés” érkezett meg. hanem a takarítóbrigád: kishalak az összeesküvés szennyáradatában, amely ellen ő és Scully nap mint nap felveszik a harcot. Ezek elől a férfiak elől menekült Patrice és Jody, ők szervezték meg a labor elleni tüntetést és a robbantást, ők forgatták fel Kennessyék házát, ők tüntették el a bizonyítékot a kórház hullaházából.

Mulder az ilyen „segéderőkből”, köszönte szépen, de nem kért.

Amióta ropogni kezdtek a fegyverek, egyfolytában attól félt, egy eltévedt golyó őt, Scuilyt vagy a kis Jodyt találja el. Fedezékbe vonult. Dormannek hála, neki már nincs fegyvere, de Scullynál ott a pisztolya.

- Scully, maradj a gyerekekkel! - kiáltott oda a nőnek. Hallotta a húsba fúródó golyó félreismerhetetlen hangját, majd Dorman fájdalmas ordítását.

Mulder végigrohant a kiégett romok mellett, és elbújt a beomlott gerendák, bedőlt fa-

lak takarásában. Csak akkor dugta ki a fejét, amikor az ijesztő külsejű szökevényjajveszéke-lése állati, artikulátlan üvöltésbe csapott át.

Jeremy Dorman, Mulder szeme láttára, szörnnyé változott.

Úgy látszik, azok az izék a sejtjeiben aktivizálhatták magukat: minden pillanatban rosszindulatú daganatok százai nőttek a testén, ocsmány csápok nyúltak ki bőréből, pórusaiból ömlött a gusztustalan nyalka. A férfi agyában is megbomolhatott valami, mert vadállati brutalitással támadt ellenfeleire.

Scully a buldózer mögül, ahová magával vonszolta Jodyt is, nem láthatta, mi történik Dormannel. A munkagép másik oldaláról pengő, éles koppanások hallatszottak: a célt tévesztett golyók gellert kapva a gép fémborításán, visszapattantak az éjszakába. Scully, testével védve a gyereket, behúzódott az árnyékba.

Mulder lelapulva osont egyik gerendától a másik faldarabig, és igyekezett mindig takarásban maradni. Végül berohant a DyMar megperzselődött falai közé.

Dorman - illetve a valami, ami belőle lett - két támadójával is végzett: hol kegyetlen erejét, hol nedvedző csápjait vetette be a harcba; mintha nem tudná, hogy a bőrén csillogó nyálkában tenyésző pestis egyetlen cseppje is szétrothasztaná ellenfeleit.

Előbb csak a revolverek szolid pukkanásai hallatszottak, majd felkelepeltek a géppisztolyok, töltényhüvelyeket köpködve 'maguk

körül. Torkolattüzek, mint megannyi mester-séges szentjánosbogár, villantak a sötétben.

Mulder figyelte, ahogy a fekete öltönyösök körbeveszik a területet, egyre szűkülő gyűrűt alkotva Dorman körül. És mielőtt a kör végleg bezárulna, hagyják, hogy a szörnyember bemeneküljön a romok közé.

Előre elterveztek ezek mindent.

Műidért annyira lefoglalták a kinti események, hogy csaknem felnyársalta magát egy megroggyant boltozat vicsorgó üvegcserepfo-gaín.

Ijedtsége még el sem múlt, amikor meghal-lotta Jody rémült kiáltását. A gyerek Vadért próbálta visszaparancsolni a helyére. Ám a ku-tya vicsorgó-morgó, fekete árnyékként suhant át a fegyveresek között. Mérges ugatással üldözőbe vette Jeremy Dormant, és eltűnt a ro-mok között.

Lentz emberei is a romlabirintushoz rohan-tak, de sokkal elővigyázatosabbak voltak, mint a kutya. Végére is... Dorman túlélte a golyó-záport, és két társukat megölte. Ketten felkat-tintották elemlámpájukat, fehér fénycsíkot vil-lantva a megfeketedett romokra. Amerre Dor-man elhaladt, a hamuréteg felkavarodott.

Mulder fuldoklott az égett beton és a meg-olvadt műanyag szagától.

Az egyik fénycsóva egyszer csak magán Dormanen állapodott meg. A szörnyember megtorpant, mint a szarvas, amelyet megder-meszt a közeledő reflektorok fényes világosáá-

ga. Felmordult, majd nekiveselkedett, hogy ki-mozdítsa helyéből az egyik, még álló tartóoszlopot. Az égett fadúc megroppant, felső fele a földre zuhant, súlyos betondarabokat szakítva ki a mennyezetből.

Az elemlámpás ember félreugrott volna, de elkésett: a lepotyogó törmelék a földre döntötte, a plafonról leváló betontábla a combjára zuhant. Mulder halk, pendülésszerű hangok sorozatát hallotta: az idegen combcsontja miszlikbe tört. És ekkor az áldozatát oly hűvös szenvtelenséggel becserkésző fekete ruhás felsikoltott. Magas, panaszos fejhangon.

Valahol az épület belsejében őriöngve ugatni kezdett a kutya:

Mulder próbált észrevétlen maradni, de a talpa alatt megreccsenő üveg- és kőtörmelék elárulta, merre jár. Mintegy a labrador zajongását tompítandó, ismét felugattak a gépfegyverek. Mulder sietve lebukott egy besüppedt, megszenesedett fémlapos laborasztal mögé.

Az első, az asztal oldalába fúródó lövedéket a véletlennek tudta be. Fedezéke teljes rálátást biztosított a DyMar előtti térre. A lassan aláereszkedő ködben hirtelen Scully alakja bontakozott ki: a nő Jody szakadt ingét markolva igyekezett visszarángatni a gyereket, aki a fegyverropogást túloldítva, rekedtre kiabálva magát, egyre csak Vadért szölongatta, és rohant volna a romok felé. Scully, a legeslegutolsó előtti pillanatban - ki tudja, milyen ösztönöktől vezérelve - a fiúra vetette magát, és ma-

ga alá gyűrve a gyenge gyerektestet, a buldózer mögé hemperedett. A munkagép fémes, túlsó felén agresszív lövedékek koppantak.

Ahogy a Műidért rejtő asztal fémlapján is.

Ez már nem lehetett véletlen. A DyMart körbevevő, a Dormanre és a gyerekre vadászó fekete öltönyösöknek bizonyára jól jönne, ha Scully és Mulder ügynököket is eltalálná egy-egy eltévedt golyó.

A DyMar-béli pokol
Péntek, 21:38

A csapda bezárult. Az akció kevésbé zökkenőmentesen haladt, mint Adam Lentz várta.

Az eredmény így sem marad el, bár az eredeti tervekhez képest nagyobb lesz a felfordulás.

Amit aztán el kell takarítaniuk.

A gépfegyverek megállás nélkül ropogtak, de egyetlen találat sem lehetett olyan halálos, hogy a fő célponttal, Jeremy Dormannel végezzen.

Lentz emberei parancsba kapták, hogy bármi áron, de kapják el a gyereket és a kutyát is. Scully ügynök azonban az FBI Akadémián szerzett minden tudását és ügyességét latba vetve védelmezte az ifjú Jody Kennesyt.

A fekete ruhások keményebb kiképzést kaptak... kevésbé elismert iskolákban.

Lentz még látta, hogy Mulder ügynök beemenekül a romok közé. Nem számít. Erre is gondjuk lesz.

Miután a szörnyeteg két társukat is megölte,

Lentz emberei gyilkos eltökéltséggel vetették magukat Jeremy Dorman után.

Lentz a közelébe sem ment a nyálkával borított szörnynek, de egyáltalán nem tetszett neki, hogy embereit már bosszúvágy fűti. Egy profinak minden körülmények között meg kell őriznie a hidegvérét.

Az épület belsejében felordított valaki, aztán újabb lövések dörrentek. A fekete ruhásoknak sikerült beűzniük Dormant a romok közé. Ahogy eltervezték.

Lentz a legközelebb álló autóhoz ment, és kivette a távvezérlőt az első ülésről. A megfelelő pillanatra várt.

Csapatával már jó huszonöt perccel Scully és a gyerek előtt ideért, de nem akarta elkapkodni dolgot. Ésszerűbb volt kivárni, amíg mindenki befut.

A helyszínen talált és a magukkal hozott robbanószerekkel körberakták a területet, az alagsort benzinnel locsolták fel. Egyetlen szikra elég, és a DyMar maradványai is eltűnnek a föld színéről. Nyoma sem marad... ahogy Dormannek és Jody Kennessynek sem.

És ha a Dormant üldöző emberek némelyikének is nyoma vész... pech. De senki sem pótolhatatlan. Különben is, minek mentek be. Tisztában voltak a veszéllyel, mit jelent a romok közt tartózkodni.

Nagyobb baj, hogy Mulder ügynök is odabent van. Lentz biztos volt benne, egy-két fegyver egyenesen őrá irányul. Hisz a sötét öltö-

nyösök parancsba kapták, tanú nem maradhat.

Viszont Lentz utasítása úgy szólt, Műidért nem szabad megölni. Valakiknek terveik voltak vele és Scullyval, de Lentznek az adott körülmények figyelembevételével, itt és most kellett döntenie. Az elsődleges parancs Dorman elpusztítására vonatkozott... legfeljebb nem csak Dorman és a testében dühöngő gyilkos kór pusztul el. Lentz alkalomadtán majd mindent elmagyaráz a feletteseinek. Később.

Mulder és Scully túl sokat tudnak. És mindegy, milyen áron, de az új gyógymódnak, a nanotechnikának biztos kezekbe kell kerülnie. Olyanokéba, akik tudják, mit kezdenek egy ilyen hatalommal.

Elérkezett az idő.

Egyik embere rohanva érkezett vissza a furgonhoz. Lihegett, homlokán veríték gyöngyözött. Szeme tágra nyílt az átélt borzalmaktól.

Lentz felcsattant:

- Szedje össze magát!

A férfi megdermedt, mintha áramütés érte volna. Nagyot nyelt, légzése abban a pillanatban lecsillapodott. A magára kényszerített nyugalom fegyelmezett pózába merevedett. Parancsra várt.

- Elkészültek? - kérdezte Lentz a távvezérlővel játszadozva.

- Igen, uram. A robbanószerkezetek és a gyújtószerkezetek a helyükön vannak - felelte patto-

gó, kemény hangon a férfi. - Csak a piros gombot kell megnyomnia.

Lentz helyeslően bólintott.

- Köszönöm - mondta. Még egy utolsó pillantást vetett a kiégett épületre, és megnyomta a piros gombot.

A DyMar romjai felrobbantak.

A DyMar Laboratórium romjai
Péntek, 21:47

Az eddig még álló oszlopok és falak beomlottak. Az asztal ugyan tompította a robbanás erejét, de a légnyomás a betonfalhoz vágta Műidért. Kis híján az asztal is rázuhant.

Élénksárga és narancsszín lángok lobbantak, a tűz irtózatossággal terjedt. Mulder úgy gondolta, mindennek, ami éghető volt, már a két héttel ezelőtti robbanásnál el kellett égnie. Körülnézett, hunyorogva próbálta szemét megvédeni a forró levegőtől: valakik gondoskodtak róla, hogy a kövek is tüzet fogjanak.

A fekete ruhások előkészítették a terepet.

Fájdalmas, állatias üvöltést hallott. Az egyik támadó öltönye meggyulladt, a férfi ordítva tépte le magáról az égő ruhadarabokat. Az iszonyatos forróságban a kövek és az üvegcserepek is megolvadni látszottak.

Vader bukkant elő az égő pokolból. Bundája több helyen kigyulladt, füstölve égett. A labrador ugatva rohant tovább, vadul keresett valamit.

Mulder próbálta kiküzdeni magát az asztal mögül. A kutya nem pusztulhat el. Vérében ott

keringenek a nanoszerkezetek, amelyek sok-sok ember számára jelenthetik a gyógyulást.

- Vader! - ordította hadonászva. - Ide hoz-zám!

Am kiabálásával nem a kutya, hanem az egyik fegyveres figyelmét sikerült magára vonnia. A fekete öltönyös azonnal lőtt. Golyózápör zúdult az asztalra és körülötte a betonfalra.

Mielőtt ismét célozhatott volna, Jeremy Dorman szörnyalakja rontott elő a háta mögül. A fegyveres megpördült. Felkiáltani sem maradt ideje. A nyálkás csápok körbefolytak. Dorman megragadta a férfi nyakát, és embertelen erővel megroppantotta.

Muldernek talán hálát kellett volna éreznie a szörnyeteg iránt, amiért megmentette, de nem ért rá ezzel foglalkozni. A kutyát kereste, de Vader eltűnt szem elől.

A füst fojtogatta, tüdejét égette a forró levegő.

Ki kell jutnia innen. Ha lehet, élve.

Scully a ruhájánál fogva húzta vissza a bulldózer takarásába Jodyt. Az ing reccsenve elszakadt, és a gyérek futásnak eredt.

- Jody, ne!

De az csak rohant a kutyája után. A labrador átszáguldott a fegyveresek között, akik folyamatosan Jötték Dormant. A szörnyeteg egyik támadóját a másik után terítette le. - A fiú, mit

sem törődve a körülötte röpködő golyókkal - talán túlságosan bízott saját halhatatlanságában -, csak rohant, s egyre Vadért hívta.

Scully elkeseredetten a földre hajította a markában maradt pamutdarabot. A gyerek, valami csoda folytán, sértetlenül beért a romok közé. Egy célt tévesztett lövedék a buldózer oldalára csapódott; a nő még csak a fejét sem kapta félre, meredten bámult a fiú után.

Jodyt az aláhulló faldarabok, a füst sem riasztotta vissza, Vadért szölongatva beljebb araszolgatott a lángokban álló épületbe. Scully hallotta, hogy Mulder is a kutya nevét ordítja.

- Mulder! - kiáltotta a nő. Nem tudta, az épület melyik részében van a férfi, és épségben kikerül-e onnan. Közben a fiút is szem elől tévesztette. - Jody, gyere vissza!

Az egykori bejárathoz rohant, félig vakon a füsttől, a gyerek hangja alapján tájékozódva, és óvatosan beljebb merészkedett. Az égő falak recsegték-ropogtak, az épület minden pillanatban összedőlhetett.

- Vader! Vader, hol vagy? — kiáltozta valahol Jody, de Scully még mindig nem látta sehol. -Vader!

Végre rátalált.

- Jody! - Megragadta a gyerek karját. - Ki kell mennünk innen! Gyere rnár!

- Scully! - kiáltotta Mulder a füsttől rekedt hangon. A férfi, meggyulladt nadrágszárát ütögetve, a lángokat kerülgetve, feléjük igyekezett.

Scully intett neki, hogy siessen - aztán zuhanva eldőlt mögötte egy oszlop.

- Hé, Jody! - Torz lény csörtetett át a füstől-gő törmeléken, Dorman elformátlanodott testére ráégett a ruha, nedvedző bőrére izzó zsátránokok tapadtak, bűzös, fekete krátereket égetve az undorító, lüktető daganatokba, rángatózó csápjaiba.

A gusztustalan teremtmény elállta az útjukat.

- Nem segítettél rajtam, amikor kértem... és látod, mi lett a vége?

- Megölted az apámat! - sikította a gyerek.

- Mindnyájan itt pusztulunk a tűzben! - bömbölte Dorman.

A nanoszerkezetek talán megvédik Jodyt, futott át Scully agyán. De hogy ő és Mulder halálra fognak égni, afelől nem volt kétsége. Ha csak meg nem szabadulnak valahogy ettől a förmedvénytől.

Mulder megbotlott, térdre esett a megolvadt, forró üvegtörmeléken; nagyot ordítva felpattant. Scullynál ott volt a pisztoly, de tudta, mit sem használ Dorman ellen.

- Jody, gyere ide hozzám! - mondta Dorman. Felforrósodott bőrén nyálkahólyagok pattantak.

A fiú Scullyhoz bújt. A nő kisebb, vérző sebeket, karcolásokat vett észre a gyerek bőrén. *Hogyhogy nem gyógyultak be azonnal?*, gondolta csodálkozva. Meghibásodtak volna a nanoszerkezetek? Vagy egyszerűen leálltak?

Tudta, semmilyen módon nem védheti meg Jodyt az undorító szörnyetegtől, aki lángoló kezét a fiú felé nyújtva mind közelebb és közelebb ért.

És ekkor a tűz és füst mögül előrobban Vader.

Dorman, kitekeredett karját maga elé emelve, a kutya felé pördült, síkos csápjai, mint megannyi vonagló, tekergőző kígyó támadásba lendültek. De Vader őrzöngő, dühödt fúriaként rontott rá, és hanyatt döntötte.

- Vader! - sikoltotta Jody.

A labrador a földön fetrengő gusztustalanságra vetette magát. Vérre menő, gyilkos birkózásba kezdtek. A kutya tépte-marcangolta a rángatózó daganatokat, nagy darabokat szakítva ki a rothadó húsból. Az ő nanoszerkezetei rendben lehettek, mert sem a tűz, sem a nyalka nem ártottak neki.

Dorman kínlódva próbálta lelökni magáról a nehéz testet, de bal lába beszorult az egyik, még a korábbi robbanás során keletkezett lyukba. Az alagsor is égett, lángok csaptak fel a padló alól.

Vader a szörny arcába mart. Dorman fölordított, csápjai őrült erővel csapkodtak.

Aztán berobbant az alagsor. A két egymásba fonódó, egymással küzdő test a levegőbe repült, majd üvöltve-ugatva a lángkráterbe zuhant.

Scully elkapta Jody karját, és magával vonszolta a gyereket a kijárat felé. A füsttől vakon, köhögve, Mulder is ott rohant mellettük.

Hátuk mögött magasra csaptak a lángok. A falak meginogtak, majd hatalmas csattanással összedőltek.

Scully maga sem tudta, hogyan érhettek ki még idejében. Megmenekültek a forró pokolból. Kint voltak a szabadban, a levegőn.

Átkarolta a minden ízében reszkető fiú vállát, és maga is hitetlenkedve bámulta a lángoló romhalmazt. Ki tudja, meddig áll ott, ha Mulder meg nem ütögeti a karját, jelezve, a szépen égő tűzön kívül más látványosság is akad. Scully megfordult.

Lentz csapatának életben maradt fegyvereivel nézett farkasszemet.

- A fiút akarom - közölte Adam Lentz.

A DyMar-béli pokol
Péntek, 21:58

Mulder számíthatott volna rá, hogy az öltönyösök várni fogják őket. Nem kockáztatták feleslegesen a testi épségüket, nem az aláaknázott épületben akarták elkapni őket - idekint várokoztak. Ha marad túlélő, jó, ha nem, úgysis jó.

- Ha okosan viselkednek - mondta Lentz -, mindannyiunk számára kielégítő megállapodásra juthatunk.

- Nem kérünk a maga „kielégítő megállapodásából” - mondta Mulder.

Scully védelmezőn a gyerek elé lépett.

- Nem adjuk át Jodyt. Tudjuk, miért akarja magával vinni.

- Akkor a veszéllyel is tisztában vannak. Láthatták, mi történt Dorman barátunkkal. Ez az új technológia nem kerülhet illetéktelen kezekbe. Nincs más választásunk - erőltetett mosolyt az arcára Lentz. - Ne nehezítsék meg a dolgomat!

- Nem adjuk át a fiút - ismételte meg nyomatékosan Scully.

- Nem tudom, ki maga, Mr. Lentz - mondta Mulder. Scully mellé lépett, hogy jelezze,

egyetért társával. - De a fiú a mi felügyeletünk alatt marad.

- Segíteni akarunk neki - magyarázta Lentz. - Speciális felszerelésekkel ellátott kórházba visszük, és olyan szakemberek gondjaira bízunk, akik tudják kezelni a... problémáját.

Scully nem hagyta meggyőzni magát.

- Kétlem, hogy túlélné a maguk „kezelését”.

A völgyben végre felvijjogtak a szirénák, és Mulder a járőrautók kéken-pirosan villogó lámpáit is látta. A kocsik már a hegy lábánál, a külvárosi részen jártak.

- Számból vetted ki a szót, Scully - jegyezte meg.

- Adják át a fiút! - erősködött Lentz. A szirénák hangja egyre közelebből hallatszott.

- Soha - mondta Scully.

A tűzoltókocsik és a járőrautók örületes tempóban kapaszkodtak fel a hegyre, percek belül a DyMarhez érnek. *Ha Lentz tervez ellenünk valamit, gondolta Mulder, most kell lépnie, különben nem marad ideje, hogy eltakarítsa a nyomokat, mielőtt a hegytető benépesedik.*

- Mr. Lentz... - mondta figyelmeztetőleg az egyik fegyveres..

Scully előrébb lépett. Egy dermesztőén hosszú pillanatig csak állt, aztán lassan, nagyon lassan elindult újra. Eltökéltsége nem ingott meg. Testével takarva Jodyt, lassan elhaladt Lentzék csoportja mellett.

Tűzoltók ugráltak le a kocsikról, és nyitot-

ták a kaput, hogy a járművekkel minél közelebb állhassanak a tűzhöz.

- Nem tudja, mit csinál - szólt a nő után Lentz.

Pedig Scully tudta: megmentette a fiú életét. Jody könnyes szemmel pislogott vissza a romokra, amelyek maguk alá temették Vadért.

A tűzoltók után a rendőrök is megérkeztek. Lentz visszahúzódott embereivel a fák közé.

Háromjuknak sikerült épségben elérniük a bérelt autót.

- Én vezetek - szögezte le ellentmondást nem tűrően Mulder, és beült a kormány mögé -, te kissé zaklatottnak tűnsz.

- Egy pillanatra sem veszem le a szemem Jodyról - mondta Scully.

Mulder gázt adott. Nem lepődött volna meg, ha utánuk lőnek. Szinte hallotta is a golyókoppanást, látni vélte, ahogy a szélvédő pókhálószerűen megreped. De nem esett bántódásuk, békében elhajthattak a DyMar romjaitól.

Többször fel kellett mutatnia az igazolványát az ideges, ügybuzgó rendőröknek. Kíváncsi lett volna rá, Lentzék mivel magyarázzák ki magukat... már ha egyáltalán rájuk találhatnak az erdőben.

*Könyörületesség Kórház
Portland, Oregon állam
Szombat, 12:16*

Scully újra és újra átnézte Jody laboreredményeit, de miután már egy órája tanulmányozta őket, éppúgy nem hitt a szemének, mint amikor az első pillantást vetette rájuk.

A kórház zsúfolt kávézójában ült, egy bögre nem túl jó, egyre hűlő kávé társaságában. Körülötte orvosok, nővérek járkáltak, nevetgéltek, csevegtek; több asztalnál betegek ültek látogatóikkal. Scully mindebből szinte semmit nem vett észre.

Végül be kellett látnia, hogy a papírokon újabb adat ezután sem fog felbukkanni, visszarakta hát őket a dossziéba, és ment, hogy megbeszélje a dolgot Mulderrel, aki a fiú szobája előtt őrködött.

Amikor meglátta, hogy társa közeledik, Mulder eltette a magazint, amelyet lapozgatótt. Jody ajtaja nyitva állt, kihallatszott a tévé hangja.

Mindeddig egyetlen rejtélyes idegen sem akarta elrabolni a fiút.

- Igazán nem tudom, mi megdöbbenőbb: a nanotechnika működésének bizonyítéka, vagy

épp annak hiánya - csóválta a fejét Scully, és odalökte a dossziét Muldernek.

A férfi vetett egy pillantást a számokra, táblázatokra, grafikonokra, de szemlátomást fogalma sem volt, mi az, amit néz.

- Ha jól veszem ki a szavaidból, nem azt kaptad, amire számítottál.

- Nyoma nincs nanotechnikának Jody vérében - közölte Scully, és keresztbe tette a karját.

Mulder megvakarta a fejét.

- Hogy lehet az? Hiszen a szemed láttára gyógyult be a fiún egy halálos sérülés!

- Lehet, hogy tévedtem - vont vállat a nő. - Talán a golyó nem ért egyetlen fontos szervet sem...

- De hát Scully, nézz rá! Makkegészséges! Láttad a fotókon, hogyan nézett ki. Nem volt több hátra neki, mint egy-két hónap. *Tudjuk*, hogy David Kennessy kipróbálta rajta a felfedezését.

Scully megint vállat vont.

- A fiú tiszta, Mulder. Emlékszel a kutya vérmintájára, amit az állatorvosnál láttunk? A nanotechnika jelenléte nyilvánvaló volt. Ugyanezt mondta dr. Quinton a folyadékmentáról, amit Vernon Ruckman boncolása során vettem. A nyomokat nem nehéz felfedezni, ha a nanoszerkezetek valóban mindenütt ott vannak a véráramban, ahogyan kell. És ahhoz, hogy ilyen hatást érjenek el, mint aminek a tanúi lehetünk, többmillió nanolényre van szükség.

Az első jelek arra vonatkozólag, hogy valami nem úgy van, ahogyan ő gyanítja, Jodynak a DyMarnél szerzett sérülései voltak. Az apró karcolások, horzsolások semmivel sem gyógyultak gyorsabban, mint bárki más esetében. Jody Kennessy teljesen normális, átlagos fiúnak tűnt, mindannak ellenére, amit Scully tudott róla.

- És hová tűntek a nanolények? - kérdezte Mulder. - Jody elveszítette őket valahogy?

Scullynak fogalma sem volt, mit mondhatna.

Bementek Jodyhoz. A fiú ült az ágyban, nem sok figyelmet fordított a tévére. Ahhoz képest, hogy miken ment keresztül, egészen jól bírta a megpróbáltatásokat. Halvány mosolyt villantott Scullyra.

Pár pillanattal később az onkológus főorvos viharzott be a szobába, kezében íróasztalával. Scullyra nézett, aztán Jodyra. Mulderrol tudomást sem vett.

- Nyomát sem látom leukémiának, Scully ügynök - mondta fejcsóválva. - Biztos benne, hogy ez ugyanaz a fiú?

- Igen.

Az onkológus felsóhajtott.

- Láttam a fiú korábbi eredményeit. Most minden létező vizsgálatot elvégeztünk - semmi. Egyébként abban, a stádiumban, amelyikben állítólag ez a fiú volt, felesleges lenne minden vizsgálat. A tünetek ránézésre nyilvánvalók - isten a tudója, láttam épp elég esetet.

Az orvos most Jodyhoz fordult.

- Ennek a fiúnak a leukémiája egyszerűen eltűnt. Nem átmeneti javulásról van szó - *eltűnt!*

A fiút szemlátomást nem izgatták fel az elhangzottak, mintha már előre tudta volna, mit fog hallani.

- Mr. Kennessy, ön meggyógyult - mosolygott rá az orvos. - Felfogja ennek a diagnózisnak a jelentőségét? Ön tökéletesen egészséges, eltekintve néhány horzsolástól és karcolástól.

- Ha további kérdések merülnek fel, majd keressük - mondta Scully az onkológusnak, és kitessekelte a szobából. Az orvosnak láthatólag rosszul esett, hogy nem is fogadták kitörő örömmel egetrengető bejelentéseit.

Miután távozott, Mulder és Scully leült Jody ágya végébe.

- Tudod, miért nincs a véredben nyomuk sem a nanoszerkezeteknek? - kérdezte a nő.

- Mert meggyógyultam - felelte a fiú. - Apa megmondta, hogy kikapcsolják magukat és feloldódnak, amint elvégezték a munkájukat. Úgy csinálta meg őket, hogy sejtről sejtre irták ki belőlem a leukémiát. Megmondta, hogy sokáig fog tartani, de minden nap egyre jobban leszek. Aztán, amikor végeztek, a nanolények kikapcsolják magukat.

Mulder felvont szemöldökkel nézett társára.

- Automatikus kikapcsoló rendszer. Kíváncsi lennék, Darin egyáltalán tudott-e rófa.

- Ugyan, Mulder, ez olyan szintű szaktudást igényelne a technika... - kezdte a nő, de aztán rájött, már maga az elképzelés is, hogy önfenn-tartó biológiai rendőrök dolgozzanak az emberi testben mindössze egy használati utasítás meg a DNS-szálak ismeretében, kimondhatatlan mértékben túlhaladta azt, amit ő a jelen korban technikailag kivihetőnek vélt.

- Jody - fordült a fiúhoz -, az eredményeidet szándékunkban áll minél szélesebb körben közhírré tenni. Fontos, hogy mindenki megtudja, többé nem vagy hordozója semmiféle nanotechnikai szerkezetnek. Ha tiszta vagy, nincs miért üldözzenek.

- Jó - felelte egykedvűen a fiú.

Scully nem is próbálkozott erőltetett vidámkodással. Jodynak szembe kell néznie a helyzetével, és a történeteket úgy dolgozza fel magában, ahogyan neki jó.

Jody Kennessy csodagyógymódot hordozott magában, amely nemcsak a rákkal, hanem valószínűleg az emberi faj életét megkecséző minden betegséggel szemben hatásos volt.

Am azok után, hogy a DyMar Laboratórium elpusztult, Jeremy Dorman és a labrador eltűnt a tűzben, David Kennessy, és mindenki, akinek köze volt a kutatáshoz, halott, hasonló áttörés a nanotechnika területén nagyon sokáig nem várható.

Scully már kitervelte, hogyan gondoskodhat Jody biztonságáról hosszú távra az FBI. Nem

volt a legjobb ötlet, de más megoldást nem talált.

Mulder közben részletes leírást készített az esetről, és jegyzeteivel, megmagyarázhatatlan elképzeléseivel együtt betette egy dossziéba. Megint nem volt semmije, amivel bárkinek bármit bebizonyíthatott volna.

Csak egy újabb X-akta.

Scully úgy gondolta, Muldernek hamarosan új iratszekrényeket kell majd beállítania amúgy is zsúfolt irodájába.

*Szövetségi hivatali épület
Crystal City, Virginia állam
Vasárnap, 14:04*

Adam Lentz szóban tette meg az esetet lezáró jelentését, és szemtől szembe, személyesen. A nyomozásról nem készül írásos jegyzőkönyv, semmi, ami később esetleg nem megfelelő kezekbe kerülne. Ehelyett Lentznek oda kellett állnia a férfi elé, és elmondani neki mindent a saját szavaival.

Ez volt élete egyik legfélelmetesebb élménye.

Cigarettafüst szállt a magasba egy hamutartóból, félhomályossá tette a szobát, körülölelte a férfit, aki nagyon sovány volt, jellegtelen külsejű, tekintete homályos, haja barna, hátraférsült.

Nem úgy festett, mint aki emberéletek száz-ezreit tartja a kezében. Nem úgy festett, mint aki látott elnököket meghalni, aki megszervezte kormányok hatalomra jutását vagy éppen bukását, aki úgy tologatta ide-oda a gyanútlan embereket, mint más a sakkfigurákat, és „árúnak” nevezte őket.

És mégis, úgy játszott a világpolitikával, mint más a Monopolyval.

Nagyot szívott cigarettájából, majd pergamenszáraz ajka között kifújta a füstöt.

Lentz állt a jellegtelen irodában, szemben a férfival. Az íróasztalon álló hamutartó csordulig volt csikkekkel.

- Hogyan lehet ennyire biztos benne? - szólalt meg a férfi végül. Hangja megtévesztően lágy volt, dallamos.

Bár soha nem szolgált a hadseregben, Lentz önkéntelenül is vigyázzban állt.

- Scully és Mulder minden létező vizsgálatot elvégeztetett. Az eredmények a rendelkezésünkre állnak. Egyszerűen semmiféle nyomma nincs nanotechnikai fertőzésnek. A fiú tiszta.

- Akkor mivel magyarázza a figyelemre méltó gyógyulást? A lőtt sebet?

- Azt voltaképpen senki nem látta, uram - felelte Lentz.

A férfi csak nézett rá, arca körül füst bodorodott. Lentz tudta, válasza nem volt elfogadható.

- És a leukémia? Úgy hallom, a fiún többé nem tapasztalhatók a tünetek.

- Dr. Kennessy tisztában volt a nanotechnika esetleges veszélyeivel, és nyilván úgy programozta be nanolényeit, hogy azok kikapcsolják önmagukat, miután teljesítették küldetésüket, vagyis a fiú kigyógyult a leukémiából.

Felvont szemöldök.

- Tehát meggyógyult, de többé nem hordozza testében a gyógymódot. - A férfi hatalmas

füstfelbőjt fűjt ki. - Ennek legalább örülhetünk. Nem akarjuk, hogy bárki más tegye rá a kezét erre a csodára.

Lentz nem válaszolt, csak állt. Egy titkos raktárban, egy épületben, amelynek a hollétét senki nem ismeri, meg nem számozott ajtók mögött, meg nem jelölt fiókokban a Cigaretta-
zó Férfi mintapéldányokat, bizonyítékokat tartott, elrejtve, hogy senki ne láthassa. Ezek a dolgok kimondhatatlanul hasznosak lennének mások számára, akik az igazságot keresik minden létező formájában.

De ez az ember nem osztozik.

- Mi a helyzet Mulder és Scully ügynökökkel? - kérdezte a cigaretta-
zó ember. - Mijük maradt?

- Elméletek, feltevések, semmi bizonyíték - válaszolt Lentz.

A dohányzó férfi leszívta a füstöt, aztán köhögött. Mély, vészjósló köhögés volt.

Lentz nyugtalanul toporgott. Várta, hogy a férfi elküldje, megdicsérje, vagy akár leszidja. A csend volt a legrosszabb.

- Összefoglalásul - szólalt meg végül feszengve Lentz. - Megsemmisítettük az összes ismert pestises áldozat tetemét, és fertőtlenítettünk minden helyszínt, amit megérintett a nanotechnika. Meggyőződésünk, hogy egyetlenegy sem maradt meg ezekből az önszaporító szerkezetekből.

- Dorman? - fűjtá ki a füstöt a férfi. - A kutyá?

- Átfésültük a DyMar romjait, és találtunk bizonyos mennyiségű csontot és fogat. Véleményünk szerint ezek Dorman és a kutya maradványai. Úgy tűnik, nem maradtak elvarratlan szálak.

- Újabb kérdések mindig felmerülhetnek - közölte a férfi. Újabb cigarettára gyújtott, és egyetlen szó nélkül végigszívtá.

Elnyomta a csikket a teli hamutartóban. Köhögött, és végül megjelent az ajkán valami mosolyféle.

- Rendben van, Mr. Lentz. Azt hiszem, a világ nem készült még fel a csodákra.

- Egyetértek, uram - felelte Lentz.

A férfi biccentett, Lentz megfordult, és minden önuralmára szükség volt, hogy ne rohanást távozzon a helyiségből. Mögötte a férfi megint köhögött. Ezúttal hangosabban.

*Túlélő tábor
Hegyvidék, Oregon állam
Egy hónappal később*

Az embereket furcsának találta Jody, de legalább biztonságban érezte magát. Azok után, hogy az őt körülvevő kiesi világ fokozatosan semmivé lett - először a leukémia, aztán a tűz, amely megölte az apját, aztán a menekülés, amely az anyja halálával végződött -, úgy érezte, elég könnyen be tud illeszkedni.

Darin bácsikája igyekezett a széltől is óvni, amit Jody persze túlzásnak érzett. Másrészt viszont nagybátyja sokat segített is neki. A munkájáról, a múltjáról nem volt hajlandó beszélni, és ez a fiúnak épp megfelelt.

. A közösség nagyon összetartó volt. Mindenki alkalmazkodott a többiekhez, a kapcsolatok szorosak voltak - akár egy kirakójáték darabkái, amelyek csak együtt alkothatnak képet.

Mint az a Hold-Föld kirakó, amit az anyjával raktak össze, amikor a faházban rejtőztek... Jody nagyot nyelt. Nagyon hiányzott az anyukája.

Amikor Scully ügynök idehozta, a kommunai tagjai rögtön a szárnyuk alá vették, és azóta is szinte a kabalájuknak tekintették. A fiú tör-

ténete még inkább megerősítette őket hitükben, hogy a legjobb, ha elszigetelten élnek, távol az olyanynyra gyűlött kormány minden mesterkedésétől.

Jody, Darin bácsi és a többiek nehéz fizikai munkával töltötték a napot. Mindenki segítette, tanítgatta a fiút.

Mivel a szívében égő sebek még messze nem gyógyultak be teljesen, Jody sokat sétálgatott egyedül a tábort övező kerítés mentén. Magányos volt. Senki nem állt itt hozzá igazán közel, még Darin bácsi sem, de majd kialakul. Végül is legyőzött egy halálos betegséget, akkor csak kibírja ezt is?

Jody kutyaugatást hallott a távolban. A nyirkos, hideg levegő mintha felfokozta volna a hanghullámokat.

A táborban sok kutya volt, német juhászok, vérebec, rottweilerek, dobermanok. Ez az ugatás azonban valahogy ismerősen hangzott. Jody felemelte a fejét.

A kutya megint ugatott, és a fiú most már biztosabb volt a dolgában,

- Gyere ide! - kiáltotta.

Hallotta az aljnövényzet zörgését, ágak reccsenését, és aztán egy nagy fekete kutya bukkant elő szökdécselve a tájra boruló ködből. Boldogan felugatott, amikor meglátta a fiút.

- Vader! - kiáltott Jody. A szíve majd kiugrott a helyéből, de a következő kiáltás már a torkára forrt a rémülettől.

A kutya sértetlennek, teljesen egészségesnek tűnt. Jody látta, amikor Vader eltűnt a láncokban. Tudta azonban, hogy ez a kutya különleges, mint ahogy ő is az volt, amikor a nanolények még dolgoztak a testében.

Vader odarohant hozzá, a földre döntötte, heves farkcsóválás közepette összevissza nyalta. Nem volt rajta nyakörv, sem azonosító biléte. De Jody tudta, hogy ő az.

Gyanította, hogy a nagybátyja ki fogja találni az igazságot, de a többieknek azt mondja majd, hogy talált egy kutyát, egy másik labradort, és új kedvencét a régi után nevezte el Vadernek. Így soha senki nem jöhet rá az igazságra sem a táborban, sem a kívülvilágban.

Átölelte a kutya nyakát. Na igen, végül is tudhatta volna. Kétkednie sem lett volna szabad benne. Hiszen az anyukája megmondta: a kutya előbb-utóbb vissza fog jönni hozzá.

Mindig.

ISBN 963 9035 09 2

Door Kft., Budapest

Felelős kiadó: *a Door Kft. ügyvezető igazgatója*
Műszaki szerkesztés, tipográfia: *Szakálos Mihály*

Szedte: az *Alinea Kft.*
Nyomta és kötötte: a *Reálszisztéma Dobosi Nyomda Rt.*
Felelős vezető: *Dr. Hall Géza* vezérigazgató
Terjedelem: 15,7 (A/5) ív